

பொன்னியின் செல்வன்

ஐஓஐஐ

Standing : Sendhan Amudhan, Kanthamaran, Manimegalai, Partibenderan, Athithya karikalan, Kunthavai, Vanthiyadevan
Arulmozhivarmar, Vaanathi Sitting : Sundracholar, Amaran Kalki, Periyapaluvetaryar
Ground : Poonkuzali, Alvarkadiyan, Nandhini

வரலாற்றுப் பெருவிழா மலர் – 2009

15-08-2009

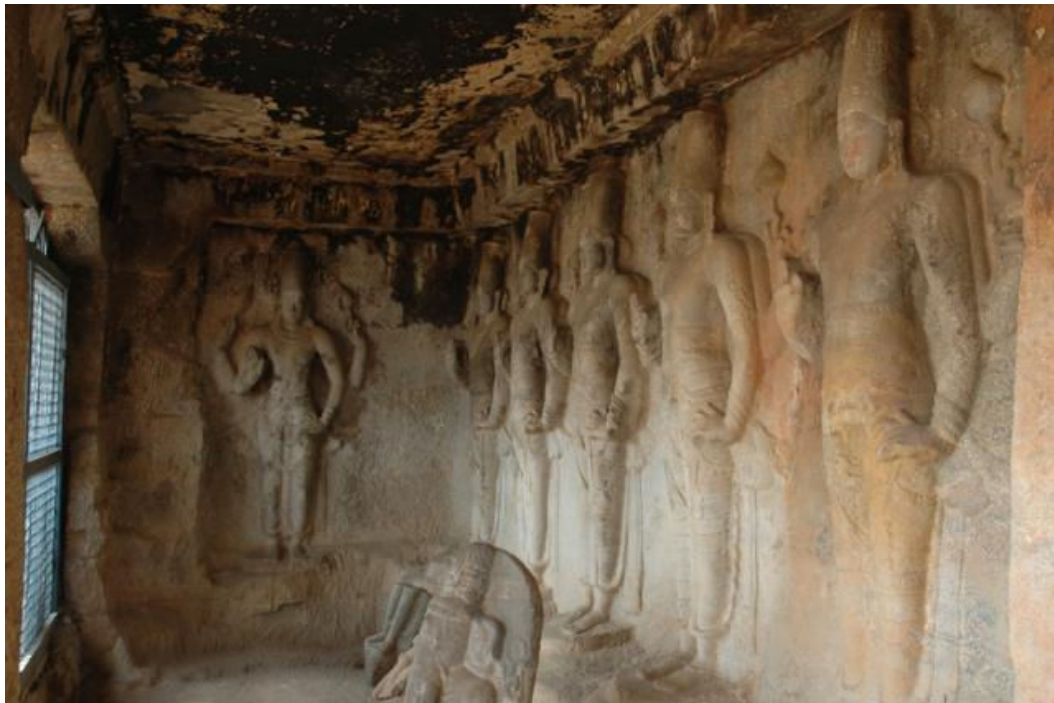
பொன்னியின் செல்வன்
வரலாற்றுப் பேரவை
(<http://www.ponniyselvan.in>)

Sangam Age Murugan Temple – Saluvankuppam- near Mamallapuram

Vijayalaya Choleswaram, Narthamalai, pictures by Ganesh Kumar

Samanar Kudagu, once of Jain affiliation, of 9th century where 12 murthis of Lord Vishnu are carved inside on the rock face Narthamalai(Courtesy <http://www.ola.in>)

சமர்ப்பணம்

ஆண்டுகள் பல கடந்து
அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளைத்
தமிழ் வரலாறு நேசிக்க வைத்த வித்தகர்

அமரர் கல்கி இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி

அவர்களுக்கு.

குறிப்பு – அமரர் கல்கி அவர்களின் இந்த அரிய ஓவியம் ஓவியர் வேதா அவர்களால் Pointillism எனும் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி முழுக்க முழுக்கப் புள்ளிகளாலேயே உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பட உதவி – ஆர். வெங்கடேஷ்.

விழா அமைப்புக் குழு

- திரு. வெங்கடேஷ். ஆர். (அனுஷா வெங்கடேஷ்) (abhivencat@yahoo.com)
- திரு. ஸ்ரீராமன். பி.எஸ். (pssriraman@yahoo.com)
- திரு. சிவபாதசேகரன் (sps10142004@yahoo.co.in)
- திரு. முருகானந்தம். பி. (muruganantham.balakrishnan@yahoo.com)
- திரு. வெங்கடேஸ்வரன். கா. (vksirajan@yahoo.com)
- திரு. இரவி வேணு (ravi_eds@yahoo.com)
- திரு. சதீஷ் அருண் (satisharun@gmail.com)
- திரு. சந்திரமௌலி. பி (mailmouli_27@yahoo.co.in)

விழா மலர்க் குழு

- திரு. திவாகர் வி. (venkdhivakar@gmail.com)
- திரு. கோகுல் சேஷாத்ரி (seshadrigokul@yahoo.com)
- திரு. சந்திரசேகரன். ஜெ (plasticschandra@gmail.com)
- திரு. திருமலை (humble.groups@gmail.com)
- திரு. விஜய் குமார். சு (vj.episteme@gmail.com)
- திரு. சதீஷ் குமார். இரா (svprsk@gmail.com)
- ஸ்ரீராம் ராஜாராம் (szriram@yahoo.es)

உளமார்ந்த நன்றி

- கல்கி புத்திரிகை
- மறைந்த ஓவியர் மணியம் அவர்கள்
- இந்திய தொல்லியல் துறை
- தஞ்சைத் தமிழ் பல்கலை கழகம்
- R.E.A.C.H FOUNDATION
- தமிழ் ஆர்ட்ஸ் அகாடமி
- www.varalaaru.com

இந்த மலரில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதை, கட்டுரைகள், புகைப்படங்கள், ஓவியங்கள் மற்றும் தகவல்களை தந்து உதவிய நிறுவனங்கள்/ அமைப்புகள்/ நபர்களுக்கு விழா மற்றும் மலர்க்குழு சார்பாக உளமார்ந்த நன்றிய தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் அக்கட்டுரை ஆசிரியர்களைச் சேர்ந்தவை.

முன்னுரை

ஒரு வரலாற்றுப் பேரவையின் வரலாறு

வாசகர்களுக்குப் பொன்னியின் செல்வன் குழுவினரின் அன்பான வணக்கங்கள்.

இணைய மடற்குழுமம் என்பதே ஒரு சுவாரஸ்யமான தத்துவம். அதனை நன்கு புரிந்துகொண்டால்தான் எவ்வாறு முன்பின் தெரியாத இரண்டாயிரத்து சொச்சம் பேர் அமரர் கல்கியவர்களின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு இணைய உலகில் கூடியிருக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதனால் முதலில் இணையக் குழுமம் என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முயல்வோம்.

சராசரி வாழ்வின் நெருக்கடிகளையும் இன்ப துன்பங்களை மீறி நம்மில் ஒவ்வொருவருக்குமே ஏதாவது ஒரு வித்தியாசமான துறையில், கலையில் ஆர்வமிருப்பதுண்டு. அந்த ஆர்வத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளவும் புரிந்துகொள்ளவும் குடும்பத்தாரையும் அக்கம்பக்கத்துவீட்டாரையும் நண்பர்களையும் தேடி ஓடுவோம். நாம் மின்னஞ்சல் மூலம் இணைந்து நண்பர்களாவோம்.." என்று கைகோர்க்கும் வித்தியாசமான சாகசம் அது.

இருவர் மட்டுமென்றால் மின்னஞ்சல் போதும். ஆர்வம் கொண்டவர்கள் இருநூறு பேர் என்றால்? இரண்டாயிரம் பேர் என்றால்? இங்குதான் இணையக் குழுமம் என்பது உருவாகின்றனது. நாம் பகிர்ந்துகொள்ள விழைவதை நொடியில் அது நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்குச் சேர்ப்பித்துவிடும். உங்கள் வினைக்கான எதிர்வினை – ஏற்றலோ மறுத்தலோ – நிமிட நேரத்தில் கிடைத்துவிடும் புதிய உலகம் அது.

தமிழ் உலகில் படைக்கப்பட்ட வரலாற்றுப் புதினங்களுள் தனியிடம் பெற்றுத் திகழும் அமரர் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன் எனும் புதினத்தின்பால் ஆர்வம் கொண்டவர்களுக்காக இணைய உலகில் படைக்கப்பட்ட தனியிடம்தான் பொன்னியின் செல்வன் குழுமம் (<http://groups.yahoo.com/group/ponniyinselvan>). பொன்னியின் செல்வன் வெளியாகி ஐம்பது வருடங்கள் கழித்து – பலப்பல தலைமுறைகளையும் தலைமுறை கொடுக்கும் இடைவெளிகளையும் தாண்டி – "தமிழுக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் சம்மந்தமில்லாதவர்கள்" என்று வழக்கமாக வர்ணிக்கப்படும் உலகளாவிய தமிழ் இளைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டது இந்த உலகம் என்பதுதான் இதன் முதல் சிறப்பு. முழுச்சிறப்பு.

விழுதுகள் விழ நிற்கும் இந்த ஆலமரத்திற்கான முதல் விதை வெ. பாலாஜி, அவரது சகோதரி இலாவண்யா மற்றும் ம. இராமசந்திரன் ஆகிய மூன்று நண்பர்களால் 2002ல் ஊன்றப்பட்டது. குழு துவக்கப்பட்ட முதல் வருடத்தில் மடற்குழுவினர் எண்ணிக்கையும் தான். எந்தவிதமான விளம்பரமும் இன்றியே இந்த ஏழாண்டுகளில் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் உறுப்பினர்கள் சேர்ந்து, அமரர் கல்கியின் எழுத்துக்களுக்கு இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டிலும் இடமுண்டு என்பது நிரூபணமாயிற்று.

குழு துவங்கப்பட்ட காலத்தில் இரண்டே இரண்டு பிரச்சனைகள்தான் குழுவினருக்கு முக்கியமானதாக தெரிந்தன. ஒன்று நந்தினியின் பிறப்பு இரகசியம். இரண்டு ஆதித்த கரிகாலரின் கொலை மர்மம். இரண்டு பிரச்சனைகளும் இரவு பகலாக அலசி ஆராயப்பட்டன. கல்கியவர்களே சிந்தித்திராத போக்கிலெல்லாம் நாங்கள் சிந்தித்தோம். வாதித்தோம். வாதத்திற்கு வலுக்கூட்ட மீண்டும் மீண்டும் அந்த இலக்கியத்தை வாசித்தோம். வாசித்து வாசித்து அதனை அணு அணுவாய் நேசித்தோம்.

ஆர்வம் ஆசையாயிற்று. ஆசை ஆழமான நேயமாக உருவெடுத்தது. *Desire became a passion*. இந்தக் கட்டத்தில்தான் பொன்னியின் செல்வன் கதை நிகழும் சோழநாட்டுக் களங்களையெல்லாம் நேரில் பார்வையிட்டுவிட்டு வந்தால் என்ன? என்கிற யோசனை தோன்றவே, தீட்டப்பட்டது ஒரு பயணத் திட்டம். அந்தத் திட்டத்தை வகுத்துக்கொடுப்பதற்காக எழுத்துச் சித்தர் பாலகுமாரனை அணுகினோம். அந்த அன்பான மனிதர் SPSஐ அறிமுகப்படுத்தினார்.

"குழுவை உருவாக்கிய நண்பர்களின் குடும்ப நண்பன் நான். அவர்களிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு வைத்தேன். அதுதான் உங்களெல்லோரையும் இத்தனை தூரம் இழுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறது!" என்றார். "என்ன கேள்வி அது?" என்று வினவினோம். "பொன்னியின் செல்வனில் அருள்மொழிவரமர் மட்டுமல்ல – இரவிதாஸனும் சோமனும் பரமேஸ்வரனும் கூட கற்பனைப் பாத்திரங்களல்ல. நிஜமான சரித்திர மனிதர்கள்தான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்றார். தூக்கிவாரிப்போட்டது எங்களுக்கு! உடனே உற்சாகத்துடன் "நந்தனி எப்படி?" என்று வினவினோம். "மஹம். தூரதிருஷ்டவசமாக நந்தினி நிஜப்பாத்திரமல்ல. கல்கியின் கற்பனையில் உதித்த கதாபாத்திரம்!" என்றார். எழும்பிய உற்சாகக் குமிழி ஒரே கணத்தில் உடைந்து போனது.

எங்களின் பொன்னியின் செல்வன் ஆர்வத்தை முற்றி முதிர் வைத்து அதனை வரலாற்று ஆர்வமாக வளர்த்து விட்டதில் SPS @ சிவபாதசேகரனுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. "நீங்கள் கல்கியை நேசிப்பதற்குக் காரணம் அவர் காட்டும் பழமை, அப்பழமை கொடுக்கும் தமிழ் வரலாற்றுப் பெருமை!" என்று மெல்லச் சொல்லி எங்களை மயங்க வைத்தார் அவர். ஜனவரி 2004லேயே, SPS பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவையை ஆரம்பிக்கும் விதமாக மடல் எழுதினார். அதில் வரலாற்று ஆய்வு மையம், பேரவைக்கென ஒரு சின்னம், ஒரு அமைப்பு குழு போன்ற பல கனவு எண்ணங்கள் விவாதிக்கப் பட்டன. அன்றைய குழு உறுப்பினர்களால் ஆர்வமுடன் வரவேற்கப்பட்டன. ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு இக்கனவுகள் உருவம் பெறுகின்றன.

SPS அறிமுகப்படுத்திய அத்தனை ஆய்வாளர்களிடமும் அயராமல் தயங்காமல் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தோம். அந்தக் கேள்விக் கணைகளை எல்லாம் ஒரே ஒரு மனிதரின் முன்பு மட்டும் பூக்கணைகளாக விழுந்தன. அந்தக் கண்ணான மனிதர்தான் எங்களில் பலரையும் அடுத்த கட்டத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்தியவர். தொழிலால் அவர் கண் மருத்துவர். அந்தக் கலைக்கடலின் பெயர் முனைவர் இரா.கலைக்கோவன். பல்லவர் வரலாறு படித்த மேதை டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் அவர்களின் புதல்வர். அவர் எங்களை அன்போடு அரவணைத்தார். ஆற்றுப்படுத்தினார். "வரலாறு வேண்டுமா? வாருங்கள் திருக்கோயில்களுக்கு!" என்று எங்களைப் பெயர் தெரியாத இடங்களுக்கெல்லாம் இட்டுச் சென்றார். வரலாற்றை நேரடியாக முகப்பூச்சினித் தொட்டுக் காட்டும் கல்வெட்டுக்களையும் சிற்பங்களையும் கட்டுமானத்தையும் காட்டிக் காட்டி எங்களுக்குக் கள்வெறியூட்டினார். நண்பர்களே! அவருடைய வழிகாட்டுதலில் 15. 08. 2004ல் துவங்கப்பட்டு, இணையத் திங்களிதழான <http://www.varalaaru.com>, இந்த நான்காண்டு காலத்தில் தென்னக வரலாறு சார்ந்த எண்ணூற்றுக்கும் மேற்பட்ட படைப்புக்களை இணையத்தில் இலவசமாய் வெளியிட்டுள்ளது.

varalaaru.com வெளியான சில திங்களிலேயே தஞ்சை பெரிய கோயில் வளாகத்தில் ' நவீனக் கணிப்பொறி கிராபிக்ஸ் தொழில்நுட்பத்தைக் கொண்டு எப்படிச் சிதைந்துவிட்ட சோழ ஓவியங்களைச் சீராக்குவதென' விளக்கும் நிகழ்ச்சியை நிகழ்த்தும்படி எனக்கொரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. என்ன தலைப்புத் தெரியுமா? தமிழகத்தின் பழைய பத்தாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றுப் பொக்கிஷங்களுக்கு எப்படி இருபதாம் நூற்றாண்டின் இன்றைய தொழில் நுட்பத்தைக் கொண்டு புத்துயிர் அளிப்பது என்பதைப் பற்றிய வித்தியாசமான விவாதம் அது. பெரிய கோயில் வளாகத்தில் நிகழ்ந்த அந்தப் பொழிவே பின்னர் தொல்லியல் துறையுடன் நாங்கள் தொடர்பு கொள்வதற்குக் காரணமானது. அது மட்டுமல்ல. இருளில் முங்கிக்கிடந்த சோழர் காலக் கலைப் பெட்டகங்களை அனைவரும் காணும்படி வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்த ஸ்ரீராமன் எனும் அன்பு நண்பரையும் எங்களின் நட்பு வட்டத்திற்குள் அது கொண்டுவந்து சேர்த்தது. அந்த நண்பர்தான் எளிதில் காணமுடியாத சிவபெருமானின் சிங்காரக் கரணங்களைக் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தியவர். அதே நண்பர்தான் இன்று சோழர் கால இராஜ முத்திரை நம் அனைவரின் கைகளில் கிடைப்பதற்கும் காரணமானவர்.

இதனைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றோடு தொடர்புடைய அனைவருடனும் நாங்கள் தொடர்பு கொண்டோம். அதில் குறிப்பிடத்தக்க இமயங்கள் மூன்று. அவற்றுள் முதல்வர் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றாய்வாளர்களுள் மிக முன்னவர். மூத்தவர். பெரியகோயிலின் மூலம் இராஜராஜர் காட்டும் கையிலாயத் தத்துவத்தைத் தொட்டுக் காட்டிய மேதை டாக்டர் இரா. நாகசாமி அவர்கள். இரண்டாமவர் தன்னுடைய தலைமையின் மூலம் தென்னகத் தொல்லியல் அளவீட்டுத் துறைக்கே பெருமை சேர்த்த பெரியவர். இன்று ரீச் ப்ஃவுண்டேஷன் (www.conserveheritage.org) எனும் தனது தொண்டு நிறுவனம் மூலம் பழந்திருக்கோயில்களை - அவற்றின் வரலாறு கெடாமல் - புதுப்பிக்கும் பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருக்கும், டாக்டர் தியாக. சத்தியமூர்த்தி அவர்கள். மூன்றாமவர் வரலாற்று மந்திரங்களை எளிமையாக எடுத்துச்சொல்லி அந்தப் பொக்கிஷத்தை அனைவருக்கும் சென்று சேர்த்த தொல்லியல் அறிஞர். டாக்டர் குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியம்.

இந்த இமயங்களோடு சேர்ந்த பல தொல்லியல் சிகரங்களோடும் தொட்டுப் பழகும் பாக்கியமும் எங்களுக்குக் கிடைத்தது. அகத்தியர் மடற்குழுவின் நடத்துனரும் பிரபல மலேசியத் தமிழறிஞருமான கடாரம் கொண்ட டாக்டர் எஸ். ஜெயபாரதி, காடுகளிலும் மேடுகளிலும் அலைந்து திரிந்து கல்வெட்டுச் செய்திகளை அமுதமாய்ச் சுரக்கும் தொல்லியல் அளவீட்டுத் துறையின் டாக்டர் எஸ். இராஜவேலு. ஐ.ஐ.டி (I.I.T)யில் பேராசிரியராய்ப் பலப்பல வருடங்கள் பணியாற்றிவிட்டுத் தமிழகத்தின் வரலாற்று எச்சங்கள் தேடி பொதுமக்களிடையே அவற்றை வெளிக்கொண்டுவரும் பேராசிரியர் சு. சுவாமிநாதன், தமிழகத் தொல்லியல் துறையில் பல வருடங்கள் பணியாற்றிவிட்டு இன்று தென்னகத்தின் சமுதாய வரலாற்றைப் பற்றிய தகவல்களைத் தேடும் திரு. எஸ். இராமசந்திரன் என்று இந்தப் பட்டியலின் நீளம் நீளும்.

வரலாற்றுப் பேரவையின் அடுத்த கட்ட வரலாற்றில் சென்னையின் வாரன் சாலை பிரதான இடம் பிடித்தது. தமிழகக் காங்கிரஸ் கட்சியில் தனியிடம் பெற்றுத் திகழும் குடும்பம் வசிக்கும் சாலை அது. அந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு நல்முத்து எங்கள் குழுமத்தில் பிரகாசித்தது. அதுவே (அனுஷா) வெங்கடேஷ் என்றொரு அருமையான இளைஞரைக் குழுவிற்கு அறிமுகம் செய்தது. இந்த இளைஞர்தான் பின்னாளில் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன் கனவைத் தன்னுடைய கனவாய்க்.. காவியமாய்.. காவிரி மைந்தனாய்த் தொடரத் துணிந்தார்.

தோழர்களே, இந்தியாவில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்களிலேயே ஐம்பது விழுக்காட்டிற்கும் மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் தமிழகத்தில்தான் கிடைக்கின்றன என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? தெளிவான வரலாற்றை முறையாக எழுதுவதற்கு அடிப்படைகளாய் அமையும் கல்வெட்டுக்களைப் படிக்கும் ஆற்றலைக் குழு உறுப்பினர்கள் அனைவருமே பெறவேண்டுமென்று நினைத்தோம். 2006ல் உதித்த அந்தக் கனவு 2008ல்தான் ரீச் பஃவண்டேஷனின் கல்வித்துறையாம் A.A.S.A.I (Academy of Archeology and Sciences of Ancient India) மூலம் சாத்தியப்பட்டது. அதே போல மைசூரில் முடங்கிக் கிடக்கும் ஐம்பதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பதிப்பிக்கப்படாத கல்வெட்டுக்களை ஆய்வுலகிற்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டுமென்று பெரு ஆய்வாளர்களும் பேரவையின் உறுப்பினர்களும் கண்ட கனவு இன்று தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலையின் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் நிஜமாகியிருக்கிறது.

குழுவில் இன்றுவரை இரண்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட ஆர்வலர்கள் கூடியுள்ளார்கள். இதில் உலகளாவிய வகையில் அனைத்து திசையிலும் உள்ள நாடுகளில் இருந்தும் அன்பர்கள் இணைந்துள்ளனர்.

சுருங்கச் சொன்னால் வரலாறு காட்டும் உண்மை வெளிச்சத்தில் தமிழர் மீதும் பண்டைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் மீதும் நிஜ நேசம் கொண்ட ஆர்வலர்களின் உலகத் தமிழ் மையமாகப் பொன்னியின் செல்வன் குழு இன்று பெருமையுடன் பூரித்து நிற்கிறது. ஒவ்வொரு வருடமும் பொங்கலுக்கும் தீபாவளிக்கும் மட்டுமின்றி ஆடிப் பெருநாளுக்கும் ஐப்பசி சதயத்திற்கும் கூட நாங்கள் வாழ்த்துக்களை பறிமாறிக் கொள்கிறோம். ஆடிப்பெருநாள்தான் காவிரித்தாய் எங்கள் அருள்மொழியை வெள்ளத்தில் இருந்து காப்பாற்றினார். ஐப்பசி சதயம் எங்கள் ராஜராஜனின் திருநட்சத்திரம். வரலாறு நம்மோடு நடந்தால் வருடம் முழுவதும் திருவிழாதானே? ஒவ்வொரு தினத்திலும் கொண்டாடுவதற்கென்று வரலாறு ஏதாவது வைத்திருக்கிறதல்லவா?

இந்தப் பூரிப்பு மட்டுக்குமேற்பட்ட மின்மடல்களுக்குள் முடங்கிவிடக்கூடாது. வரலாறு விரித்துரைக்கும் இந்த விவாதங்கள் உலகத் தமிழர் அனைவரையும் ஒருசேர அடைய வேண்டுமென்று நினைத்தார் ஒரு குழு நண்பர். அவர் கண்ணித் தொழில் நுட்ப உலகில் ஒரு கற்பகத் தரு. பெயரோ திரு (திருமலை). அவர் உருவாக்கிய வலைத்தளம்தான் யாஹூ குழுமத்தை மீறித் தனியொரு அடையாளத்தை எங்களுக்கு அளித்தது. அந்த வலைத்தளம் இருக்கும் இடம் <http://www.ponniyinselvan.in>. அதேபோல் இராஜராஜனின் காவியத்தை உலகிற்கு எடுத்தியம்ப பழையாறை வைத்தியர் (புரீதர் - லண்டன்) எடுத்த முயற்சியே www.thebigtemple.com. ஒத்த ஆர்வமுடையவர்களின் கூட்டு மனப்பான்மை எழுத்தை வளர்க்கிறது. எழுத்தாளர்களை வளர்க்கிறது. கலை வளர்க்கிறது. கலைஞர்களை வளர்க்கிறது. வரலாறு வளர்க்கிறது. வரலாற்றின்பால் காதல் கொண்ட இளைஞர்களை வளர்க்கிறது. சுருங்கச் சொல்லின் வரலாறு காட்டும் உண்மை வெளிச்சத்தில் தமிழர் மீதும் பண்டைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் மீதும் நிஜ நேசம் கொண்ட இளைஞர்களின் உலகத் தமிழ் மையமாகப் பொன்னியின் செல்வன் குழு இன்று பெருமையுடன் பூரித்து நிற்கிறது.

குழுவினர் அன்றாடம் சொல் நீர் விட்டு வளர்க்கும் இணைய வலைப்பூக்கள் பல. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை விஜய் அவர்களின் சிற்பக் கவிதை (<http://www.poetryinstone.in>), ரீச் சந்திரசேகரனின் பழங்கோயில் புதுப்பிப்பு (<http://templesrevival.blogspot.com>) மற்றும் வைரத்தின் கற்க நிற்க (<http://karkanirka.blogspot.com>).

குழுவில் இணைந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்றுப் புதின எழுத்தாளர்கள் பலர். அவர்களில் முதன்மையானவர் ஆந்திர தேசத்தில் அமர்ந்துகொண்டு தமிழ் வரலாற்றுக் கனவு வளர்ப்பவர். வம்சதாரா வகுத்த வி. திவாகர் (<http://vamsadhara.blogspot.com>). இன்னொருவர் அருள்மொழியைக் காவிரி மைந்தனாக்கிய அனுஷா வெங்கடேஷ் (<http://kavirimainthan.wordpress.com>). மற்றொருவர் கல்கியின் சிவகாமி சபதத்தை ஆங்கில உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமைக்குரிய பவித்ரா ஸ்ரீநிவாசன். இன்னொருவர் கல்கியின் பூமியான கல்கி பத்திரிகையிலேயே வரலாற்றுப் புதினமெழுதும் பெருமை பெற்ற விஷ்வகஸேனன். இன்னொருவர் சமகால வரலாற்று நாயகர்களையும் நிகழ்வுகளையும் நூல்களாக வடிக்கும் பா. முருகானந்தம். இப்படி எங்களின் வானத்தில் ஏராளமான நட்சத்திரங்கள். இத்தனை நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியில் இன்னொரு ஒரு எழுத்தாளரும் உள்ளார். பூவோடு சேர்ந்து மணம் பெறும் நாரைப் போல அவரும் தட்டுத்தடுமாறி மூன்று வரலாற்றுப் புதினங்கள் எழுதி முடித்துவிட்டார். அவர் வேறு யாரும்ல்ல - அடியேன்தான்.

விழா மலர்க் குழுவின் சார்பாக,

கோகுல் சேஷாத்ரி

Ponniyin Selvan Varalaatru Peravai honours...

For bringing out the marvel of Chola Murals in the Big temple to the eyes of common public...

Dr. T.Sathyamurthy

Dr. T. Sathyamurthy hails from Chidambaram. He obtained his masters and doctoral degrees in Sanskrit and PG Diploma in Archaeology. He served in the Archaeological Survey of India for 36 years in various capacities all over India till his retirement in 2006. During this span, he has published over 50 research articles in reputed journals and written five books on archaeology, art and numismatics.

He had researched most Indian monuments, particularly those in South India, Orissa and Gujarat and had conducted many excavations including the recent discovery of the ancient Murukan temple at Mamallapuram, planned and conserved hundreds of monuments during his tenure.

He was instrumental in preparing the management plan for the administration of World Heritage monuments like the Sun temple at Konark (3 years), Group of monuments at Mahabalipuram, the Great Living Chola temples at Tanjavur, Gangaikondacholapuram and Darasuram. His remarkable re-excavation of Adichanallur and the Sangam Age Muruga Temple near Tiger caves, Mamallapuram have changes the course of though process of tamil history.

Post retirement, he founded the REACH Foundation, a non-profit organisation dedicated to the cause of preservation of heritage and educating the rural population about their heritage and serving as Consultant for HUDCO's heritage projects.

P.S.Sriraman

Sriraman has a post-graduation in Ancient History and Archaeology and a PG Diploma in Archaeology, and is presently an Assistant Superintending Archaeologist with the Archaeological Survey of India. He has rich experience in his field. He has conducted several excavations at Banahalli, a proto-historic site in Karnataka, Gingee, a medieval site and Mahabalipuram, an early historical site. He has explored several regions in Karnataka and Tamilnadu leading to the discoveries of several important archaeological sites. He was instrumental in the reorganization of the sites museum at Lothal, a Harappa Civilization site, the Fort Museum, Fort St George Chennai including the new gallery on Prints.

He has conceived, designed and organized the Interpretation Centre at the Brhadisvara temple, Thanjavur and conceived, co-ordinated the Documentation of Chola Murals at Brhadisvara temple at Thanjavur and the Surface features at Kailasanatha temple, Kanchipuram.

Sriraman has published a number research papers in reputed journals, has designed and conceived several brochures and handouts for monuments of South India and is currently engaged in writing a book on Chola murals.

N.Thyagarajan

N.Thyagarajan is a young multifaceted artist. After having his school education at Chingleput, he joined the Government College of Arts, Chennai, a great institution with many internationally acclaimed artists as its students.

He got his diploma and Masters in Visual Communications as was awarded as the Best Outgoing Student. As an artist and photographer his works has been accepted in many exhibitions all over the world. However, as a young photographer of 29 years old, he accepted the challenge of documenting the Chola murals at Brhadisvara temple, Thanjavur for A.S.I. The documentation itself is technically challenging. The output is of immense help to the community of scholars, art connoisseurs, artists, art historians and public as his work brought the unseen murals to the desk of the viewer. Similarly he had done the montage of the front view of the Mallai shore temple, for the department of Civil Engineering, I.I.T, Chennai, to study the characteristics and details of sand formation and its effects in closer view.

In additions to it, he is an accomplished painter and master of any medium to express his creative genius. His designs of literature and display boards are acclaimed by all for its perfection and artistic merit.

T.S.Subramanian

T.S.Subramanian or T.S to his friends is a versatile senior journalist. He is an Associate Editor of Frontline, a group publication from the stables of The Hindu. He is reporting in the print media on subject ranging from Atomic Energy to Archaeology. He always takes care to check the authenticity of historical facts present in details. He communicates with many scholars to get their opinion before any article goes in print. This penchant for corroborative reporting is rarely seen among his colleagues, who were ready to boast the significance of any discovery with a play of words. Therefore, he stands tall among them.

....And those who became historical fiction writers inspired by Ponniyin Selvan

Vaizag V. Dhiwakar

Vaizag Diwakar writes columns in logistics and shipping journals and has been the senior writers among the PSVP members who tries to mix suspense drama with history. His published books Vamsadara, Vichitra Chittan and Thirumalai Thirudan and Emden 22/09/1914 have been popularly appreciated by all.

'Anusha' Venketesh (R. Venketesh)

Venketesh hails from the culturally rich Nagaratthar family. He is a Vastru consultant by profession and was instrumental in bringing in more intellectual discussions within the group. His novels Kaviri maindan and Thillayil oru kozzhai karan was published by his own publishing house.

Gokul Seshadri

Gokul Seshadri is an engineering graduate with masters in management now working as a software professional in USA. He is one of the inspired members having done his M.Phil, later writing three Tamil historical novels which were published and acclaimed. He is one of the founder members of varalaaru.com. Palaniappa Bros has published his first History fiction Rajakesari.

Muruganantham

Muruganantham - hails from the Chozha Capital Thanjavur. He has authored three books so far. Biographies on Feroze Gandhi (published by The Avenue Press), Kushwant Singh and Detailed work on Gandhi's Salt Struggle titled as Dandi Yaththirai (Both published by Vikatan Prasuram).

Pavithra Srinivasan

Pavithra Srinivasan has credit of writing and translating Amaran Kalki's Sivagamiyin Sabhadam in English in Project Madurai. She is also a good painter. She is writing regularly for Chandamama and her blog, <http://pavithra.rediffblogs.com/> speaks volumes of her.

Vishwaksenan

Vishwaksenan's talent was identified by Amaran Kalki's ardent fan Vikraman and his first historical novel 'Pandyamagal' won the coveted Award on the occasion of Kalki Golden Jubilee Year Competition. He received the award from the hands of former President Mr. R.Venkataraman. He has also written Indra danusu, Maghuda vairam and several short stories. His novel Padmavyugam won an award in Ananda Vikatan. He is instrumental in organising the Mudhal Yathirai in PSVP covering the route of Vandhiyathevan. He has published travelogue also in Kalki. After retirement, now he is residing at Oppliappankoil, Kumbakonam.

வந்து குவிந்த வாழ்த்து மடல்கள்களில் சில

தமிழ் மரபுக் கட்டளை (மின் தமிழ்) தலைவர்கள் திரு. நா. கண்ணன் மற்றும் திருமதி. சுபாஷினி ட்ரெம்மல் அவர்களின் மடல்கள்

அன்பான பொன்னியின் செல்வர்களே!

கல்கியின் மிகப்பெரிய சாதனை என்பது அழகிய கற்பனையை தமிழர் மனதில் விதைத்தது. புனைவற்ற சரித்திரம் என்பது அலங்காரமில்லாத நாட்டிய அரங்கேற்றம் போல. சரித்திரத் தொடரில் கற்பனையைப் புகுத்தி சரித்திரம் போலவே நம்மை ஒத்துக்கொள்ள வைத்துவிட்டார். இங்கிருக்கும் கூட்டமே அதற்கு சாட்சி. இங்குள்ள எத்தனை பேர் கனவில் வந்தியத்தேவனும், பழுவேட்டரை யர்களும், குந்தவியும், ஆழ்வார்கடியானும் வந்திருப்பர்! அந்த அழகிய சோழ வள நாட்டை நம் கண் முன்னே நிறுத்தியவர் கல்கி. அவருக்கு துணை போனவர் ஓவியர் மணியம். ஒரு தொடரகதை இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்தும் இத்தனை தமிழர்களை இணைக்கும் என்பதே கல்கியின் கற்பனைத்திறனுக்கு சாட்சி. ஆயிரம் பேருக்கு கனவு இருந்தாலும், அவர்களை நொடிப்பொழுதில் இணைக்கும் திறன் இணையமென்று அழைக்கப்படும் இண்டர் நெட்டிற்கு இருக்கிறது. ஒருவகையில் இந்த நிகழ்ச்சி இணையத்தின் வெற்றி எனறே கூறவேண்டும்.

அந்த அதிசய மின்னல்கில், "வாழ்க நிரந்திரம்" எனும் கோஷத்துடன் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை தமிழின் அரிய பல பாரம்பரிய சொத்துக்களைப் பாதுகாத்து வருகிறது. இந்த முயற்சி வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, தமிழின் சீரளமை என்றும் குன்றாத வண்ணம் வைத்திருக்கும் வித்தைகளை உலகத் தமிழர்களுக்கு கற்றுத் தருகிறது. இப்பெரும் நிகழ்வில் கலந்து கொள்ளும் ஆர்வலர்களை மின்தமிழ் எனும் கூகுள் மடலாடற் குழுவில் கலந்து கொண்டு தமிழின் வளம் சேர்க்கும் விதங்களை அறிந்து கொள்ள அழைக்கிறேன். நாம் எல்லோரும் முயன்றால் தமிழ் மின்னல்கில் என்றும் வாழும். இந்நிகழ்வு சிறப்புற நடைபெற தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் வாழ்த்துக்கள்.

முனைவர் நா.கண்ணன்
தலைவர், தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
தென் கொரியா

பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவையின் முயற்சியில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள இந்தப் பேரவை பெருவிழா நடைபெறுவதை அறிந்து பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

ஒரு மொழியின் இலக்கியங்கள் அந்த மொழியைச் சார்ந்துள்ள இனத்தை அடையாளம் காட்டும் வரலாற்று சான்றுகள். இலக்கிய வளம் பொருந்திய தமிழ் மொழியில் தலை சிறந்த காவியங்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த காவியங்கள் நமது சரித்திர உண்மைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் அமைந்திருப்பது நமது தமிழ் மொழியின் சிறப்பு. அத்தகைய சிறப்பிக்க இலக்கியங்களுள் ஒன்றான அமரர் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன் நாவல் இன்று இந்தப் வரலாற்றுப் பேரவையின் வழியாக மீண்டும் மக்களிடையே கொண்டு செல்லப்பட்டு இலக்கிய ரசனையோடு கலந்த சரித்திர தேடலை வளர்ப்பதில் நாட்டம் கொண்டு இயங்கி வெற்றி கண்டுள்ளது.

தமிழ் மொழியில் உள்ள இன்னமும் புதிப்பிக்கப்படாத பழம் சுவடிகள், பதிப்பிக்கப்படும் மறுமதிப்பு காணாத

பழம் நூல்கள், அச்ச வடிவம் பெறாத வாய்மொழி இலக்கியங்கள், தமிழர் வாழ்க்கை முறை, போன்ற கலாச்சார பண்பாட்டு அம்சங்களை இன்றைய இணைய தொழில் நுட்பம் வழி மிக எளிதாக பாதுகாத்து அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வழங்குவதற்கான சாத்தியங்கள் பெருகி உள்ளன. இன்றைய நிலையில் அன்றாட அலுவல்களின் மத்தியில் மொழி, ஆவண பாதுகாப்பு, சரித்திர ஆய்வு போன்றவை ஒரு குறிப்பிட்ட துறையினருக்கு மட்டுமே உரிய பொறுப்பு என்று கருதி இவ்வகை விஷயங்களில் ஆர்வம் இல்லாது செல்கின்ற நிலை தொடர்ந்தால் நமது இனத்தின் பெருமைகளை, சிறப்புக்களை அதன் தொன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் ஆவணங்களை நாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழக்க நேரிடும். சிதிலமடைந்த ஆலயங்களை மற்றும் கலைக்கூடங்களைப் பேணிக் காப்பதில் பொறுப்புள்ள ஒரு சமுதாயம், அழிந்து வரும் பழம் நூல்களை மின்பதிப்பாக்கம் செய்து பாதுகாக்கும் ஒரு சமுதாயம், வாய்மொழிச் செய்திகளை, வரலாற்று ஆவணங்களை தமது ஓய்வு நேரத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேடி அதனைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆர்வமிக்க ஒரு சமுதாயமாக நமது தமிழ் மக்கள் விழிப்புணர்ச்சி பெற வேண்டும். அந்த வகையில் பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவை கடந்த ஆண்டுகளில் மிகச் சிறப்பாக ஆலயப் புணரமைப்பு தொடர்பான விழிப்புணர்வினை உருவாக்கும் நடவடிக்கைகள், கல்வெட்டுத்துறை ஆய்வுகள் தொடர்பான கலந்துரையாடல்கள் மற்றும் வகுப்புக்கள் போன்ற சீரிய பணிகளை ஏற்பாடு செய்து அவற்றில் ஈடுபட்டு இயங்கி வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

இந்த பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவையின் விழா நிகழ்வில் பங்கு கொள்வதன் வாயிலாக, பழமை சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் சரித்திர உண்மைகளை அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பு அமைவதோடு இவ்வகை விஷயங்களில் மென்மேலும் விழிப்புணர்ச்சியை நம் சமுதாயத்தில் உருவாக்க முடியும் என்பது உறுதி. பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவையின் அனைத்து முயற்சிகளும் சிறப்புடன் தொடரவும், இந்தப் பேரவை தன் நோக்கத்தில் வெற்றி பெறவும் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் சார்பில் எனது மனமாரந்த வாழ்த்துக்களைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

அன்புடன்
சுபாஷினி ட்ரெம்மல்
11.08.2009
துணைத் தலைவர், தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
ஜெர்மனி

It is VARALAASTRU AARVALAR KUZHU, NAGAPATTINAM thanking you all for carrying our district's most familiar son Mr. Kalki's story to all parts of the world.

We are a new elementary school started under the trees, clouds & waves in Nagapattinam soil searching, identifying, digging, observing, learning, visually showing, teaching thus sowing history seeds in the keezhai Thanjai area (that is Integrated Nagapattinam District. -Thiruvarur, Nagapattinam districts)

We feel joining hands with your team and will together in bringing out the glories of our area to the world. We are eager to attend this great function on behalf of our area.

Nandri.

Yours truly,

For Varalastru Aarvalar Kuzhu

(Signed) K.Ramachandran

With Best Compliments from:

SOUTHERN GASKET PRODUCTS
57, Balaji Nagar,
Padi.
Chennai 600 050.
INDIA

Phone : 0091-44-26542171, 26546785, 26542413, 26540608
Fax.No : 0091-44-26540608, 26546785
E-Mail :sankar@sgp-gaskets.com
Mobile : 098410 22628

Manufacturers of CAF Gaskets, Jacketted, PTFE / Teflon, Spiral Wound
Gaskets, Rubber Gaskets.

டி. கே. வி. ராஜன் - தமிழ்ப்பத்திரிக்கை உலகிலும், செயற்கைக்கோள் வீடியோ ஒளிபரப்புத் துறையிலும் மிகவும் பரிச்சயமான பெயர். "நமது புதைந்த நாகரிகம்" என்ற தலைப்பில் கண்காட்சிகளையும், சென்னை தொலைக்காட்சியில் தொடர் நிகழ்ச்சிகளையும் அளித்திருக்கிறார். 1980-ல் "இந்தியன் சயின்ஸ் மானிட்டர்" என்ற அமைப்பை

உருவாக்கினார். பின்னர் "ஆனந்த விகடன்" "ஜூனியர் விகடன்" இதழ்களில் சிறப்புச் செய்தியாளராகப் பணி. மகாபாரத கால உண்மைகளை கண்டுபிடிப்பதற்காக "ஆனந்த விகடன்" சார்பில் குருகேஷத்திரம் சென்று ஆராய்ச்சி நடத்தியவர். 1986 முதல் 1995 வரை "குங்குமம்" நிறுவனத்தின் ஆசிரியர் குழுவில் பணி. பின்னர் "முத்தாரம்" "வண்ணத்திரை" பத்திரிக்கைகளில் பொறுப்பாசிரியர்.

1992-ல் திரு. கலாநிதி மாறன் உருவாக்கிய "பூமாலை" என்ற முதல் தமிழ்வீடியோ பத்திரிகையில் "உசிலம்பட்டி பெண்சிசுக் கொலைகள்..." "பெங்களூர் தமிழர் பிரச்சனை" "வட சென்னை அழிகிறதா?" - இப்படி 50-க்கும் அதிகமான செய்திப் படங்களைத் தயாரித்துக் கொடுத்தவர்.

"சன்" டிவியில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகப் பணியாற்றும்போது, "சினிமாப் புதிர்" என்ற நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ச்சியாக 117 வாரங்கள் அளித்து, சாதனை புரிந்தவர். "நல்ல மனம் வாழ்க" "70 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்நாட்டில் மனிதன்" ஆகிய நூல்களை எழுதியவர். "ஜேசீஸ்" அமைப்பு இவருக்கு **Outstanding Young Person** விருதை அளித்துள்ளது. "ராஜ் டி.வி" யின் தலைமைத் தயாரிப்பாளராகப் பணிபுரிந்த இவர் தொல்பொருள் துறையில் முதுகலைப் பட்டம் வி.ஆர். ராமசந்திர தீக்ஷிதர் விருதோடு பெற்றவர். புது தில்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சியாளராக பணிபுரிந்தவர். அமெரிக்காவிலுள்ள ஹூஸ்டன் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பாலின் கோலாண்டாவிடம் மனித இயல் துறை (Anthropology) பயின்றவர். சின்னத் திரையில், இவர் விஞ்ஞானம் மற்றும் சமூகவியல் கருத்துக்களை எளிமையாக வெளிப்படுத்தி வருவதற்காக நியமத் விஞ்ஞானக் கழகம் இவரை கௌரவித்துள்ளது.

With the Best Compliments from:

Ravi Venu

&

Seval Soft India Pvt Ltd.,

Chennai & U S A

16/3, 22nd Street,
Indira Nagar,
Adyar,
Chennai – 600020
India

Email: ravi.venu@sevalsoft.com

With the Best Compliments from:

Sivapathasekaran

&

Oriental Foundations Pvt Ltd.,
Aditya Shelters Properties Pvt Ltd.,

Property Developers & Layout Promoters
In
Chennai &
Kumbakonam

21, Fourth Trust Cross Street,
Mandaveli,
Chennai - 600 028
Ph: 044 - 42149914

Email: adityashelters@yahoo.com

With the Best Compliments from:

Satheesh Kumar, Thanjavur

&

Shuresh Associates

Engineers & Contractors

Experts in Engineering & Construction of Residential and
Commercial buildings

25, Rajaji Street,

Saidapet,

Chennai - 600 015

Ph: 044 - 23811145

Mobile: 9444895242

email: shureshassociates@gmail.com

பொருளடக்கம்

தரணியில் நிலைத்த தலைவன்	01
Rajarajisvaram - Certain Revelations	03
இராஜராஜரின் வெற்றிகள்	05
உடையார்குடிக் கல்வெட்டு - ஒரு மீள் பார்வை	08
Palk Strait to Gulf of Mannar- An Archaeological Exploration	10
Antiquity of Human Occupation in the Kaviri Delta and the Pillayarpatti Excavations	15
Murugan Temple near Mamallapuram	18
Documentation of Chola Paintings at Brihadisvara temple - My experience and enjoyment	23
The Brahadeeswara Temple	29
Emperor Rajaraja to Periya Perumal	33
ஆந்திரத்தில் ராமானுஜரின் வழித்தடங்கள்	37
நாகபட்டினம் அகழாய்வு	40
காந்தஞ்சர் சாலை - ஒரு மீள்பார்வை	42
History of writing and the evolution of the Tamil Brahmi script	45
இது ஒரு ஹாரத்தின் கதை	51
குழலிப் பாதை	55
Unspoiled Narthamalai	56
Mayan Civilization	58
நாயகன்	62
காலத்தை வென்ற காவியம்	63
கல்கியின் கதாநாயகியர்	66
நந்தினி தந்தை (யார் ?)	68
எட்டயபுரத்தில் என் எண்ணங்கள்	72
கைத்தலம்	74
இராஜராஜ சோழனும் ஆட்சி அமைப்பும்	78
பெருவடையாருக்கு மருத்துவம் செய்த சித்தர் கருவூரார்	81
Tamil Sangam Facts and fiction	82
கதை சொல்லும் சிலை, அதைப் போற்றும் வலைத்தளம்	85
Under the Maghizam Tree	88
பொ. செ. பா	90
ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று	92
கோபுரம் தந்த கலைஞர்	95
R.E.A.C.H Foundation	96

தஞ்சை தந்த இராஜ ராஜ! தரணியில் நிலைப்பாய்! ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயிர மாண்டே!

தொல்லியல் புலவன்
டாக்டர் இரா.நாகசாமி

சீர்மிகு சுந்தரச் சோழரின் செல்வ!
செந்திரு மடந்தை வானவன் தேவி
எழில்மான் பயந்த புலியின் ஏறே!
கரிகால் வளவன் பின்வரு காவல!
ஐப்பசித் திங்கள் சதய நாள் பிறந்தோய்!
அக்கன் குந்தவை அன்பினில் வளர்ந்தோய்!
அருமொழி என்னும் இயற்பெயர் கொண்டோய்!
இராசர் தம்ராசன் எனும்பெயர் ஏற்றோய்!
காந்தனூர் சாலை கலமறுத் துகந்தோய்!
வேங்கை நாடும் கங்க பாடியும்
தடிகை பாடியும் நுளம்ப பாடியும்
குடமலை நாடும் கொல்லமும் கலிங்கமும்
எண்டிசை புகழ்தர ஈழமண்ட டலமும்
இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமும்
முந்நீர் பழந்தீவு பன்னி ராயிரமும்
திந்திறல் வென்றி தண்டார் கொண்ட
ராஜகே சரிக் கோவே உந்தன்
வாளொளி படரா நாடும் உளதோ ?

வேட்புலம் முதலாய் வென்றியாற் கொண்ட
காடும் நாடும் கல்லும் தெற்றியும்
திணைத் திளியளவே ஆயினும் தவிரா
தூர்தொறும் ஊர்தொறும் ஊன்றியே அளந்து
விளைநிலமிது; விளையா நிலமிது@
இறைதரு நிலமிது; இறைஇலி இதுவென
வளமையின் வகையால் தரம்தரம் பிரித்து
வளநா டுடனே பல்புரம் அமைத்து
பழம்பெயர் தவிர்த்து தன்பெயர் நிறீஇ
மண்டலம் கூற்றம் வளநா டூரென
மண்ணுவ கறியா ஆண்புடன் வகுத்து
வரியி லிடுவோர், வகைபல செய்வோர்
கணக்கர், ஓலை, கண்காண் புரிவோர்
பண்டா ரத்தின் பொத்தக முடையோர்,
பட்டோ வையிடு பூட்சிப் பாட்டம்,
திணைக்க எத்துடனே, திருவாய்க் கேழ்வி,
நடுவு இருக்கை, நல்லறம் பகர்வோர்,
பெருத்தரம், சிறுகரம், வேளைக் காரர்,
அதிகார கரெனப் பாங்குட நமர்த்தி
ஊர்தொறும் குடவோ லைமுறை நிறுவிய
உலகளந்த சோழ! உன்சீர் இந்த
உலகெலாம் பரவி புலவர்தம் நாவில்
இன்றும் உளதெனில் பிறிதும் உண்டோ
புகழ்தனைப் பெறவே!

தென்னா டுடைய தேவினை நாளும்
தேந்தமிழ் இசையால் பாடிய மூவர்
தேவரங்கள் காணா தொழிய
திருநா ரையூர் நம்பியின் துணையால்
தில்லைப் பதியில் பொல்லாப் பிள்ளை
திருக்கர நீட்ட அறைதனை தெரிந்து
மன்றுள் ஆடும் தெளி தேனுக்கும்
மன்னி அருளும் மலர்க் கொடிதனக்கும்
பதிகம் பாடிய மூவர் தமக்கும்
அன்புடன் திருவிழா அமைவற எடுத்து
திருந்திய கதவம் திறனுடன் திறந்து
மறைந்த பாக்களை புறநிலில் கண்டு
மறையோர் புகழ் இமையோர் வியக்க
இவ்வல கெங்கும் இசைப்பா தந்த
திருமுறை கண்ட பெரும் புகழ்ச் சோழ!
நின்பெயர்
தமிழ் உளவரியும் திகழ்ந்திடும் அன்றோ!

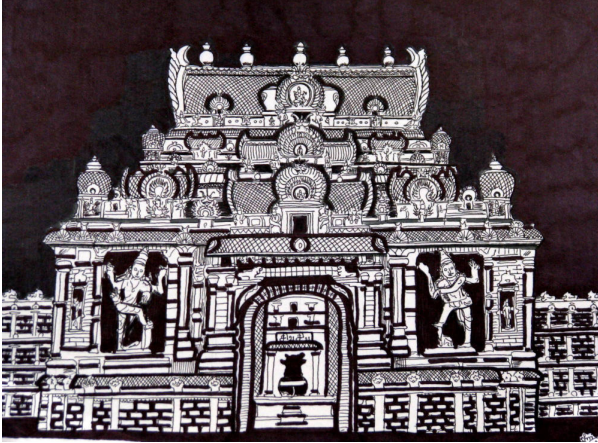

தஞ்சைமா நகர்தனிலே தரணியெலாம்
போற்றவே
தக்கின மாமேருவெனப் பெருங்கோயில்
படைத்தனையே
பெருங்கோயில் அதுதனையும் கருங்கல்லால்
எடுத்தனையே
கல்எல்லாம் அரும்பணியால் கலைப் பொருளாய்
மாற்றினையே!
கலைமிளிர கண்வியக்கும் சிலைவடிவாய்
நிறுத்தினையே
சிலைகளையே செகம்புகழ் செம்பாலும்
வடித்தனையே
கண்கவரும் ஓவியமும் வெண்சுதையில்
விளைத்தனையே
எண்ணிலா அணிகலன்கள் எண்ணியே
அளித்தனையே
பண்செய்த பயிர்நிலங்கள் நெல்அளக்க
விடுத்தனையே
நொந்தாமல் விளக்கெரிய நற்பசுக்கள்
கொடுத்தனையே
பதிகங்கள் பாடிடவும் பரதங்கள் ஆடிடவும்
பரிகலன்கள் எடுத்திடவும் பல்கணக்கு
எழுதிடவும்
மெய்காத்து நின்றிடவும் பல்லோரை
அமர்த்தினையே

உயிர் அனைய தமக்கையுடன் உயர்காதல்
 தேவியரும்
 உந்தானைத் தலைவருடன் உவந்தளித்தோர்
 கொடைகளையே
 கல்லிலே வெட்டிவைத்துப் புதுச்சரிதம்
 படைத்தோய்நீ!
 பரதவள நாடுமே பார்த்திப் புரவலன்நீ!
 சொற்கோயில் எடுப்போரும் புனைந்தறியா
 புகழ்கோயில்
 கற்கோயில் என்போமோ! கலைக்கோயில்
 என்போமோ!
 புதியரில் புதியன் நீ! பழையரில் பழையன் நீ!
 பண்பன் நீ! அன்பன் நீ! பக்தன் நீ! சித்தன் நீ!
 சிவனடி மறவாச் செம்மால்! சிவபாதசேகர!
 முத்தமிழ் பெருமை மூவுலகேற்றிய
 மும்முடிச்சோழ!
 இத்தரை எங்கும் நிற்புகழ் நிலைக்கும்
 ஆயிரம் ஆயிரம் அயிரம் ஆண்டே!

Dr. R. Nagaswamy having his Masters Degree in both Sanskrit and literature and Ph.D from Pune, was the head of the Tamilnadu State Archeology Department as well as the Vice- Chancellor of Kanchipuram University. He is well known for getting back the Shivapuram Nataraja sculpture back from the London Courts back to our soil. Few important titles among many he has been conferred with are.. **Vidyavacaspathi, Silai Meetta Semmal, Kalaimamani.** PSVP wishes him on his 80th birthday, by reproducing some of his tamil poetry he had written on Raja Raja.

Rajarajisvaram - Certain Revelations

Dr. R.Kalaikkovan

Raja Rajisvaram, popularly known as the Big Temple of Thanjavur has attracted many scholars to work on its art and architecture in detail. When I went through all the available literature and the research works about the temple, I was rudely shocked to understand that there was not a single good book in Tamil which contains all the salient features of this temple.

Hence I decided to take up this temple for research study.

Dr. M. Rajamanikkanar Centre for Historical Research had started a Diploma Course in temple arts, at that time. There were twelve students who belonged to various walks of life. I divided the entire temple complex into 12 regions and each student was asked to take up one region of their choice. The duration of the study was forty days. They went for field study only on sundays; so altogether only six sundays. They were advised to have a careful scrutiny of the temple before they could read any of the available research material on the region of their choice. Since they were already well-versed on temple architecture, iconography, and epigraphy, it was not very difficult for them to analyze the intricate details of the temple.

When they went through the research works and literature on the temple they could easily find out the mistakes committed by the scholars and the errors in the identification of certain facts. Myself and Miss. M. Nalini, our epigraphist, who has been my student since her M.A. onwards, helped them whenever they had difficulties in their research work.

I do not want to mention the names but I should quote a few incidences which were eye-openers for our students. I invited a few scholars who had already worked on

this temple to guide our students in their field work. When questions were raised regarding doubtful areas, the scholars were unable to explain even though they had worked on it. At the end, our students could realize how much the scholars have missed just because they failed to undertake a meticulous and dedicated field study.

Our research has yielded many new findings.

- The topmost tala of the vimana of RajaRajesvaram is not made up of a single stone as believed and told by a number of scholars.
- The sikhara of the same vimana is also not made up of a single stone as told by many scholars.
- The shadow of the sikhara as well as the stupa fall very much within the campus in the early evenings.
- The Buddha panel seen on the eastern face of the southern entrance of the ardha mandapa is a part of the Triparantaka story and does not depict the great Buddha.
- The theme of "Thiru kailaya Ghana Ula", a popular literature sung by Seraman Perumal is depicted in panels in two places of this temple thereby proving that people were aware of this literature during the tenth century A.D.
- The icon which is wrongly identified by a few scholars as Lingodhbhavar is nothing but a rare depiction of Vishnu Anugraha Murthi.
- The names of the sculptors mentioned as the builder of this temple by a few scholars are none other than the regular temple servants.

The stories of Saivite nayanmars were very popular among the people during the tenth century. Probably Sekkizhar visited this temple and after studying the sculptures, the bronze icons, and the paintings he wrote Peria Puranam Historical details of the lives of Kannappar, Chandesa Sundarar, Siruthondar, Meipporul Nayanar and a few others are gleaned from sculptures, bronzes, paintings, and inscriptions.

The paintings which had been analyzed and critically studied by the doyens of the field, still have a lot to reveal. One great scholar in his book on paintings says that some of these Chola paintings are post-Rajaraja. He particularly points out the painting which depicts the life of Sundarar and says that it was painted after the period of Peria Puranam. It is a miserable statement. If only this scholar had spent some time in reading the verses of Sundarar's life in Peria Puranam probably he would not have made such a statement. The paintings had been done after a careful study of the pathigams of Sundarar and not Peria Puranam.

Some intricate details seen in this panel have been totally missed by all the scholars who have written either articles or books on this subject. Let me not go into all the details but give one or two salient points.

The holy pilgrimage to Kailas in the climax of Sundarar's life. In that panel he is seen over the elephant called Iravatham. Cheraman seated over the horse is seen in front of him. Both of them are proceeding to Kailas. If we carefully see, we can visualize that the legs of both the animals are kept in the sea. They are actually in the stage of take off from the seashore. Sundarar was taken to Kailas when he was praying in Tiruvanjaikalam, a coastal town of the Chera country. Sekkizhar has not said anything about the take off but mentions only about the travel. Most of the scholars who had dealt on this subject have skipped this point. Dr. Rajamanikkar is the only scholar who had at least attempted to explain the reason for the presence of sea with the help of Silappathikaram. Of course, his explanation also is not satisfactory.

It is the Thirunodithanmalai Thiruppadhigam of Sundarar which gives the key to the puzzle. Sundarar very clearly says that Lord Varuna, the god of water came and gave him a send off in the form of sea.

*நிலைகெட விண்ணதிர நிலமெங்கும்
அதிரந்தசைய*

*மலையிடை யானையேறி வழியே வருவேன் எதிரே
அலைகடலால் அரையன் அலர்கொண்டு முன்வந்து
இறைஞ்சு.*

There is one more interesting point in this panel, which again has been missed by all the scholars. A man is seen traveling along with Sundarar by clinging himself to the tail of the elephant. All our attempts to identify this individual were in vain. I once again referred to Sundarar's Thirunodithanmalai Thiruppadhigam. To my surprise I found the solution in it. According to Sundarar, a certain Vaanan came to receive and guide him to Kailas.

*அரவொலி ஆகமங்கள் அறிவார் அறி தோத்திரங்கள்
விரவிய வேதவொலி விண்ணெல்லாம் வந்து
எதிரந்திசைய
வரமலி வாணன் வந்து வழி தந்து, எனக்கு ஏறுவதோர்
சிரமலி யானை தந்தான், நொடித்தான்மலை
உத்தமனே..*

It is this Vaanan who is depicted as clinging to the tail of the elephant. This finding reveals the fact that the Chola painter had made a careful study of the life of Sundarar through his hymns and then only had undertaken the task of painting it on the walls of Rajarajisvaram.

Dr. R. Kalaikkovan, Director, Dr. M. Raasaamanikkanar Centre for Historical Research is a practicing eye specialist. His father Dr. M. Raasamanickanar was well known Historian – specialized in Tamil History. His Pallava Varalaaru is the authentic history on the Pallavas till date. Dr. Kalaikkovan is always well –associated with PSVP and motivated and inspired a few of our members to set trend in e-magazine www.varalaaru.com – exclusively devoted for History.

தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

பெருவுடையார் கோயிலை தஞ்சையில் கட்ட
ராஜராஜனுக்கு மூலகாரணமாக இருந்தது அவன்
கச்சிப்பேடு பெரிய திருகற்றளி என்று போற்றிய
காஞ்சியின் இராஜசிம்மன் பல்லவன் எழுப்பித்த
கைலாயநாதர் கோயில்.

இராஜராஜரின் வெற்றிகள்

முனைவர் மு. நளினி

வள்ளுவப் பெருந்தகையின் பொருட்பால் இறைமாட்சியுடன் தொடங்குகிறது. இதிலுள்ள பத்துக் குறட்பாக்களும் ஒரு மன்னர் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதற்கான இலக்கண வரையறைகளாக அமைந்துள்ளன. இந்தக் குறட்பாக்களுக்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்த தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் பலராவர். நெல்லிக்கனி ஈந்த அதியனில் தொடங்கி நேற்றைய மருது பாண்டியர்கள் வரையிலான இந்தப் பட்டியல் மிக நீளமானது. ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுக் காலப் பழமை வாய்ந்த தமிழ்நாட்டின் பெருமைக்குரிய வரலாற்றுப் பாதையில் புகழோடு தோன்றிப் புகழோடு வாழ்ந்து புகழோடு மறைந்த இத்தகு பெருந்தகையாளர்களுள் சிகரமாய் நிற்பவர் முதலாம் இராஜராஜர். ஒரு மன்னருக்கு வேண்டிய அத்தனை பண்பு நலன்களையும் பெற்றுத் திகழ்ந்த இப்பெருவேந்தரின் வெற்றிகள் எத்தகையவை? வரலாறு வெளிச்சமிட்டு வியக்கவைக்கும் அந்த வெற்றிகளை நிரல்பட அடையாளம் காண்பதே இக்கட்டுரையின் இனிய நோக்கமாகும்.

போர் வெற்றிகள் நாட்டின் எல்லைகளை விரிக்கவும், தோள்வலி காட்டவும், வீரமண்ணில் பிறந்தவர் நாங்கள் என முழங்கிக் குடிப் பெருமை மெய்ப்பிக்கவும் அமைந்தவை. இதனால் பொன்னும் பொருளும் குவியலாம். கொண்ட மகளிரின் எண்ணிக்கை கூடலாம். வென்ற நிலங்களில் இந்த மண்ணின் அடையாளங்கள் சிறக்கலாம். வரலாறு, இவர் வெற்றி வேந்தர், வெற்றி வேந்தர் என்று பக்கம் பக்கமாய்ப் பேசலாம். ஆனால் அது மட்டுமே ஒரு பேரரசரை மக்கள் நெஞ்சில் நிலை நிறுத்துவதில்லை.

கங்கை கொண்ட சோழரான முதலாம் இராஜேந்திரரையிடச் சிறந்த வெற்றிகளை இராஜராஜர் பெற்றுவிடவில்லை. இமயத்தில் கொடி பொறித்த சங்க மன்னர்களினும் சிறந்த வீரச் சாதனைகளை இராஜராஜர் செய்துவிடவில்லை. முதலாம் ஆதித்தர் பெற்ற போர் அனுபவங்களோடு ஒப்பிடும்போது இராஜராஜரின் போர்க்களங்கள் வரலாற்றுத் திருப்புமுனைகளாகக் கருதப்படமாட்டா. காந்தளூர்ச் சாலையில் கலமறுத்துத் தொடங்கிய இராஜராஜரின் போர்கள், செழியரைத் தேசு கொண்டதையே பெருமைக்குரிய நிகழ்வாக முத்திரையிட்டு முடிந்து விடுகின்றன. கங்கம், நுளம்பம், தடிகை எனப் பாடிகள் பல வெல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவை பேரரசில் எத்தனை காலம் இருந்தன, எந்த நிலை வகித்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லை.

இந்நிலையில் இந்தக் கள வெற்றிகள்தான் இராஜராஜரின் பெருவெற்றிகள் எனக் கருதுவது எவ்விதத்தானும் பொருந்துவதாகாது. இராஜராஜரின் புகழிற்குக் காரணமான வெற்றிகள் வேறு புலம் சாரந்தவை. அவை விரிவான ஆய்வுக்கு உரியவை.

தமிழகத்துக் கலை வரலாற்றில் நிகரற்ற புகழ் பெற்ற இமயங்களாய் நான்கு மன்னர்களைக் குறிப்பிடலாம். படியேறிச் செல்லும் மாடக்கோயிலை அமைத்துக் கோயிற்கலை முறையில் முதல் புரட்சியைத் தோற்றுவித்த கோச்செங்கணார் முதலாமவர். மலைகளையும் பாறைகளையும் துளைத்து எழிலார்ந்த குடைவரைகள் உருவாகக் காரணமாக இருந்த விசித்திரசித்தரான

மகேந்திரப் பல்லவர் இரண்டாமவர். மலையிலலாத இடங்களிலும் கற்களையடுக்கிக் கோயில் எழுப்பலாமென்பதை உலகுக்கு உணர்த்திய அத்யந்தகாமரான இராஜசிம்மப் பல்லவர் மூன்றாமவர். கற்கோயில்களின் முடிசூடா மன்னனாக இந்த இராஜராஜீசுவரத்தை எழுப்பிய முதலாம் இராஜராஜர் நான்காமவர். இந்த நால்வருக்கும் தமிழ்நாடு பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும் கோச்செங்கணாரையோ, மகேந்திரப் பல்லவரையோ, இராஜசிம்மரையோ நினைத்துப் பார்க்காத மக்கள் இராஜராஜரை மட்டும் இத்தனை நேசிப்பது ஏன்?

அதுதான் இராஜராஜருடைய உண்மையான வெற்றி. இன்றைக்கும் மக்களால் நினைக்கப்படும் நிலையில் வாழ்கிறாரே, அந்த அழிவில்லாத வாழ்க்கைதான் இராஜராஜரின் மகத்தான வெற்றி. அந்த வெற்றியை இராஜராஜருக்குப் பெற்றுத் தந்தவை அவருடைய களங்களல்ல. அவர் வளர்த்த கலைகள்; அவர் பெற்றிருந்த பண்புள்ளம்; அவரது வரலாற்றுணர்வு.

இராஜராஜரின் பண்புள்ளத்திற்கு இராஜராஜீசுவரத்துக் கல்வெட்டுகளே சான்றுகளாய் நிற்கின்றன. கோயிலுக்குத் தாம் கொடுத்த கொடைகளைக் கல்லில் வெட்ட ஆணை பிறப்பித்தபோது, 'நாம் குடுத்தனவும் நம் அக்கன் குடுத்தனவும் நம் பெண்டுகள் குடுத்தனவும் மற்றும் குடுத்தார் குடுத்தனவும்' என்று அப்பெருமகன் சொல்லியிருக்கும் பாங்கு இந்த உலகத்தின் எந்தக் கல்வெட்டிலும் காணமுடியாத பண்பு வெளிப்பாடாகும். மகளிர்க்குச் சமத்துவம் காட்டியிருக்கும் மாண்பு பாரதியின், பாரதிதாசனின் பாடல்களைத்தான் நினைவூட்டுகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலத்தில்கூடப் பெண்ணுரிமையைப் பெண் சமத்துவத்தைப் பாடவேண்டிய நிலைதான் இந்த மண்ணில் இருந்தது. ஆனால் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த ஒரு பெருவேந்தர் அந்த இரண்டையும் மிக இயல்பாகத் தாம் போற்றி வாழ்ந்ததைக் கல்வெட்டாக்கிக் காட்டியிருப்பது மெய்சிவிரக்க வைக்கும் உண்மையாகும். சமதர்மம் பேசும் இந்த நாளில் கூட அதை நோக்கிய பயணம் இல்லை. ஆனால் 'குடுத்தார் குடுத்தனவும்' என்ற இராஜராஜரின் ஆணைவரி, மன்னரோடு மக்களை ஒக்க நிறுத்தி, அந்தச் சமுதாய ஏந்தலின் சமதர்மம் காட்டுகிறது. கலைப் படைப்புகளைக் காலப் படைப்புகளாய் உருவாக்கித் தந்த இராஜசிம்மரையும் வென்றுவிட்ட கலைப் பெருமையை இராஜராஜர் பெற்றதற்குக் காரணமே இந்த இராஜராஜீசுவரம்தான். காஞ்சிபுரத்து இராஜசிம்மேசுவரம் போலவோ, தாராசுரத்து இராஜராஜேசுவரம் போலவோ இங்கு அற்புதமான சிற்பங்களில்லை. இதன் கட்டட அமைப்புக்கூட காஞ்சிபுரத்து இராஜசிம்மேசுவரத்திடம் கடன் பெற்றதுதான். என்றாலும், இத்திருக்கோயிலில் உலக அரங்கில் புகழின் உச்சியில் வைத்துப் போற்றப்படுவதற்குக்

காரணங்கள் இல்லாமல் இல்லை. அந்தக் காரணங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாய், அடிப்படையாய் நிற்பது இராஜராஜரின் 'எதையும் பெரிதாகச் செய்யும்' பெருமண்புதான்.

இந்த வளாகத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலும் முருகன் கோயிலும் அதையொட்டிய மண்டபமும், அம்மன் கோயிலும், சபாமண்டபமும் பிற்காலத்தவை. அவற்றைப் பார்வையிலிருந்து அகற்றி இந்த வளாகத்தை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தால், அப்போது விளங்கும் இராஜராஜர்சுவரத்தின் சிறப்பும் பெருமையும். ஈடு இணையற்ற அதன் கம்பீரமும், தனித்தொரு எழுச்சியாய்ப் பெருவெளியின் நடுவே, விண் தொட உயர்ந்த இந்த விமானம் இராஜராஜரின் காலக்கனவு. இது போலொரு கட்டடம் இந்த மண்ணில் இதுவரை வந்ததில்லை. இனி வரப்போவதுமில்லை.

எப்படிச்செய்தால், எதைச்செய்தால் பொருத்தமாக அமையுமோ அப்படி, அதை முறை பிறழாது நன்கு திட்டமிட்டுச் செய்தாலேயே, இராஜராஜர்சுவரம் முழுமையடையாத போதும், இந்த நாட்டின் முத்தாய்ப்பான கலைச்சின்னமாக மகிழ்ந்து கொண்டாடப்படுகிறது. பல தனிச்சிறப்புகளைக் கொண்ட இந்தத் திருக்கோயிலின் தலையாய பெருமைகளாய் ஐந்தைக் கூறலாம். ஒன்று இதன் விமானம். இதன் கட்டட அமைப்பு உலகுக்கே அதிசயம். இன்றளவும் விளங்காத புதிர். இரண்டாவது, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு இக்கோயிலில் கிடைத்திருக்கும் சிற்ப வெளிப்பாடுகள். நக்கீர தேவரின் திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம், சேரமான் பெருமாளின் ஆதியலா, பாரத வெண்பா, சுந்தரரின் திருநொடித்தான் மலை திருப்பதிகம் என இந்த இலக்கிய வரிசை மகத்தானது. மூன்றாவது, இங்குள்ள ஆட்கரணச் சிற்பங்கள். இவற்றைப் பரத நாட்டியச் சிற்பங்கள் என்று ஆடல் பற்றி அறியாதவர்கள் பிழையாகச் சொல்லுவர். இவற்றுக்கும் பரதநாட்டியத்திற்கும் எள்ளத்தனை தொடர்புமில்லை. இவை பரதரின் நாட்டிய சாத்திரம் பேசும் தாண்டவ லட்சணப் பகுதியிலுள்ள கரண இலக்கணங்களுக்கான, கல்லில் வடித்த விளக்கங்கள். தமிழ்நாட்டில் முதன் முதலாகத் தாண்டவ லட்சணத்தைத் தொடராகக் கல்லில் வடித்த பெருமை இராஜராஜரையே சாரும். ஆண்டவனே ஆடுவதுபோல் அமைந்த கரணத்தொடரும் இந்தியாவிலேயே, ஏன் உலகத்திலேயே இது ஒன்றுதான்.

நான்காவது இங்குள்ள ஓவியங்கள். பத்தாம் நூற்றாண்டின் வரலாறு பேசும் இந்த ஓவியங்கள் இராஜராஜரின் இலக்கிய ஈடுபாட்டை, சமய உணர்வை, உள்ளத்தின் எழுச்சிகளைத் தெள்ளத் தெளிவாய் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஐந்தாவது இங்குள்ள கல்வெட்டுகள். இவை போல் விரிவான கல்வெட்டுகளை, வரலாற்றுக்குப் பயன் தரும் பல தகவல்களை வழங்கும் கல்வெட்டுகளைத் தமிழகத்தின் வேறெந்தத் திருக்கோயிலும் இத்தனை எண்ணிக்கையில் இத்தனை நீளமாய்ப் பார்ப்பது இயலாது. இந்தக் கோயிலின் தளிச்சேரிக் கல்வெட்டு ஒன்று போதும். 55.78 மீட்டர் நீளத்தில் எழுபத்து மூன்று வரிகளில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் இக்கல்வெட்டு, இக்கோயிலில் பணியாற்றிய 617 அலுவலர்களைப் பற்றிய தகவல்களைத் தருகிறது. இது வழங்கும் பிற செய்திகளை டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார் வரலாற்றாய்வு மைய ஆய்விதழான வரலாறு ஐந்தாம் இதழ் விரிவான ஆய்வு நோக்கில் கட்டுரையாக்கித் தந்துள்ளது.

அளப்பரிய தம் பண்புள்ளத்தாலும், முயன்று முனைந்து உருவாக்கிய தேவாலயங்களின் சக்கரவர்த்தியான இராஜராஜர்சுவரத்தாலும், வரலாற்றை வழங்கி நிற்கும் இக்கோயில் கல்வெட்டுகளாலும் காலத்தை வென்று நிற்கும் இராஜராஜரின் மெய்ப்புகழே அவரது வெற்றிச் சாதனை. இந்த மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றிருக்கும் அந்த மாமனிதருக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் இரண்டுண்டு. இடைக்காலத்தில் நுழைக்கப்பட்ட, கல்வெட்டுகள் கண்காட்டாத 'பிரகதிசுவரம்' என்ற தேவையற்ற பெயரை அகற்றி, இராஜராஜர் வைத்த பெயராலேயே இக்கோயிலை 'இராஜராஜர்சுவரம்' என்றழைப்பது முதற்கடமையாகும்.

இத்திருக்கோயில் வளாகத்தைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வது இரண்டாம் கடமையாகும். இந்தியத் தொல்லியல் அளவீட்டுத் துறையும் இக்கோயில் நிர்வாகமும், இங்கு வரும் மக்களும் ஒருங்கிணைந்து முயன்றால் இது எளிதாய் முடியும். தளிச்சேரிக் கல்வெட்டு உட்படப் பல அரிய கல்வெட்டுகள் சுற்றுச் சுவர்களில்தான் உள்ளன. இவற்றைப் படிக்கக்கூட இப்பகுதிக்குப் போக முடியாதபடி கோயில் கழிவுகள் இவ்விடத்தைப் பாழ்படுத்தி வரும் சூழல் மாறவேண்டும். சதயத் திருநாள் கொண்டாடுவதை விட இராஜராஜருக்கு நாம் செய்யக்கூடிய பெருந்தொண்டு அவர் கடைய இந்த ஒப்பற்ற கலைப் பேழையின், கட்டட அதிசயத்தின் சுற்று வளாகத்தைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வதுதான். அறிவியல் நோக்கிலும் கூட இது முக்கியமாகிறது.

இராஜராஜரின் வெற்றி இந்தத் திருக்கோயிலென்றால், அதைத் தூய்மையாக, யாரும் நடமாடக் கூடிய சூழலில் வைத்துக் கொள்வதே நம் வெற்றியாகும். அதுவே அம்மன்னருக்கு நாம் காட்டும் நன்றியுமாகும்.

உடையார்குடிக் கல்வெட்டு ஒரு மீள்பார்வை

முனைவர் குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன்

தமிழக வரலாற்றில் குறிப்பாக சோழர் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மைல்கல்லாக விளங்குவது உடையார்குடி கல்வெட்டாகும். தற்போதைய கடலூர் மாவட்டம் காட்டுமன்னார்குடியின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் உடையார்குடி அனந்தீசுவரம் சிவாலயத்தில் கருவறையின் மேற்குப்புற அதிட்டானத்தில் இச்சாசனம் இடம்பெற்றுத் திகழ்கின்றது. கோஇராஜகேசரிவர்மரின் (முதலாம் இராஜராஜ சோழனின்) இரண்டாம் ஆட்சியாண்டு குறிக்கப் பெற்றுள்ள இச்சாசனத்தினை எபிக்கிராபிகா இண்டிகா தொகுதி 21இல் எண் 27, கட்டுரையாகத் தமிழ் ஒலிபெயர்ப்போடு கூடிய (ஆங்கிலத்தில் அமைந்த) விளக்க உரையுடன் வெளியிட்ட வரலாற்றுப் பேரறிஞர் கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியார் தம் "சோழர் வரலாறு" (The Cholas) எனும் நூலில் மேற்குறித்த உடையார்குடி சாசனத்தின் அடிப்படையில் ஆதித்த கரிகாலன் கொலை பற்றிய செய்திகளை விவரித்துள்ளார். அப்பகுதியில் சுந்தரச் சோழனின் தலைமகனும் மாமன்னன் முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் அண்ணனுமாகிய ஆதித்த கரிகாலனின் கொலை நிகழ்வின் பின்புலத்தில் மதுராந்தக உத்தம சோழனின் துரோகம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார். இக்கருத்தே மதுராந்தக உத்தமச் சோழன் மீது ஏற்றப்பெற்ற களங்கமாக அமைந்தது.

வரலாற்று அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

பிற்காலச் சோழர் வரலாறு எனும் நூலினை எழுதிய தி.வைசுதாசிவ பண்டாரத்தார் பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரியாரின் கருத்துக்கு மாறுபட்டு ஆதித்த கரிகாலன் கொலை நிகழ்வில் உத்தமச் சோழன் பங்களிப்பு இருந்திருக்க இயலாதென்பதை வலியுறுத்துகிறார். இருப்பினும் சாஸ்திரியாரின் கருத்துக்களை மறுத்துரைப்பதற்கான தெளிவான சான்றுகள் எதனையும் அவர் முன்வைக்கவில்லை. 1971ம் ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த சென்னை விவாகானந்தா கல்லூரி மலரில் இராஜராஜ சோழன் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றினை வரைந்த ஆர்.வி.சீனிவாசன் என்பார் ஆதித்த கரிகாலன் கொலையின் பின்புலத்தில் செயல்பட்டவர்கள் அருண்மொழியும் (இராஜராஜனும்) அவனது தமக்கை குந்தவையும்தான் என்பதை வலியுறுத்துவதோடு பல கேள்விக் கண்களையும் எழுப்பி தன் கருத்துக்களை மறுப்பவர்களுக்கு அறைகூவலும் விடுத்துள்ளார். சீனிவாசன் அவர்களின் கருத்துக்களை வன்மையாக மறுக்கும் டாக்டர் க.ததிருநாவுக்கரசு அவர்கள் அருண்மொழி ஆய்வுத்தொகுதி எனும் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலொன்றில் உத்தம சோழனுக்கு எந்த விதத்திலும் இக்கொலையில் தொடர்பு இல்லை என்றும் கொலையாளிகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டு இராஜராஜனின் இரண்டாம் ஆட்சியாண்டில்தான் கண்டுபிடிக்க இயன்றது என்றும் பிராமணர்களாகிய கொலையாளிகளை மனுதரும சாத்திரத்தின் அடிப்படையில் அரசன் தண்டனை கொடுத்திருப்பானேயன்றி கொலை தண்டனை அளித்திருக்க இயலாது என்றும் தன் கருத்துக்களை பல சான்றுகளின் அடிப்படையில் கூறியுள்ளார். இவ்வறிஞர்களைத் தவிர மேலும் பல வரலாற்று

ஆய்வாளர்களும் ஆர்வலர்களும் மதுராந்தக உத்தம சோழனைக் குற்றவாளி என்றும் இல்லை என்றும் தங்கள் தங்கள் கோணங்களில் எடுத்துரைத்துள்ளனர். ஆனால் இவர்கள் யாரும் தெளிந்த சான்றுகளோடு தங்கள் கருத்துக்களை மெய்ப்பிக்க இயலவில்லை.

புதின ஆசிரியர்கள் பார்வையில்.

"பொன்னியின் செல்வன்" என்ற வரலாற்றுப் புதினத்தால் தமிழகத்தில் துணியாத ஒரு வரலாற்று தாகத்தை ஏற்படுத்தித் துணியாத அமரரான கல்கி (இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி) அவர்கள் ஆதித்த கரிகாலன் கொலை நிகழ்வை மையமாக அமைத்து புதினத்தைப் படைத்துக் காட்டியதோடு அதில் கொலையின் பின்புலத்தில் செயல்பட்டவர்கள் என ஊக்கித்த தக்கவர்களாக வரலாற்றுப் பாத்திரங்கள் சிலரையும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் சிலரையும் உலவவிட்டு உண்மையான குற்றவாளி யார் என்பதை வாசகர்களே ஊக்கித்து அறிவார்களாக என்று தன் முடிவையும் கூறிச் சென்றுள்ளார். எழுத்துச் சித்தர் பாலகுமாரன் அவர்கள் ஆதித்த கரிகாலன் கொலையினையே முடிவாகக் கொண்டு கடினை என்ற பெயரில் புதினமொன்றினைப் படைத்த போதும் கொலையாளிகளான பிராமணர்களுக்கு பின்புலத்தில் செயல்பட்டவன் மதுராந்தக உத்தமச் சோழன்தான் என்பதை தன் எழுத்தின் வன்மையினால் நிறுவிியுள்ளார். புதினங்கள் வரலாற்று ஆய்வுக்குத் துணைநிற்கமாட்டாவெனினும் ஆதித்த கரிகாலன் கொலையைப் பொறுத்தவரை பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கண்ட முடிவு புதினப் படைப்பாளர்களுக்கு அடித்தளமாய் அமைந்தது என்பது மட்டுமல்லாமல் மதுராந்தக உத்தமச் சோழனை குற்றவாளியாகவே முன்னிருத்தினர் என்பதுதான் உண்மை.

உடையார்குடிக் கல்வெட்டு

ஆதித்த கரிகாலன் கொலைபற்றிக் குறிப்பிடும் வரலாற்றுச் சாசனமான உடையார்குடி கல்வெட்டின் வாசகத்தினை இனி காண்போம்.

"ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ ராஜகேசரிவர்மர்க்கு யாண்டு 2 ஆவது வடகரை பிரமதேயம் ஸ்ரீ வீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்து பெருங்குறி பெருமக்களுக்கு சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீமுகம் பாண்டியனைத் தலைகொண்ட கரிகால சோழனைக் கொன்று துரோகிகளான சோமன்..... தம்பி ரவிதாசனான பஞ்சவன் பிரம்மாதிராஜனும் இவன்றம்பி பரமேஸ்வரன் ஆன இருமுடிச் சோழ பிரம்மாதிராஜனும் இவர்கள் உடப்பிறந்த மலையனூரானும் இவர்கள் தம்பிமாரும் இவர்கள் மக்களிடும் இவர பிரமாணிமார் பெற்றானும் இ.....ராமத்தம் பேரப்பன் மாரிடும் இவர்கள் மக்களிடம் இவர்களுக்குப் பிள்ளை குடுத்த மாமன்மாரிடும் தாயோடுடப் பிறந்த மாமன் மாமன்மாரிடும்

இவர்கள் உட்பிறந்த பெண்களை வேட்டாரினவும் இவர்கள் மக்களை வேட்டாரினவும் ஆக இவ்வனைவர் (முடமை)யும் நம் ஆணைக்குரியவாறு கொட்டயூர் பிரம்ம ஸ்ரீராஜனும் புள்ளமங்கலத்து சந்திரசேகர பட்டனையும் பெறத்தந்தோம். தாங்களும் இவர்கள் கண்காணியோடும் இவர்கள் சொன்னவாறு நம் ஆணைக்குரியவாறு குடியோடு குடிபெறும் விலைக்கு விற்றுத்தலத்திடுக இவை குருகாடக்கிழான் எழுத்து என்று இப்பரிசுவரஇ ஸ்ரீமுகத்தின் மேற்பட்ட மலையனூரான் ஆன பாப்பன்ச்சேரி ரேவதாச கிரமவித்தனும் இவன் மகனும் இவன்றாய் பெரிய நங்கைச்சாணியும் இம்மூவரிதும் ஆன நிலம் ஸ்ரீ வீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்து மிப்பிடாசை தேவமங்கலம் ஆன பட்டில நிலம் ஸ்ரீவீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையார் பக்கல் வெண்ணையூர் நாட்டு வெண்ணையூருடையான் நக்கன் அரவணையானான் பல்லவ முத்தரைய மகன் பரதனான வியாழகஜமல்லப் பல்லவரையனேன் இந்நிலம் பழம்படி இரண்டே முக்காலே ஒருமாவும் அகமனை ஆறும் ஆக இந்நிலமும் இம்மனையும் நூற்றொருபத்தி நுகழஞ்சு பொன் குடுத்து விலைகொண் டிவ்வூர் திருவனந்தீஸ்வரத்து பட்டாரகர் கோயிலிலே இவ்வாட்டை மேஷநாயற்று நாயற்றுக்கிழமை பெற்ற புரட்டாசி ஞான்று சந்திராதித்தவர் ஆழ்வார் கோயில் முன்பு மூவாயிரத்தரு நூற்றுவனான நிலையம்பலத்து தண்ணீர் அட்டும் பிராமணன் ஒருவனுக்கு நிசு தம் படி நாழி நெல்லும் ஆட்டைவட்டம் ஒரு காகம் நிசதம் பதினைவர் பிராமணர் உண்பதற்கு ஆக பதினாறு இவறுள் ஐவர் சிவயோகிகள் உண்ணவும் வைத்தேன் அரையன் பரதன் ஆன வியாழகஜமல்ல பல்லவரையனேன் இதரம் ரவிகின்ற மகாசபையார் ஸ்ரீபாதங்கள் என் தலை மேலன்"

உடையார்குடி கல்வெட்டு குறிப்பிடும் கோ இராஜகேசரிவர்மர் யார் ?

சோழப் பெருமன்னர்கள் மாறிமாறி புனைந்து கொள்ளும் இராஜகேசரி, பரகேசரி எனும் பட்டங்களில் ஒன்றான கோஇராஜகேசரி எனத் தொடங்கும் இக்கல்வெட்டுச் சாசனத்தில் மன்னன் பெயரோ, மெய்க்கீர்த்தியோ இல்லாத காரணத்தால் ஆதித்த கரிகாலன் கொலை நிகழவுக்குப் பின்பு இராஜகேசரி எனப் பட்டம் பூண்ட சோழ மன்னர்கள் பலரில் யாருடைய சாசனமாகவும் இது இருக்கலாம் என்ற முடிவினை நாம் கொள்ள முடிந்தாலும், இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் குருகாடி கிழான் என்ற சோழப் பெருந்தரத்து அலுவலன் மாமன்னன் இராஜராஜ சோழனின் அலுவலன் என்பதைப் பிற சாசனங்கள் எடுத்துரைப்பதால் இச்சாசனம் முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் இரண்டாம் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பெற்ற சாசனமே என்பது தெளிவு. மேலும் இச்சாசனத்தின் 7 ஆம் வரியில் குறிக்கப்பெறும் இவ்வாட்டை மேஷ நாயற்று ஞாயிற்றுக்கிழமை பெற்ற பூரட்டாதி நாள் என்ற வானிலைக் குறிப்பு இராஜராஜசோழனின் ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த குறிப்பு என்பதால், இச்சாசனம் முதலாம் இராஜராஜசோழனின் ஆட்சிக்காலத்தில் பொறிக்கப்பெற்றது என்பது ஐயம் திரிபுற உறுதியாகின்றது.

சாசனம் குறிப்பிடும் இரண்டு ஆண்டுகள்

மேலே கண்ட இக்கல்வெட்டுச் சாசனத்தில் குறிக்கப்பெறும் 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோராஜகேசரிவர்மனுக்கு

யாண்டு 2 ஆவது . . . ' என்ற ஸ்ரீமுகம் அனுப்பப்பெற்ற தொடக்கப்பகுதி குறிப்பிடும் ஆண்டும், ஏழாவது வரியில் உள்ள 'இவ்வாட்டை மேஷ நாயற்று ஞாயிற்றுக்கிழமை பெற்ற பூரட்டாதி ஞான்று' என்ற வியாழ கஜமல்லன் என்பான் அறக்கட்டளை வைத்த நாளைக் குறிப்பிடும் ஆண்டும் ஒரே ஆண்டு அல்ல. போரீசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் இவ்விரு நிகழ்வுகளும் ஒரே ஆண்டில் நிகழ்ந்தவை என்ற கருத்தில் தம் கட்டுரையினை வரைந்துள்ளார்.

கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் மேஷ நாயற்று (சித்திரை மாதத்து) பூரட்டாதி விண்மீன் கூடிய ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பது ஒப்பீட்டு ஆண்டுக் கணக்கீட்டின்படி (Indian Epimeries) கி.பி 986 ஏப்ரல் 23 ஆம் நாளைக் குறிப்பதாகும். எனவே முதலாம் இராஜராஜனின் ஸ்ரீமுகம் கி.பி 986 அல்லது 987 இல் உடையார்குடி சபையோருக்கு அனுப்பப்பெற்று, பின்பே கி.பி 988 இல் வியாழ கஜமல்லன் என்ற தனியாரின் இச்சாசனம் பதிவு பெற்றுள்ளது.

இராஜராஜனின் சாசனமன்று

இக்கல்வெட்டுச் சாசனத்தை முதன்முறையாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட சாஸ்திரியார் அவர்களும், பின்பு இச்சாசனத்தைப் பற்றிப் பேசிய அறிஞர்கள் அனைவரும் இது இராஜராஜ சோழனின் நேரிடையான ஆணையை வெளியிடும் சாசனம் என்றும், இச்சாசனம் பதிவு பெற்றபோதுதான் ஆதித்த கரிகாலன் கொலை கண்டுபிடிக்கப் பெற்று குற்றவாளிகளின் உடைமைகள் கைப்பற்றப் பெற்றன என்றும் கருதி, கொலை பற்றிய தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். இது தவறாகும். உடையார்குடி கல்வெட்டுச் சாசனத்தில் காணப்பெறும் முதல் நான்கு வரிகள் கி.பி.986 அல்லது 987 இல் (இராஜராஜ சோழனின் இரண்டாம் ஆண்டில்) வீரநாராயணச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் (உடையார்குடி) சபையோருக்கு மன்னனிடமிருந்து அனுப்பப் பெற்ற ஒரு அனுமதிக் கடிதமே ஆகும். அக்கடிதம் ஒரு நில விற்பனை ஆவணத்தில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளதேயன்றி, அதுவே குற்றவாளிகள் பற்றி அரசு எடுத்த முடிவு பற்றிய ஆணையன்று. கி.பி 988இல் தனிநபர் ஒருவர் உடையார்குடி கோயிலுக்கு வைத்த அறக்கட்டளையைப் பற்றியும், அதற்காக வாங்கப் பெற்ற நிலங்கள் பற்றியும் விவரிப்பதே இச்சாசனம் என்பதால் இதனை இராஜராஜ சோழனின் நேரிடையான அரசுச் சாசனம் எனக் கொள்ளல் தவறாகும்.

கல்வெட்டைப் பொறித்தவர் யார் ?

'வெண்ணையூர் நாட்டு வெண்ணையூருடையான் நக்கன் அரவணையானான் பல்லவ முத்தரையன் மகன் பரதனான வியாழ கஜமல்லப் பல்லவரையனேன் இந்நிலமும் இம்மனையும் நூற்றொருபத்திரு கழஞ்சு

பொன்குடுத்து விலை கொண்டு இவ்வூர் திருவனந்தீஸ்வரத்து பட்டாரகர் கோயிலிலே இவ்வாட்டை மேஷ நாயற்று ஞாயிற்றுக்கிழமை பெற்ற பூரட்டாதி ஞான்று சந்திராதித்தவர் ஆழ்வார் முன்பு மூவாயிரத்து அறுநூற்றுவனான நிலையம்பலத்து தண்ணீர் அட்டும் பிராமணன் ஒருருவனுக்கு நிசதம் படி நாழி நெல்லும் ஆட்டை வட்டம் ஒரு காசும், நிசதம் மதினைவர் பிராமணர் உண்பதற்கும், ஆக பதினாறு இவறுள் ஐவர் சிவயோகிகள் உண்ணவும் வைத்தேன் அரையன் பரதன் ஆன் வியாழ கஜமல்ல பல்லவரையனேன், தர்மம் ரக்ஷிக்கின்ற மகாசபையார் ஸ்ரீபாதங்கள் என் தலைமேலன்' என்ற கல்வெட்டுச் சாசனப் பகுதியில், 'வைத்தேன் அரையன் பரதன் ஆன் வியாழ கஜமல்ல பல்லவரையனேன்', 'தர்மம் ரக்ஷிக்கின்ற மகாசபையார் ஸ்ரீபாதங்கள் என் தலைமேலன்' எனக் காணப்பெறும் வரிகள் மிகத் தெளிவாக தனிநபர் ஒருவரால் இச்சாசனம் பதிவு செய்யப்பெற்றது என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றன.

திருவெண்ணை நல்லூரினைச் சார்ந்த அரவனையான் பல்லவமுத்தரையன் மகன் பரதன் எனும் வியாழ கஜமல்ல பல்லவரையன் ஸ்ரீ வீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்து திருவனந்தீஸ்வரம் எனும் கோயிலில் தண்ணீர் பந்தலுக்காகவும் பதினைந்து பேர் சிவயோகிகள் உட்பட்ட சிவபிராமணர் உண்பதற்காகவும் 2 1/4 வேலி 2 மா நிலத்தையும் ஆறு மனைகளையும் 112 கழஞ்சு பொன் குடுத்து வாங்கி அறக்கொடையாக அளித்தான். அதற்காகத் திருக்கோயிலில் கல்வெட்டாகப் பதிவு செய்யப் பெற்றதே இச்சாசனமாகும். இச்சாசனத்திற்குரிய கர்த்தா திருவெண்ணைநல்லூர் பரதன் எனும் வியாழ கஜமல்ல பல்லவரையனே அன்றி மாமன்னன் இராஜராஜன் அல்ல என்பதை ஈண்டு நோக்குதல் வேண்டும்.

சாசனம் குறிப்பிடும் நிலம்

இச்சாசனம் இரண்டே முக்கால் வேலி 1 மா நிலத்தையும், அகமனை ஆறையும் வாங்கியதாகக் குறிக்கின்றது. வியாழ கஜமல்லனால இவையனைத்தும் ஸ்ரீபராந்தக வீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்து பெருங்குறி மகாசபையோரிடமிருந்து வாங்கப் பெற்றது என்பதை இச்சாசனத்தின் ஆறாம் வரி 'சபையார் பக்கல்' என்று தெளிவாக உரைக்கின்றது. பக்கல் எனும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு பற்றி சோழர் கல்வெட்டொன்று (SII, VI, 356) "யானிவர் பக்கல் விலைக்குக் கொண்டொடையன்" என்று கூறுவதை நோக்குமபோது இங்கு நிலத்தை விற்றது பெருங்குறி சபையே என்பது உறுதியாகின்றது. ஸ்ரீவீரநாராயண சதுர்வேதிமங்கலம் பிரமதேயமாகவும், அது பெருங்குறி பெருமக்கள் நிருவாகத்திற்குரிய ஒரு சதுர்வேதிமங்கலமாகவும் திகழ்ந்தது என்பதை இச்சாசனத்தின் முதல்வரி தெள்ளத் தெளிவாக உரைக்கின்றது.

நிலத்தைத் தனிநபர் ஒருவரின் அறக்கட்டளைக்காக விற்ற பெருங்குறி மகாசபையோர் அந்நிலத்தின் முன்னைய வரலாற்றை மேற்படி விற்பனைச் சாசனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற இராஜ துரோகிகள், அவர்களின் தாயத்தார்கள், நெருங்கிய உறவினர்கள் ஆகியோருடைய நிலங்கள் முழுவதும் முன்பு அரசு ஆணைக்கு ஏற்ப ஸ்ரீபராந்தக வீர நாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்து பெருங்குறி மகாசபையால் கையகப்படுத்தப் பெற்று, அவர்கள் பொறுப்பில் அந்நிலங்கள் முழுவதும் இருந்துள்ளது. இது எந்த சோழ

அரசரின் ஆணையின் பேரில் எப்போது கையகப்படுத்தப் பெற்றது, அந்த நிலங்களின் அளவு எவ்வளவு என்பன போன்ற விவரங்கள் இச்சாசனத்தில் குறிக்கப்படவில்லை. அச்செய்திகள் சபையோர் ஆவணத்திலும், அரசு ஆவணங்களிலும் பதிவு பெற்ற செய்திகளாகும்.

கொலைக் குற்றம் புரிந்தவர்கள், தாயத்தார், உறவினர் எனப் பலரிடமிருந்தும் கையகப்படுத்தப் பெற்று சபையின் மேற்பார்வையில் இருந்த நிலங்களில் ஒரு பகுதியாக இருந்த மலையனூரான் ரேவதாச கிரம வித்தன், அவன் மகன், அவன் தாய் பெரிய நங்கைச் சானி என்ற மூவரின் உடைமையான 2 1/4 வேலி 1 மா நிலம், அகமனை ஆகியவற்றை மட்டுமே 112 கழஞ்சு பொன் விலையாகப் பெற்றுக் கொண்டு வியாழ கஜமல்லனுக்கு விற்றனர். எனவேதான் அந்நிலத்தின் முந்தைய உரிமையாளர் பற்றிய விவரங்களை இக்கல்வெட்டுச் சாசனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

குற்றவாளிகளின் உடமை என அரசு கையகப்படுத்திய நிலங்களை சபையோர் விற்பனை செய்வதற்காக இரு கண்காணிப்பாளர்களை மாமன்னன் முதலாம் இராஜராஜன் தன் இரண்டாம் ஆட்சியாண்டில் நியமித்தான். கொட்டையூர் பிரம்மஸ்ரீராஜன், புள்ளமங்கலத்து சந்திரசேகர பட்டன் ஆகிய இருவரும் அப்பணியை மேற்கொள்ளவும், ஸ்ரீவீரநாராயண சதுர்வேதிமங்கலத்து பெருங்குறி மகாசபையோர் அந்நிலங்களை விற்று அவ்வூர் நிதியில் சேர்க்க வேண்டும் (தலத்திடுக) என்றும் ஸ்ரீமுகம் (ஆனைக்கடிதம்) அனுப்பியிருந்ததைத்தான் இச்சாசனம் முற்பகுதியில் முந்தைய அனுமதியாகவும், மேற்கோளாகவும் சுட்டுகின்றது.

இவ்வாறு குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள ஸ்ரீமுகத்தினை சால்திரியார் அவர்கள் இராஜராஜனின் இரண்டாம் ஆட்சியாண்டில்தான் குற்றம் கண்டுபிடிக்கப் பெற்றதாகவும், குற்றவாளிகளின் நிலங்கள் கையகப்படுத்தப் பெற்றதாகவும் கருதுவது ஏற்புடையதன்று. இச்சாசனத்தில் குற்றவாளிகள் கண்டுபிடிக்கப் பெற்றது பற்றியோ, அவர்களிடமிருந்து கையகப்படுத்தப் பெற்ற நிலங்களின் முழு விவரங்களோ பதிவு செய்யப் பெறவில்லை என்பதை நோக்குதல் வேண்டும். சுந்தர சோழரின் ஆட்சிக் காலத்திலோ, மதுராந்தக உத்தம சோழரின் ஆட்சிக் காலத்திலோ கையகப் படுத்தப் பெற்ற நிலங்களைப் பின்னாளில் சபையோர் இருவர் கண்காணிப்பில் விற்பதற்குரிய உரிமையை இராஜராஜன் வழங்கியதைத்தான் இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அவ்வாணையை பெற்ற ஊர் சபையோர் அதன்பின்பு ஒன்று அல்லது இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து விற்பனை செய்த ஒரு சிறு கூறு நிலம் பற்றியே இச்சாசனம் பேசுகின்றது. குற்றவாளிகளின் நிலங்களைக் கையகப்படுத்த இராஜராஜன் வழங்கிய மூல ஆணையாக இந்த ஸ்ரீமுகத்தைக் கருதியதால்தான் பல வரலாற்றுக் குழப்பங்களை ஆய்வாளர்கள் சந்திக்க நேர்ந்தது.

கொலையாளிகளும் சுற்றத்தாரும்

உடையாரகுடிச் (ஸ்ரீபராந்தக சதுர்வேதி மங்கலத்து திருவனந்தீஸ்வரத்துக்) கல்வெட்டு ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற துரோகிகள் மற்றும் அவர்தம் உறவினர்கள் பற்றி பின்வருமாறு குறிக்கின்றது.

"பாண்டியனைத் தலைகொண்ட கரிகால சோழனைக் கொன்று துரோகிகளான சோமன் . . . றம்பி ரவிதாசனான பஞ்சவன் பிரமாதிராஜனும் இவன் றம்பி பரமேஸ்வரன் ஆன இருமுடிச் சோழபிரமாதிராஜனும், இவர்கள் உடப்பிறந்த மலையனூரானும், இவர்கள் தம்பிமாரும இவர்கள் மக்களிலும், இவர் பிரமாணிமார் பெற்றானும், இ. . . ராமத்தம் பேரடபம் மாரிடும், இவர்கள் மக்களிடும், தாயோடுப் பிறந்த மாமன் மாமன்மாரிடும் இவர்கள் உடப்பிறந்த பெண்களை வேட்டாரினவும், இவர்கள் மக்களை வேட்டாரினவும் ஆக இவ்வனைவர் முடைமையும் . . ." என்று கூறும் கல்வெட்டுச் செய்தியினை ஆழ்ந்து நோக்குமபோது சோமன், அவன் தம்பி ரவிதாசனான பஞ்சவன் பிரமாதிராஜன், அவன் தம்பி பரமேஸ்வரன் ஆன இருமுடிச் சோழப் பிரமாதிராஜன் ஆகிய மூவர் மட்டுமே ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற துரோகிகள் என்பதும், மற்ற அனைவரையும் இக்கல்வெட்டு கூறும்போது இவர்கள் (இவர்கள்) என்ற சொல்லோடு தொடர்வதால் அவர்கள் குற்றவாளிகளோடு உறவின்முறையில் தொடர்புடையவர்கள் மட்டுமே என்பதும் புலனாகின்றது.

இச்சாசனத்தில் விற்கப்பெற்ற நிலத்திற்குரியவனான மலையனூரானான பாப்பன்சேரி ரேவதாச கிரம வித்தன் என்பான் கொலையாளிகள் மூவருடைய தம்பி என்பதும், அவன் கொலையில் ஈடுபட்டவன் அல்லன் என்பதும் நன்கு விளங்கும். தாயுத்தார் அனைவரும் குற்றமுடையவர்களே என்ற அடிப்படையில்தான் அவனது நிலமும் அவன் குடும்பத்தார் நிலமும் இங்கு விற்பனைக்குள்ளானது, எனவே கொலையில் நேரிடத் தொடர்புடையவர்களான சோமன், ரவிதாசன், பரமேஸ்வரன் ஆகிய மூவருடைய நிலம் பற்றியோ அல்லது அகமனைகள் பற்றியோ இக்கல்வெட்டில் விற்பனை நிலமாகப் பேசப் பெறவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

பிரமாதிராஜன் எனும் விருது அரசனால் உயர்நிலை வகிக்கும் (பெருந்தரத்து அலுவலர்) அந்தணர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப் பெறுவதாகும். இங்குக் கொலைக் குற்றவாளியாகக் கூறப் பெற்றிருக்கும் மூவரில் சோமன் பெற்ற விருதுப் பெயர் கல்வெட்டில் சிதைந்துள்ளது. இரண்டாமவன் ரவிதாசனான பஞ்சவன் பிரமாதிராஜன்; மூன்றாமவன் பரமேஸ்வரனான இருமுடிச் சோழப் பிரமாதிராஜன். பஞ்சவன் பிரமாதிராஜன் என்ற விருது பஞ்சவர் என அழைக்கப்பெறும் பாண்டிய அரசர்கள் தங்கள் பிராமண அதிகாரிகளுக்கு அளிக்கும் விருதாகும். இருமுடிச் சோழப் பிரமாதிராஜன் என்ற விருது சோழப் பேரரசனால் வழங்கப் பெற்றதாகும். இவ்விருவர் விருதுகளை வைத்து நோக்குமபோது முதலாமவனாகிய சோமன் நிச்சயம் பாண்டி நாட்டு பிரமாதிராஜன் விருது பெற்றவனாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஆதித்த கரிகாலனின் கொலைக்குரிய திட்டம் பாண்டிய நாட்டிலேயே உருவானது என்பது திண்ணம். கொலையுண்ட ஆதித்த கரிகாலன் தன் கல்வெட்டுக்களில் "வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மன்" எனக் கூறிக் கொள்வதை ஆராய்ந்த நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கரிகாலன் வீரபாண்டியனின் தலையைத் துண்டித்திருக்க மாட்டான் என்றும். அவனை வெற்றி கொண்டதையே இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருப்பான் என்றும் கூறுகிறார் (6). ஆனால் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் மறைவிற்குப் பின்பு அண்மையில் எசாலம் (விழுப்புரம் வட்டம்) எனும் ஊரில் புத்தையுண்டு வெளிப்பட முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் செப்பேட்டுத் தொகுதியில் ஆதித்த கரிகாலன் பாண்டியனின் தலையைக் கொய்து, ஒரு கழியில் சொருகி, தஞ்சாவூர் அரண்மனை வாயிலில் நட்டு வைத்தான் என்று கூறுகிறது (7). போர்த் தர்மத்தையும் மீறி ஆதித்த கரிகாலன் செய்த அடாத செயலுக்குப் பழி தீர்க்கும் வகையில்தான் இக்கொலை நிகழ்ந்துள்ளது.

ஸ்ரீபராந்தக வீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்தில் (உடையாரகுடியில்) பிறந்து பாண்டிய மன்னர்களிடமும் சோழப் பேரரசர்களிடமும் உயர்நிலை அலுவலர்களாக விளங்கிய உடன்பிறந்தோர் மூவரும் தங்கள் திட்டம் நிறைவுற்ற பிறகு, அவர்கள் நிச்சயம் சோழ நாட்டில் இருந்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை. அதுவும் பாண்டிய அரசுக்காக இச்செயலைச் செய்ய முன்வந்தவர்கள் பாண்டிய நாட்டில் அல்லது அவர்களுக்குச் சார்புடைய கேரள நாட்டிற்குச் சென்று சிறிது காலமாவது தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அவர்களது தாயுத்தாரும், நெருங்கிய உறவினர்களும் புலம் பெயர்ந்து சென்றிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் சோழ அரசு அவர்களுடைய நிலத்தையும் அகமனைகளையும் கையகப்படுத்தி இருந்திருக்கிறது. இந்நிகழ்வு சுந்தர சோழரின் இறுதி நாட்களிலோ அல்லது மதுராந்தக உத்தம சோழன் முடிசூடிய சின்னாட்களிலோ நிகழ்ந்த செயலாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மதுராந்தக உத்தம சோழனின் ஆட்சிமுறை, அவன்பால் மாமன்னன் இராஜராஜசோழன் கொண்ட பெருமதிப்பு, தன் புதல்வன் இராஜேந்திர சோழனுக்கு மதுராந்தகன் எனப் பெயர் துட்டி அழைத்தது, செம்பியன் மாதேவியார் இராஜராஜ சோழன்பால் பேரன்பு கொண்டு அவனுடன் வாழ்ந்தது ஆகிய வரலாற்று நிகழ்வுகளின் சான்றாதாரங்களை ஆழ்ந்தும் கூர்ந்தும் நோக்குவோமாயின் அவன்மீது கொலைப்பழி கொள்ளல் எவ்வகையிலும் ஏற்படையதாகாது.

இராஜராஜ சோழன் குற்றம் செய்த பிராமணர்களை கொல்லாது விடுத்தான் என்பதும் சான்றுகள் இன்றி கூறப்பெறும் கூற்றாகும். அவனது தாணைத் தலைவனான கிருஷ்ணன் இராமனான மும்முடிச் சோழ பிரம்மராயன் போர்க்களத்தில் போரிட்டவனே, இராஜராஜன் மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் சத்தியாச்சரியனுடன் போரிட்டதைக் கூறும் சாளுக்கிய நாட்டு கல்வெட்டுக்கள் அவன் அந்நாட்டில் பிராமணர்களைக் கொன்றவன் என்று குறிப்பிடுகின்றன. எனவே அவன் காலத்தில் பிராமணர்கள் வாளைடுத்துப் போர் செய்வதும், பிராமணர்களைப் போரில் கொல்வதும் இயல்பாக நடைபெற்ற செயல்களாகவே இருந்துள்ளன. அவ்வகையில் நோக்கும்போது இராஜராஜ சோழன் மீது வீண்பழி சுமத்துவது வரலாற்று அடிப்படையில் ஏற்படையதாகாது.

உடையாரகுடி கல்வெட்டுச் சாசனம் என்பது ஆதித்த கரிகாலனைக் கொலை செய்தவர்கள் யாவர் என்பதை ஒரு வரியில் கூறும் ஒரு கல்வெட்டேயன்றி அக்கொலை பற்றிய பிற செய்திகளையோ அல்லது அவர்களுக்கு கொடுக்கப் பெற்ற தண்டனை பற்றியோ விவரிக்கும் சாசனமாகாது. தனி நபர் ஒருவர் (வெண்ணையூருடையார் பரதன் எனும் வியாழ கஜ மல்லன்) தான் வாங்கிய நிலம் பற்றியும், வைத்த அறக்கொடை பற்றியும் பதிவு செய்த சாசனமேயாகும்.

குறிப்புகள்

1. The Colas, K.A.Nilakanta Sastri, University of Madras, 1984, pp. 157-158.
2. பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, திவைசதாசிவ பண்டாரத்தார், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1974, பக்-76-78.
3. A Note on the Accession of Rajaraja - R.V.Srinivasan, Viveka, Vivekananda College Magazine, Madras, 1971, p.13.
4. ஆதித்ய கரிகாலன் கொலை வழக்கு - ஒரு மறு ஆய்வு, கததிருநாவுக்கரசு, அருண்மொழி ஆய்வுத்தொகுதி, தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை-28, 1988, பக்.143-153.
5. No.27, The Udayargudi inscription of Rajakesarivarman : K.A.Nilakanta Sastri, Epigraphia Indica, Vol.XXI, pp.165-170.
6. The Colas, K.A.N., p.154.
7. Archaeological Finds in South India, Esalam Bronzes and Copper Plates, by Dr.R.Nagasamy, Bulletin DE 1' Ecole Francaise, D'Extreme Orieyt, Tome LXXVI, Paris, 1987, p.14.

தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

- ராஜராஜன் அமைத்திருக்கும் சண்டீசர் கோயில்தான் உலகிலேயே சண்டீசருக்கான பெரிய கோயில்.
- இந்த ஆலயத்தின் நிர்வாக அலுவலராக இருந்தவர் பொய்கைநாடு கிழவன் ஆதித்தன் சூரியனான தென்னவன் மூத்த வேளாளன்.
- திருக்கோவில் கல்வெட்டுகளில் பதிவாகியுள்ள திருப்பதியம் விண்ணப்பித்த பிடாரர்களுள் பவனபிடாரனும் ஒருவர்
- கோயிலுக்குச் சொந்தமாக நிலங்கள் இலங்கை, ஆந்திரம், கர்நாடகா, கேரளா ஆகிய மாநிலங்களிலும் உள்ளன.

Dr Kudavoil Balasubramaniam is a walking encyclopedia on Chola history and has many publications and findings of inscriptions to his credit. His lectures on the Big Temple and on his treatise, 'Thevarams from Inscriptions' is a treat to hear.

Palk Strait to Gulf of Mannar- An Archaeological Exploration

Dr. T.Satyamurthy

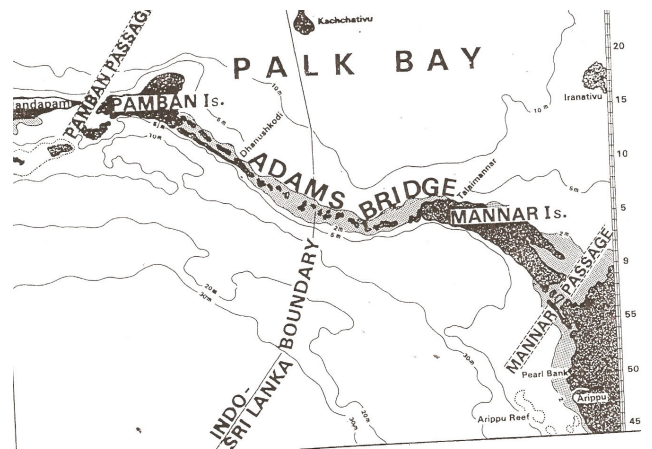
Introduction

Alexander Rea conducted archaeological excavation (1903-04) at Adichchanallur, District Tutukudi and had recorded that the findings there were very unique and felt that all cultural assemblages in the far south had its origin or influence from here only. Scholars like Kennedy K.A.R. had discussed in detail and concluded that all such assemblages like megalithic burials can even be regarded as an overflow of from south India. According to Maloney C.T. even the experimentation in the early state formation especially between regions of the far south of the peninsular India and Sri Lanka situated on both the sides of the Palk straits have many common features.

S.K.Sitrambalam of Sri Lanka had taken for study the urn burial site of Pomparippu, south of Mannar and found striking similarity in between them and such sites in Madurai, Thirunelveli and Ramanathapuram Districts.

While Pomparippu holds the Iron Age key of far South the archaeological site Mantai, District Mannar, Sri Lanka had yielded artefacts from Palaeolithic Age to 17th century AD and they are analogous to the findings in the main land. The cultural oneness of Sri Lanka and the far south of India derives one to probe whether the travel route even during the Iron Age period and later was through water way or by Land. A thorough examination is made here with the available archaeological and numismatic evidences to trace the sea passages used by sailing ships in ancient times to cross the area which separate Sri Lanka from India.

A cursory look at the sketch map illustrates the problems of navigation in the above area. Separating the gulf of Mannar on the south from the strait on the north is a chain of islands, reefs, shoals and shallows, consisting of island of Mannar, Ramar Bridge also known as Adam's bridge, the island of Pamban and Ramesvaram.

The geographical location that connect the Indian main land and Sri Lanka which are culturally united in early period are known as Palk Strait(India) and the Gulf of Mannar (Sri Lanka). Not to scale

Significantly the strait is flanked by two ancient temples Ramanatha temple and Thirukedeswaram temple on Indian and Sri Lanka Sides respectively. In Indian side it attains importance because of its association with Ramayana epic and equally on the other side also the Mantai is significant as the place is associated with Mandothari, the daughter of Mayon the spouse of Ravana. In fact the place name Mantai may be a variation of Mandothari.

However place Mantai is found in Tamil Saiva literature especially in the songs of Thirujnana Sambhandar and Sundaramurti Nayanar of 7th-8th century AD. Again Manickavasakar the author of Thiruvacakam refers to Siva here as conferring Boon on Vandothari (Mandothari) consort of Ravana which is found corroborated by place name already suggested. Thirujnasambandar describes Thirukedeswaram as Mattottam a mango groove on beach, but more vivid description figures in Sundaramurti Nayanar songs. He mentions the place as located on the banks of the Palari River and inundated by the water of Bay of Bengal.

With the available Tamil epigraphical records both in Tamil Nadu and Sri Lanka, it can be concluded that the Cholas contributed much for the enlargement of temple there. It was

known as Rajarajeswaram and the town was named as Rajarajapuram. It was as good as the Brhadisvara temple at Thanjavur. Many munificent gifts of Bronzes were made by Cholas to Thirukedeswaram. The Chola inscription from Pancheri speaks much about the glory of this temple and the kings of Sri Lanka patronized it until the Portuguese and western power had empowered Sri Lanka. The European Companies had converted the Thirukedeswaram Temple and the adjoining Mantai site into a fortified defence Head Quarters.

Another Siva temple referred to by these Saiva saints in Tamil Devaram hymns is the rock cut temple Thirukonesvaram at the western Sri Lanka. Sekizhar in his Periyapuram hints about their visit to these places but had not indicated the route. As crossing the ocean was a taboo in religious literature the availability of land pathway cannot be ruled out.

It is clear from the above that both the ends at Palk Straits in India and the Gulf of Mannar at Sri Lanka were culturally united and could have contacts through these ends only from Ramayana period to that of late medieval period. Had they used the Ramar Palam known as Adam's Bridge or naval Boat to reach the other end? Was it possible to navigate safely in between these ends? These are some of the problems that require our probe.

Roman Gold coin hoards reported so far in Indian subcontinent show that the Roman trade activities were more in west coast through the Muzuries, the early historic Chera port. Gold coins of Roman Imperial period were unearthed from Eyyal, Valuvalley; Kumbalam from Kerala and the Western Numismatists have established that rounding the Kanyakumari to reach the east coast was not possible by Roman Sailors. Corroborating all such evidences available it was concluded that the Roman trade especially with the east coast was through the south eastern countries as the sailors could not navigate through the Palk Straits.

Nevertheless, it is important to recount what the Dutch and Portuguese writers have to say about the navigability of the Pamban channel in Indian side and Mannar on Srilanka side, because specific information from earlier sources are scanty. Baldcus the Portuguese writer, who was present at the military action of Dutch Force occupying Mannar i.e. Thirukedeswaram in Sri

Lanka records in 1697 AD the Mannar Passage was so inconvenient on account of shallowness that no vessel can pass with out first being unloaded. He further states that the channel between Mannar and Main Land is not over knee deep and can be crossed in half an hour. The early Portuguese Writers de Barros and do couto group all islands Pamban, Ramesvaram, Adam's Bridge and Mannar Island and gave a collective name "Shoals of Chilaw". They mention that in the entire area in dry weather the shallow sea was very clear and the rock bed at the bottom could be seen. They speak of "two very narrow channels at Ramesvaram and Mannar through each of which only small *SUMACA* can make it way, and that too when the sea is high.

In regard to the Pamban passage, the evidence suggests that in Dutch and Portuguese times it was of lesser depth than the Mannar passage. In 1663 the Dutch Governor of Ceylon wrote that the Pamban meaning Snake River, owing to its numerous curves and windings, was hardly six feet depth at highest tide... The Portuguese writer de Queyroz says that the Pamban channel was less than two fathoms deep and shallower than the Mannar Channel, and that vessels going through had to "tanear", i.e. to unload their cargo.

However, it is A.M.Ferguson; the distinguished translator unfolds the history of the Ramesvaram Channel which never existed earlier. According to Hunter's Imperial Gazetteer, XI.22, the ancient records preserved in the temple of Ramesvaram mentions that in the year 1480AD a violent storm breached the isthmus, and that, despite efforts to restore the connection, subsequent storms rendered the breach permanent". He further comments that "I cannot find that the pioneer work of the Portuguese in the cutting of the channel has been noticed by the writers on the subject. According to anonymous writer of Primore Honra (1.24) the actual cutting of the channel was carried out by Joao Fernandez Correa in 1549, when

the Jesuit Father, Antonio Criminal, was murdered by natives.

C.W.Nicholas raises a vital question, did the Pamban passage exist before 1549, or was it an artificial work of that year whose construction was facilitated by the storm-made breach of 1480? Ferguson accepts the evidence that Portuguese cut first navigable passage. A straight rocky barrier, presenting a wall-like appearance on the northern side (*THE MASSES OF ROCK* of Baldaeus, the row of cliffs" of Becker, and the Great Dam" of modern charts), based on sandstone formations and consisting of large masses of rock with a flat upper surface, now stretches for about 6,000 feet between the Indian mainland and Pamban island: through a 200 feet gap in the great dam runs the Pamban passage. The rocky barrier is a natural and partly artificial causeway over low, sandstone based isthmus.

This is also corroborated by literary reference in Sinhalese work *Culavamsa* wherein the Sinhalese invasion of Pandyas during the reign of Parakramabahu (1153-1186 AD) was found narrated. In the absence of Pamban passage Mantai was the embarkation point from which the troops had to operate. It is derived from the above by scholars like Nicholas that there was no navigable Pamban passage and that the isthmus was continuous from Pamban Island on both sides. During that period Mantai of Sri Lanka was a great Seaport, the Pamban passage did not exist and the only navigable seaway between Gulf of Mannar and the Palk Strait was the Mannar passage.

It is clear from the above that the obstructions in the form of geological Natural formations or man made structures prevented navigation in between Ramesvaram and Sri Lanka. A clue whether it existed as a walkable pathway or road is hinted by Pliny the Roman writer in the beginning of the first millennium A.D. Quoting earlier writers, Pliny says, that the sea between the Island i.e. Sri Lanka (tapobane) and India is full of shallows not more than six paces (two and of fathoms) in depth, but in some channels so deep that no anchors can find the bottom. For this reason ships are built with prows at each end to obviate the necessity of their turning about in channels of extreme narrowness. The tonnage of these vessels is 3,000 amphorac" (about 75 tons). The Sinhalese Ambassadors who went to Rome in the reign of

Augustus are reported to have said that the seas between India and Ceylon were "of a vivid green colour and that a great number of trees grew at the bottom so that the rudders of ships frequently break their crests off; by trees." The description tempts to indicate an onshore journey than off shore.

Conclusion

There can be no doubt that the Romans during their long period of friendly trade with Ceylon from the first century to 3rd centuries made regular use of Mannar passage on both onward and return voyages. Evidences of using the Palk Strait for navigation in the ancient period could not be established. It is now obligatory for marine archaeological Investigators to thoroughly scan the area to find out the nature of pathway in between the Palk Strait and Gulf of Mannar.

Bibliography

- Alexander Rea, 1915, *Catalogue of the pre historic Antiquities*, Madras.
Baldaeus, *Culavamsa*, (Trans) Ceylon Historical Journal, Vol VIII
J.R.A.S. (C.B) Vol XX Barros and Couto, 184.
De Queyroz, Translation of the *Memoir of Hendrick Becker* (1716) 4, 5.
Kennedy K.A.R. 1975, *the physical Anthropology of Megalithic Builders of South India and Sri Lanka*, Canberra.
Maloney, C.T,1968, *The Effect of Early Coastal Traffic in the Development of Civilization in South India*, Pennsylvania Journal of the R.A.S. (C.B), New Series Vol.VI Special Number10, pp75/80.
Nicholas.C.W, 1990, *the Northwest Passage between Ceylon and India, Sri Lanka and Silk Road of the Sea*, Colombo
Satyamurthy, T, 1992, *the Roman Gold Coins from Kerala*, Thiruvananthapuram University History of Ceylon, Vol1.PartII.

Dr T.Satyamurthy, having retired from the Archeological Survey of India started **R.E.A.C.H. Foundation** to preserve our cultural properties. Under his guidance, the Sangam period Muruga Temple near Tiger Caves Mamallapuram was excavated and rediscovered. He has undertaken extensive excavation in Aadhichanallur, near Thirunelveli, after 100 years of preliminary excavation by the British. Scientific research conducted on these findings have opened many new unknown facts like Aadhichanallur existed 4000 years ago and has given materials to revise the date of Tamil Brahmi scripts. His discoveries were turning points in the research of History of Tamil Language and Culture. Under his guidance the Thanjavur Big Temple Chozha paintings were digitally documented and displayed in the Big Temple premises- a real feast to the eyes for Art lovers.

Antiquity of Human Occupation in the Kaviri Delta and the Pillayarpatti Excavations

Dr. V. Selvakumar

The Kaviri delta is considered as one of the important cultural regions of India for several reasons. Perhaps it has the highest concentration of historical Hindu temples and stone inscriptions. It was a major political region under the rule of the Cholas in the Medieval period. Much later it was a centre of Carnatic as well Tamil music. It was common for the Tamil historians of the early twentieth century to argue that the history of India should be written from Kaviri Valley, not just the Ganga Valley, in order to highlight the lack of focus on the history of Kaviri valley or other parts of Tamil Nadu in the national histories of India. Despite these arguments, the history of the Kaviri Delta before the 8th century has not been sufficiently researched. With a view to reconstruct the history of this region, the author initiated research on the Prehistory and Early History of this region from 2005-06. The researches are undertaken as part of the UGC funded Major Research Project titled "Landscape Archaeology of prehistoric Cultures of Southern Tamilnadu" and "The Sangam Age Settlements of the Kaviri Valley" sponsored by Central Institute of Classical Tamil.

Late Paleoliths from the Pillayarpatti Excavations

Archaeological excavations undertaken within the Tamil University campus within Pillayarpatti Village limit near Thanjavur in April 2009 have revealed evidence for Paleolithic and Mesolithic cultures in stratified context for the first time in central and southern parts of Tamilnadu. The excavations were undertaken with a license from the Archaeological survey of India.

Palaeolithic Evidence

An important find from the excavation is the discovery of Palaeolithic artifacts in stratified context below the Mesolithic layers at a depth of 1.60 m from the surface. It is important to note that for the first time such stratigraphic evidence is found south of Chennai in Tamil Nadu. The Palaeolithic cultural evidence could go beyond 10,000 years. Attempts are on to get scientific dates for the Palaeolithic period.

Mesolithic Evidence

The excavation revealed the evidence of microlith-using (tiny stone stools) Mesolithic people, who led a hunter-gatherer way of life about 10000-3000 years ago. These people used microlithic stone tools made of quartz, such as scrapers, triangles, points. They did not have the knowledge of pottery or metal implements. These people occupied the Vallam tableland. Interestingly what appears to be a narrow channel dug for water harvesting was found in the Mesolithic habitation context at the site. Further research is on to ascertain the nature of the channel.

Importance of excavation

This excavation clearly proves that the history of Thanjavur region, especially the Vallam region pushed back to the Palaeolithic times. These findings have to be seen in the light of Sri Lanka evidence of early human occupation, which extends back to several tens of thousands of years. No such evidence has come from southern Tamilnadu, although the region around Chennai has produced extensive evidence for Palaeolithic occupation.

Fig.1. Satellite Map of Southern Tamil nadu with Sri Lanka

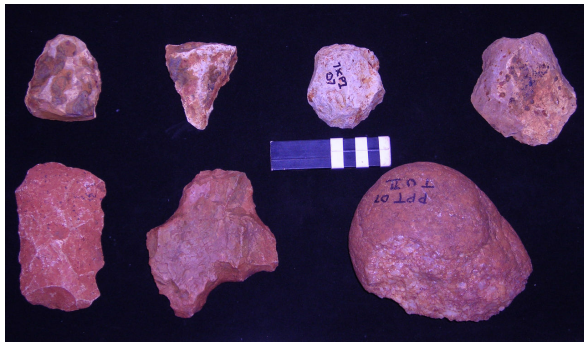

Fig. 2. Palaeoliths from Tamil University

Mesolithic Occupation

The surface surveys carried out as part of the project during the past one-year have revealed more than 150 microlithic and Iron Age Early Historic sites in Virudunagar, Ramanthapuram, Thanjavur, Nagapattinam, Thiruvarur, Pudukkottai and Thuthukudy districts.

Table 1 Coastal Microlithic Sites of the Kaviri Valley

Sl. No.	Site Name	District	Finds
1	Thiruppoondi	Nagapattinam	Quartz microliths
2	Poykainallur	Nagapattinam	Quartz microliths
3	Vazhmangalam	Nagapattinam	Quartz microliths
4	Thirumalairayanpattinam	Karaikkal	Quartz microliths

Fig. 3. Microliths from Punalkulam

The explorations by the author in the coastal part of the Kaviri delta have brought to light microlithic sites for the first time. The microlithic sites are found at Thirumalairayanpattinam, Vazhmangalam, Terkkupoigainallur and Thiruppoondi (Karaimeadu) about 2.5 km from the Bay of Bengal Coast. These sites suggest that the Mesolithic hunter-gatherers occupied

the coastal region (from ca. 10000 BP onwards) for exploiting the coastal resources including fish. It would not be a surprise if these people indeed experimented navigation activities with Kattaramam and even reached parts of Sri Lanka. Deraniyagala says that India was connected with Sri Lanka on and off up to 7000 years BP (Deraniyagala 1998). Therefore these groups could have walked to Sri Lanka!

One needs to focus more on getting prehistoric organic remains in this region.

A hypothesis has been proposed that the groups that lived in the table-lands (Vallam in the south and Ariyalur in the north) adjacent to the Kaviri delta moved into the delta proper and coasts in the summer months (April-May), when resource availability would become difficult in the table-lands. They also could have continued to live in the delta in the months of June, July, September and October, when the freshwater from the untamed Kaviri would have offered subsistence resources. Perhaps these groups would have moved to the tablelands in the months of November, December, January and February, when the water availability would be better in the tablelands due to the Northeast monsoon and the delta proper would have witnessed severe floods. However, certain groups would have preferred to exploit the migrated birds of the marshy lands and the fish resources from January to March.

Neolithic Evidence

Neolithic evidence is lacking in the Kaviri Valley. The ASI excavations at Teralundur have reported some surviving Neolithic evidence in Late Neolithic (?) or Early Iron Age context. The polished stone axe from Sembiyankantiyur (with markings similar to the Indus symbols) appears to be an Iron Age- Early Historic find, since the later excavations by the Tamil Nadu State have only produced megalithic

burial remains. These polished axes should not be referred to as "Neolithic" celts, since they were used in the Iron Age or even later. They are even now worshipped in parts of North Arcot and Dharmapuri districts. Therefore they are in contemporary cultural context. These polished axes were collected as curios by people and there were preserved and worshipped. Like even now people have both grinder and the traditional querns, Iron Age people also could have used the polished axes along with the iron objects.

Table 2 Recently discovered Iron Age Early Historic Sites

BRW, Black-and-Red ware; BW, Black Ware; CRW, Coarse Red

1	Perungadambanur	Nagapattinam	Habitation and Burial	BRW, BW, CRW and Fine Rouletted ware (resembles NBPW)
2	Periya Orathur	Nagapattinam	Habitation	BRW, BW, CRW
3	KOhur	Nagapattinam	Habitation	BRW, BW, CRW
4	Kadamangudy	Nagapattinam	Habitation	BRW, BW, CRW
5	Thiruppundi, Karaimeedu	Nagapattinam	Burial	Urn fragments
6	Kunniyur	Thiruvarur	Burial	Urn fragments
7	Paangal	Thiruvarur	Burial	Urn fragments
8	Mutturaspuram	Thiruvarur	Burial	BRW, BW, CRW, Urn fragments
9	Thirukkuvalai*	Nagapattinam	Burial	Urn fragments
10	Aavaarani* (Palliyanthoppu)	Nagapattinam	Habitation	BRW, BW, CRW

Ware.

*Information given by S. Ramachandran, Revenue Inspector, Thirukkuvalai

Iron Age-Early Historic Finds

The Kaviri valley is very rich in Iron Age and Early Historic settlements. Numerous burial and habitation sites are found in this valley. Recent surveys as part of CICT Project produced many such sites. Interestingly the site of Perungadambanur produced a pottery produced in northern part of India. This indicates the active contacts this region had with northern part of India.

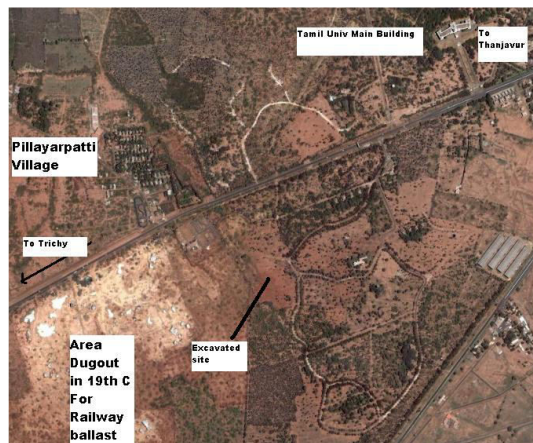

Fig. 4. Google Earth Map Showing the Excavated Site at Thanjavur

Discussions

The recent investigations reveal that Kaviri valley was a very attractive region for people in the Palaeolithic period onwards. The Palaeolithic evidence must have been buried by the river sediments in the delta. But from the Mesolithic period onwards a lot evidence for human occupation occurs. Several issues such as 'When did agriculture begin?,' 'Who introduced agriculture?' and 'What was the navigation system used in the Mesolithic period?' need to be answered through systematic future research.

References

Deraniyagala, S.U. 1998. Pre- and Protohistoric Settlement in Sri Lanka. The prehistory of Asia and Oceania 5 (16): 277-285. A.B.A.C.O. s.r.l, Forli, Italy. Pages XIII U. I. S. P. P. Congress Proceedings- Forli, 8 – 14 September 1996.

Selvakumar, V. 2008 "Archaeological Research In Thanjavur And Pudukkottai Regions: A Report of the Explorations" Tamil Civilization 19:24-35.

V. Selvakumar is Lecturer in Archaeology at Tamil University. Holds a Ph.D from Deccan College Pune. He worked at The Centre for Heritage Studies, Tripunithura and has completed post-doctoral research on the prehistoric and early historic cultures of Madurai region, Tamil Nadu. He participated in the archaeological excavations at Kudikadu, Kodumanal, Arikamedu Budihal and Nagapattinam. He supervised the excavations at Taikkal-Kadakkarpally and Pattanam in Kerala and directed the excavations at Pillayarpatti Thanjavur . He was a Visiting Research Fellow at the Centre for Maritime Archaeology, Southampton University.

Murugan Temple near Mamallapuram

Dr. S.Rajavelu

Mamallapuram popularly called Mahabalipuram is placed in the Indian artistic annals for its magnificent monoliths and rock cut caves with beautiful sculptures both religious and secular that attracts the scholars as well as art historians and the common folk of the world. Some scholars identify this city as *Nir peyarru*, the famous port referred to in the *Perumbanarrupadai*, the Sangam age classic¹. Quite a number of Roman coins and other artifacts collected from here testify its antiquity to the hoary past. Recently the author discovered an interesting inscription at Saluvan Kuppam situated five kms. north of Mamallapuram that mentioned a temple for God Subrahmanya, which paved the way for an explorative research and the discovery of a brick temple through excavation.

Two Pallava monuments namely Atiranachanda cave temple and the Yali Mandapa are located on the eastern side of Saluvan kuppam. Very near to these monuments about 100 meters north, there is a small rock bearing the inscriptions of Parantaka Chola, Rastrakuta King Krishna III and Kulottunga Chola III. The inscription of Kulottunga III was published² but the remaining two inscriptions were unnoticed. The inscription of Kulottunga III mentions about a temple for Subrahmanya in the vicinity of the place and the newly discovered Rastrakuta inscription supports the statement.

Rastrakuta inscription

¹ Perumpanarrupadai, lines 320-350

² S.I.I., Vol. IV., No, 381

The Rastrakuta inscription of Krishna III, dated in the 26th regnal year of the king (A.D.965) is found engraved on the eastern side of the boulder in three lines in Tamil. It starts with the usual epithet of the king *Kachchiyum Tanjaiyum konda Kannara deva* and refers to a gift to the temple of Subrahmanya bhattarar in the village Tiruvilichchil in Amur kottam for the day-to-day service in the temple (*tiruvunnaligaippuram*).

On the basis of the above inscriptions the author explored the area in and around the rock and found a mound near by. The mound covered nearly one acre from east to west orientation. Some architectural components made of stone were also noticed on the surface of the mound. These remnants suggested some structure buried under the sand. Information was given to the Chennai circle of Archaeological Survey of India which conducted an excavation at the site. The mound yielded a ruined stone temple consisting of a *garbhagriha*, an *ardhamandapa* and a *mahamandapa* with many pillars. A portion of the temple *adhithana* with *jagati* made of dressed stones was intact. Fragments of roof made of brick and mortar were noticed in the excavation.

Inscriptions

The fallen pillars on the north west corner of the trench about 6 feet from the surface have Tamil inscriptions on their three faces. The first inscription has a *trident* mark in the upper square part of the pillar and the text of the inscription begins with an auspicious word *svastisri* in the second face of the square. It is dated in the 12th regnal year of Nandippottaraiyar, who is in all probability may be identified with Nandivarman III, the Pallava king (A.D. 808).

This inscripti on records the gift of 10 *kalanju* of gold to the temple of Tiru- ilichchil by certain Kiraippiyan of Mamallapuram. The gold

was entrusted to the sabha and urar of the village Tiruvilichchil. After receiving the amount, the *sabha* and the *urar* agreed to conduct the *Kartigai* festival which occurred in the Tamil month of *Kartigai* in lieu of the interest from the deposit of gold. It is evident from the inscription that the practice of conducting *Kartigai* festival in the Subrahmanya temple is dated back to the 9th century A.D.

The second inscription engraved on another pillar found near the previous one in the same trench belongs to Pallava king Kampavarman, son and successor of Nandivarman III. It is dated in the 17th regnal year of the king (A.D. 813). It refers to the gift of gold and land to the temple of Subrahmanya at Tiruvilichchil by a brahmin lady namely Vasantanar wife of Siyacarman alias Sri Kampa bhattan of Sandalya gotra, a resident of Manaiyir in Manaiyir Kottam.

The gift was accepted by the sabha to maintain a lamp in the temple and to provide food offerings to the deity from the month of Aippasi onwards. The gifted land was located in the kilan ceru. Manaiyir referred to in the inscription is presently located in Tiruvallur district under the name Manavur near Tiruvalangadu. It was a headquarters of a kottam in the Chola days and many officials from this place appear in Chola inscriptions of later period.

The third inscription also belongs to Kampavarman is dated in his 18th regnal year (A.D.887). It refers to the gift of 10 *kalanju* of gold by a lady Nangaipperuman, another wife of Siyacarman. The gold was entrusted to the sabha for maintaining a perpetual lamp in the temple of Subrahmanya bhattarar. The sabha accepted to supply 60 nali of oil per year as interest.

An incomplete inscription dated in the 13th regnal year (A.D. 882) of Nripatungavarman was found engraved on another pillar. Below this inscription, another inscription dated in the 7th regnal year of some king whose name is not mentioned was found. This

inscription opens with the auspicious word *svastisri*, records the gift of lands known as kilan ceru and Sattaman kollai by Peruncatti Arrulaga Narayana Sarman. The gift was made for conducting *talaippali* festival at the temple and also for the maintenance of a trumpet-player. Kaniyar Korra Sarmach Chatankaviyar also donated a piece of land known as pallac ceru for conducting the same festival in the temple.

A damaged inscription of Rastrakuta king Krishna III dated in his 21st regnal year records the gift of 180 nali of oil per year. This was given in the Tamil months of Aippasi, Kartigai and Masi as 60 nali of oil per month. The temple referred to in this inscription is mentioned as Sri koyil at Tiruvilichchil.

Besides these, a number of fragmentary inscriptions were also found. They are all testimony for the existence of the Subrahmanya temple here till the middle of the 14th century A.D.

Brick temple

Course of the Brick structure

Further excavation in this place revealed a brick structure below the level of the stone temple. The size of the brick is very similar to that of Kaveripumpattinam, Arikamedu, Amaravati, Uraiyur, Mangulam and other pre-Pallava period sites of Tamil Nadu. Quite a number of roof tiles of that period were also recovered from the site. These findings helped to identify the brick structure as the earlier form of the Subrahmanya temple. In all probabilities the brick temple might have been destroyed due to frequent sea activities and during the time of the Pallavas a stone temple might have been constructed above the ruined temple with some modifications and annexations. The plan of the garbhagriha and the ardhmandapa were

changed and enlarged during the time of Pallavas.

Pre-pallava and Pallava Phase structures

The rectangular corridor around the main shrine was probably renovated around 9th century A.D. The outer wall of the brick structure is plastered with mortar which was the usual custom of the pre-Pallava period as noticed in the brick structures of Arikamedu and Kaveripumpattinam where as the inner wall is left plain. Four courses of dressed metamorphic stones are laid down as foundation stones and above them 22 courses of bricks were arranged in a systematic manner. The garbhagriha with a brick floor having no entrance on any side is square in shape and looks like a store room.

The size of the brick found at this site is similar to those found at Uraiyur, Korkai and Banavasi. The size of the bricks found at various pre-Pallava sites are tabulated below³.

S.No	Site Name	Size in cms
1	Arikamedu	34X24X7
2	Kaveripumpattinam	60X40X8
3	Uraiyur	43X23X8
4	Kanchipuram	28X19X6
5	Karur	47X32X9
6	Korkai	45X29X7.5
7	Mangulam(two sizes)	32X16X6 24X18X5
8	Chengamedu	30X18X7
9	Banavasi (Karnataka)	43X22X7
10	Nagarjunakonda (Andhra)	50X28X7.5
11	Mamallapuram	40X20X6.7

³ Rajavelu, S., Tirumoorthis, G., Tamilnattut tolliyal Agalaivugal, Panpattu veliyittagam, 1998. Information received from Dr.V.Vedachalam for Mangulam's brick size

Pre-pallava Arthamandapa Sunnam paste wall and enlarged Arthamandapa of Pallava Period

Raised platform made of bricks seen around the garbagriha is surrounded by a projected molded plinth on three sides. The floor level of the arthamandapa is also raised and paved with bricks. When the old brick temple was renovated, the Pallava architects used the old brick structure as upapitha for the stone temple and filled the garbhagriha with sand and bricks. In order to enlarge the arthamandapa, they built a separate wall on the northern side. The main entrance of the temple is seen on the north western side of the corridor. The main shrine facing north is an unusual feature of Dravidian Architecture. It was not possible to decide whether this temple had an entrance on the northern side too, due to the damaged condition of the northern side corridor.

The brick temple had three entrances. One was on the northern side and the other two entrances were on either side of the arthamandapa. When it was renovated the two side entrances were closed. It is interesting to note here that the garbhagriha, made of brick has no entrance. It has no image and water outlet inside and looks like a closed cellar.

Inside the Garbagraha with Brick floor

Sangam literature amply attests the worship of Subrahmanya in the name of Murugan, Velan, Sey, Neduvel, etc. Tolkappiyam, the celebrated work of the Sangam period narrates that Seyon (Murugan) is the Lord of the Kurinji region i.e., the mountain region⁴. But Cir Alaivay i.e., Tiruchchendur, a coastal village is mentioned as the seat of Sendil i.e. Murugan in Purananuru and Agananuru⁵. Tirumurugarruppadai, one of the ten anthologies (Pattupattu) also mentions Cir Alaivay as one of the six abodes (Padai vidu) of Lord Murugan⁶. From these references it may be understood that the temples of Lord Murugan were also located in the coastal

⁴ Tolkappiyam, porul Nurppa-5

⁵ Purananuru, 55:11,19. Vendalaip punari alaikkum Sentil"; Agananuru, 266: 20 "tirumani vilakkin alaivayi".

⁶ Tirumurugarruppadai, lines, 78-125

area of Tamilnadu during the pre-Pallava period⁷.

Based on these references and the inscriptions discovered during excavation the earlier brick structure may be identified as a pre-Pallava construction made for Lord Murugan. The Pallava architects renovated the ruined brick work in stone form with expansions. This structure that was under worship until the 14th century fell prey to ravages of time and became a mound in due course.

A terracotta plaque of female dancers joining hands was also recovered from the site. The size of the plaque is 23X17X4 cms. The mode of dance and the five participants identifies it as the depiction of kuravai kuttu, a kind of dance performed by the Tamils for Lord Murugan during festive occasions.

It recalls the stanza, 'tondakac ciruparaik kuravai ayara' rreferred to in the Tirumurugarruppadai⁸. A lamp with a cock figure was also discovered at the site.

Dr. S. Rajavelu is a senior epigraphist still serving for the ASI, and has some 1500 articles to his credit. He had received the Tamil Nadu State Award for his book on epigraphy and was the co-author for the Tamil encyclopedia. He was also the recipient of Dr. rajamanickanar Award for best Archeological scholar. He has many site and inscriptions discoveries to his credit.

⁷ It may be remembered here that the excavations at Nagarjunakonda revealed the existence of a brick temple for Kartikeya i.e., Lord Murugan. Two images of Kartikeya holding a cock in his hand were also recovered from the site. Soundararajan K.V. (Ed), Nagarjunakonda, p.39, New Delhi, 2006.

⁸ Tirumurugarruppadai, 197. Kalaikkovan, R, Talaikkol, 61-80. Sekar padippakam, Chennai, 2004

Documentation of Chola Paintings at Brihadisvara temple - My experience and enjoyment

P.S.Sriraman

My initiation into Chola history, like many who read the Tamil novels, was obviously through the great novel by *Kalki's Ponniyin Selvan*. I still remember those young days, when I was a child trying to read any novels, hiding it from my father. Reading novels was permitted only during holidays. Very often, it was a luxury as I had to borrow the books from the neighbours due to difficult situations. Comics of the *Irumbukkai Mayavi* genre and Phantom were the special attractions. As I grew up, there was little to spare, mostly generated from recycling old paper, to the local lending library. Elder's in my house recommended *Kalki's* works, *Sivakamiyin Sabadam* and *Ponniyin Selvan*. I obtained the volumes, as it appeared as a serial in Kalki magazine and the pages were torn and bound together.

Reading these bound volumes were really an immense experience of different kind. While the main course was the work itself, the subsidiary interests were the incomplete pages before and after each chapter, that come with the torn pages as you never get to know the end (or beginning) of the matter of those pages. Whatever it may be, I was simply fascinated by Kalki's creation, the way he told the story. It was my first encounter with the past. I began to like the past. It thought me to organize the events in my memory in a time frame work. It thought me visualise the past. History became very easy. Kalki thought me to see History in his story. I never imagined in those days that I will become a professional archaeologist and will be intimately associated with a work his hero so carefully created - The Brihadisvara temple and the murals in it.

Fascination with Brihadisvara temple

I joined the Archaeological Survey of India in 1987. I visited the temple twice before as a student. On my second visit, we were guided through the temple by our mentor K.R.Srinivasan. His explanations made me to understand not only the great temple and its architecture but also Rajaraja and his personality. Kalki's could have sketched Arulmozhi in several ways, but he characterised him as a person ready for a phenomenal change as a king and a person. This aspect I was very much able to understand during

my second visit. After a sojourn in Karnataka, I came back to Madras (I prefer Madras over Chennai). I visited Tanjavur many times. Being an in service person and a professional archaeologist, I was always allowed to view the murals as often as I liked. Initially, I was very happy at the recognition and privilege. At the same time, I felt guilty that the visitors, who admire the monument for its sheer magnitude, are ignorant that there are extraordinary murals inside the pradakshinapatha around the sanctum. Often, few interested, inquisitive and informed visitors requested us to permit them inside. Many scholars, who had access like me, could not understand them in full due to ground conditions. We used to politely refuse. Dreaming to document the murals

This experience made me to think positively. I began explore the ways and means. I began to dream. I was waiting for the day to give shape to my dream, like Rajaraja waited till an advanced age to build the temple. In between, I left for Gujarat on transfer and came back to Madras. In a government organization, it is very difficult to convince higher ups. Fortunately, Dr. T. Satyamurthy too arrived back as my officer in Madras. When I explained my dream project to him that the visitors must have access to the murals, he readily agreed and suggested to find a way. He was ready to stretch the resources at his disposal, however difficult it may be.

I began to explore the possibilities. It is next to impossible to allow every visitor to see physically the murals for lack of space in the passage. Therefore, the best way is to reproduce them in a suitable manner. There were two possibilities before me. The whole painting could be reproduced, size to size and colour bit to colour bit by hand using artists. At once I decided against it due to time, cost, subjectivism of the modern artist and availability of dedicated and competent artists and other parameters. A similar effort by Lalit Kala Academy was successful at Sittanavasal and Badami. Strangely Tanjavur was left out. Therefore, I decided to the best way is to photograph them and prepare same or near the same size reproductions for the visitors to view.

Twice lucky

I began to explore further by setting the parameters. The reproduction must be as much similar to the original as possible in colour and perspective. With my limited knowledge of photography, I know it is a tall order. Is there any one to do it? Lack of space in between the wall and the near darkness within the passage, the fundamental requirement for photography, were the problems to be surmounted. I was able to decide that the panels must be shot in several frames and joined. It is very easy to say. How to execute? I was lucky second time.

One fine evening in early 2004, I was discussing the dream-project with an artist-couple Ramachandran and Anamika, in my office, exploring with them the possibilities. At that time, he was specialising in reproductions of ancient paintings, particularly Ajanta on canvas. Personally, Ramachandran wanted to copy the murals in oil on canvas. My obsession with photo reproductions perhaps convinced him to introduce his friend Shri Thyagarajan to me. He was too generous. He deserves the first compliments. Thyagarajan met me and was ready to take up the project provided he was given the facilities. I decided experiment with him on the project. Thus began the project. We proceeded step by step, correcting all our technical shortcomings. Rest is history.

It may be recorded here that ours was not the first effort. It was done for ASI way back in 1950's. The work was published recently by Koviloor Nachciappan in his book Sittannavaal, Panamali, Thanjavur Early Chola Paintings. He deserves more appreciation than us.

The principles of documentation

The whole panel measures about 15 feet by 10 feet. the artist had used the whole area to paint the theme he had chosen to depict. Photographing it in part, like being done, by many fell far below our objectives of presenting the whole panel in single frame. The location is a nightmare for any photographer. There was very less clearance between the walls and absolutely no natural light. Therefore covering the whole mural in a frame is impossible. It was decided to cover the panel in forty frames and stitch them into a single frame in computer system. It is very difficult to describe the effort we had to put in achieving this. Part of the technical constraints experienced in the effort are excellently described by Gokul Seshadri, in an article in the issue No. 7 of www.varalaaru.com. He vividly elaborates further a step in bring out the advantages of graphic tools in restoring the

images. In fact, he spent hundreds of hours to restore the panel of Nataraja using this technique. Indeed a great effort worth our compliments.

A selfish act

I began to develop an intimate attachment to the murals. Now everything is available in the computer system as digital files, I began to explore them, inch by inch, day in and day out. The results were really extraordinary. I realised the magnitude of our work. I was able to view the paintings by digitally enlarging it. Many new features hitherto not notice by great scholars, came out. New interpretations, missed by many who had unlimited access to the paintings, became possible. I must admit that I am too selfish to enjoy them on my own. Fortunately, the Director General had permitted me to write a book on the murals. I am at it now. Let me share few of my discoveries here for the benefit of PS members.

The comic of Vanan

In an article in the e-journal, Varalaaru (Issue 7, January 30th, 2005, www.varalaaru.com) by Dr. R.Kalaikkovan ("Raja Rajisvaram - Certain Revelations") wrote:

"The paintings which had been analyzed and critically studied by the doyens of the field still have a lot to reveal. ... The paintings had been done after a careful study of the pathigams of Sundarar and not Peria Puranam".

A well made statement indeed. However, the doyens could not study the paintings in depth due to limitation of the location. The reasons may be many, lack of space and light and improper documentation are definitely among them. Dr.Kalaikkovan rightly continues further to identify that the Tirunotiththaanmalai-p-pathikam of Sundarar is the key in understanding this particular mural depicting the life of the saint. He quotes the lines from the seventh verse of the pathikam, which states that Varuna, the king of sea, 'ambushed' Sundarar on his way to Kailasa with "flowers". In fact, Sundarar uses the word alar, which is a full-blown flower. He further quotes the lines from the next verse and goes on to identify the "vanan"

mentioned therein by Sundarar as the figure clinging to the tail of the white elephant depicted in the panel depicting Sundarar's life.

This identification requires critical examination. We need to accept for sure the above-mentioned statement of Kalaikovan. The Chola painter was, very much aware of the wordings of this pathikam and quite anxiously copied it on the murals. However, the identification of vanan by Kalaikkovan seems bit uncertain. Sundarar clearly qualifies Vanan by adding an adjective "varamali", in order to glorify the greatness of him. Therefore he was not a simple person to cling to the tail of the elephant. Sundarar further states that the Vanan showed him the way (vazhi thanthu). If these words to be taken as the guide for interpreting the depiction, then why the painter had to depict an important person, such as this Vanan, who could show the way to Sundarar's journey, need to cling to the tail of the elephant?

Now, if we take a close look at that portion of the painting [Sundarar 1 image], we could easily observe that there are two groups of celestial persons, drawn hidden in the clouds above Sundarar's journey on the white elephant. There are four to the left (adjoining the prakara of the temple depicted) [Sundarar 2 image]. At the extreme left is clearly a gana, because his nose is beaked and he carries a full-blown flower (alar of Sundarar!) in his left hand and the right hand is in vismaya posture, as if he is saying bye-bye. Then there are three more celestial-figures, with the central figure is carrying a full-blown flower, the rest are partially hidden behind. This gana figure could be the Vanan, and not the figure clinging to the tail. A commentator of popular edition of Panniru tirumuraikal (2nd Edition, Vardhamanan Pathippakam, 1998), claims the Vanan to be a leading gana. The others may be those who were reciting the Vedas and agamas, as mentioned by the Sundarar in the first line of the eighth verse of the same pathikam.

The next group [Sundarar 3 image] to the right is the three celestial figures; two are female and a male. Further is a group of musicians, perhaps mentioned by Sekkilar in the (verse 4262 of Periya Puranam), wherein Sekkilar describes the journey of Sundarar with five kinds of music (ivagai naathmi-thezhunthaarppa) being played like the roaring waves of seas on all the four sides and the gods raining flowers (vaanavar poomazhai pozhinhida). Indeed, everyone of the figure in the clouds have a full-blown flower in their hands!

How to explain the figure, clinging on to the tail? He must be a common person trying a shortcut to

Kailasa. The Chola painter used every opportunity to exhibit his artistic imaginary skills in otherwise drab and constricting themes he was forced to paint. This must be one such situation, to exhibit his skill in depicting the hasya rasa. At least there are few other instances in the entire assemblage, about which I will be writing in future.

Another revelation – Depictions of Rajaraja and Rajendra and Recitation of Thevaram hymns by Nambi ?

Let us now turn our attention towards the least understood panel of the circumambulatory of the temple. It is the Rajaraja worshipping Linga panel [rajaraja1 image]. My repeated study of this largely damaged panel is conclusive in proving that there are two different scenes are depicted there. I am not going into the detail of the panel in words, which is going to be a part of a large article under publication. The upper portion is easily identifiable and accepted by all as Rajaraja worshipping the linga. I agree too. The significance, among other things, is the depiction of a framed painting of Nataraja. The lower portion is generally taken to be an assembly of many to witness the above event. However, it is not so.

Repeated examination indicates, even in its fragmentary state, that the lower portion is different from the upper one. There is a central figure seated in a peculiar posture, with red body hue and cleanly shaven head and facing the viewer. The identification is tricky. However, he got a position of eminence as a large area was left around him. There is a nave in front of him. Two groups of people are seated in rows, in highly hierarchical fashion on either side. The group on the left is the royal household including the king, his son, wives, offspring and royal women. The right is a group of officials led by the senatipati, none else than Krishnan Raman and seated in rows in hierarchical order. There is another group of siva bhaktas with cymbals.

In the group to the right, facing the central figure, seated at an appreciable distance from is a person wearing a dhoti-like lower garment on a low pitha or an asana. This must be the guru Isana, because Rajaraja is seated next to him. The asana is not

given to others, including the central figure and the king. Next, is obviously Rajaraja, a depiction similar to the depictions found in the Sundarar panel, Nataraja panel and also in this panel in the upper portion. Next is obviously Rajendra. The artist was very clever to depict him with youthful exuberance. Compare this depiction with that of Rajaraja. Rajaraja is obviously older. The panel is damaged further. There are two figures. They may be Kundavai and her husband, if you follow the hierarchy of Chola dynasty at that time. Beyond are the three principal queens of the king. A series of figures of young men and women are drawn above Rajaraja and Rajendra in a secluded area. I tend to identify them as the offspring of both. Below them, seated in three rows are royal women. Their attire, even in this extremely damaged condition, show extraordinarily exquisite. In fact, a woman has well manicured nails in her left hand. Unfortunately, this portion was damaged to the maximum. If preserved in full, we would have had the most exquisite figures of this school.

The official group is led by the senatipati Krishnan Raman, as he alone has a sword and he is seated just in front of the central figure. He is slightly off the alignment, perhaps indicating his arrogant authority in the assembly. There are three tirumandira-olais, wearing ornate lower garment, as they are the only one to carry a bunch of palm leaves tucked in their left hand, so sincere to record the orders of the king. Others are normal officials, with very ordinary dress.

The last group, away from above, but equal to the central figure, are siva bhaktas playing on cymbals.

Who is the central figure? To know this, I need to mention that invariably everyone is holding their hands, in a peculiar fashion. The index finger is well stretched, with other fingers closed, in a variation of suchi hasta, indicating something great is being told. They are all being overawed by the exposition. I tend to identify the central figure as that of Nambi Andar Nambi and either he is reciting the newly catalogued hymns of Tirupathiyam or at best his own work of Tirutthondar Tiruvanthathi.

The snake and the monkeys in the banyan tree in the so-called Dakshnamurthi panel

The banyan tree, per se, in the so-called Dakshinamurthi panel is perhaps where the Chola painter was at his best. With no Siva seated below, the artist felt freed from the conventions to infuse life into tree by inhabiting it with animals. But, the painter did not stop just at that. What was described other scholars are mere animals. It is in

fact a moment in the life of all these animals, stationed on the branches of the tree. It all happened suddenly when a cobra, already swallowed a prey, lashing its tongue, slowly appears from the bottom. The artist was clever in depicting the cobra raising its hood from the bottom. The hood is bulging at the bottom indicating the progress of the eaten pray towards the digestive system had just begun. The unexpected entry had obviously stirred the fear among others. The chirpy birds seated on the branches on the highest margin of the trees were first to notice the threat. A bird or two are just taken off to the next tree. Others, being well away from the cobra are watching it and waiting for an opportune moment to fly. The peacocks, three in number, two in as pair, were too aware of the threat. As they could not just turn their head to sight the cobra, one had to literally bend down its whole neck to look at the threat. There is a pair of owl seated just next to the cobra, with no reaction or even an intuition to the threat. Did the painter suggest here that the whole moment is in daytime as the nocturnal owls were without any movement, even though the threat was so near? A squirrel was so engrossed in picking the berries of the tree.

The artists excelled in illustrating the reactions of the four monkeys at the entry of the cobra. Of the four, one that was behind the snake is lowly slipping away and about to jump to safety. The fine brush work of the painter is so evident here that the body hair of this fellow is erect due to fear. Another, in the direct line of attack, is running away. The abject fear is so well displayed in its face. The painter was a master here, of the animal behaviour. The painter uses strong lines of brow portray the fear, which is so visible in the eyes too. In fear and anxiety to escape from the cobra, the artists had drawn as if the monkey misplaces his forelegs, on a vertical aerial root rather than a horizontal branch. The result – the fall of the monkey, otherwise hopping from branch to branch – is anticipated. The third monkey, perched further behind the cobra and away from its direct sight, is quietly observing the direction of movement, before taking the obvious evasive action. Here too, the artists used every device, the strong lines of the face, the body posture to suggest

the anxiety of the animal at the unwanted threat. The fourth individual was far away from the cobra, even though located in the line of sight of the predator. But having back towards the snake, this individual is not yet aware of the threat as all happened in a trice. The artist depicted him with little movement, but the raised ear indicate that it aware of the threat even though not its intensity. In all, the painter was extremely successful in bringing out action that happened in small moment in a tree, with the entry of the snake. The Chola artists had excelled here, a rare opportunity was provided here to depict a tree.

Once the artist was freed from depicting a conventional Dakshinamurthi seated below the banyan tree, he changed the symbolic significance of tree, as its stands for the ever expanding jnana, into a live object. It may be recalled here that Rajaraja donated a copper image (sepput tirumeni, sacred image of copper) of Dakshinamurthi, which was described in an epigraph engraved on a pillar in the northern prakara. The description, so accurate with dimensions, described the god as seated on a hillock under the banyan tree (ala vriksha). He is four armed trampling the musalagan, the apsamara purusha. The most interesting item of the description is the pokkanam and the stick with peacock feathers. The description ends here abruptly, denying a chance to know whether the tree had those wonderful animals threatened by the snake. It may also be recalled here that the customary niche for the Dakshinamurthi is missing so is his sculptural representation anywhere in the temple.

While there are many other aspect, I wish to discuss here, the severe constrain of space prevents me writing further. The murals of Brihadisvara temple are extraordinary in content and execution. I am extremely lucky and feel satisfied to have done my little in bringing them to the desk of one and all, that too in the 100th decade of its construction. I wish to place on record my sincere thanks to all those who helped and encouraged me all along. The list is ever growing.

Sriraman has a post-graduation in Ancient History and Archaeology and a PG Diploma in Archaeology, and is presently an Assistant Superintending Archaeologist with the Archaeological Survey of India. He has rich experience in his field. He has conducted several excavations at Banahalli, a proto-historic site in Karnataka, Gingee, a medieval site and Mahabalipuram, an early historical site. He has explored several regions in Karnataka and Tamilnadu leading to the discoveries of several important archaeological sites. He was instrumental in the reorganization of the sites museum at Lothal, a Harappa Civilization site, the Fort Museum, Fort St George Chennai including the new gallery on Prints.

Digitally restored image.
DIGITAL RESTORATION BY SESHADRI GOKUL.

The court of Rajaraja listening to a great discourse- Recitation of Tirupathyam?

- a) Three Queens, b) Unidentified Queens c) Rajendra, d) Rajaraja, e) Isana Siva Pandita? f) Nambi Andar Nambi ? g) Sivabhaktas h) Royal children i) Royal ladies j) Officials

Tipurantaka

The snake and the monkeys in the banyan tree in the so-called Dakshinamurthi

Sundarar's journey to Kailasa (Top), Vishnu in Siva-Parvati's Marriage panel (bottom left), Disciples in Dakshinamurthi panel (bottom middle) and the comic Vanara (bottom right)

The Brahadiswara Temple

Sivapathasekaran

(Source : Dr. R. Nagaswamy, *Concepts of Space*)

We are aware that there are ancient Siva Temples for the Five Elements.

- Prithvi/Earth : Ekambareswarar –Kanchi, Thiageswarar- Thiruvarur & Thiruvottriyur.
- Akasa/Space : The Temple, Chidambaram
- Agni/Fire : Annamalayar, Thiruvannamalai
- Jala/Water : Jambukeswaram, Thiruvanaikka, Trichy.
- Vaayu/Air : Sri Kalahasthi.

Whoever worships at Chidambaram are shown Akasam - either by removal of a metal sheet just at the sanctum entry near Nataraja. Chidambaram Rahasyam also explained as the Golden Vilvams inside the sanctum - that Akasa can be explained by a REFERENCE only... and the Golden Vilvams serve as Reference.

The most important point of this article is that ::

Emperor Rajaraja has brought out AKASA by three dimensional explanations inside the Big Temple. He has created KAILASA (Dakshina Meru) in the Southern part of India. He has also elaborated the Nataraja concept by depicting the 108 Karanas (though 81 only could be completed in the upper vestibule of the big temple sanctum).

The Wooden lid above the Peruvudayar was placed during Nayak's period and if one can imagine the sanctum without the lid, the devotee will be stunned to see the Peruvudayar from the upper level and caved-cone structure of the inside portion of Vimanam and could visualise the AKASA effect of Siva.

This is explained in detail by none other than Dr. Nagaswamy.

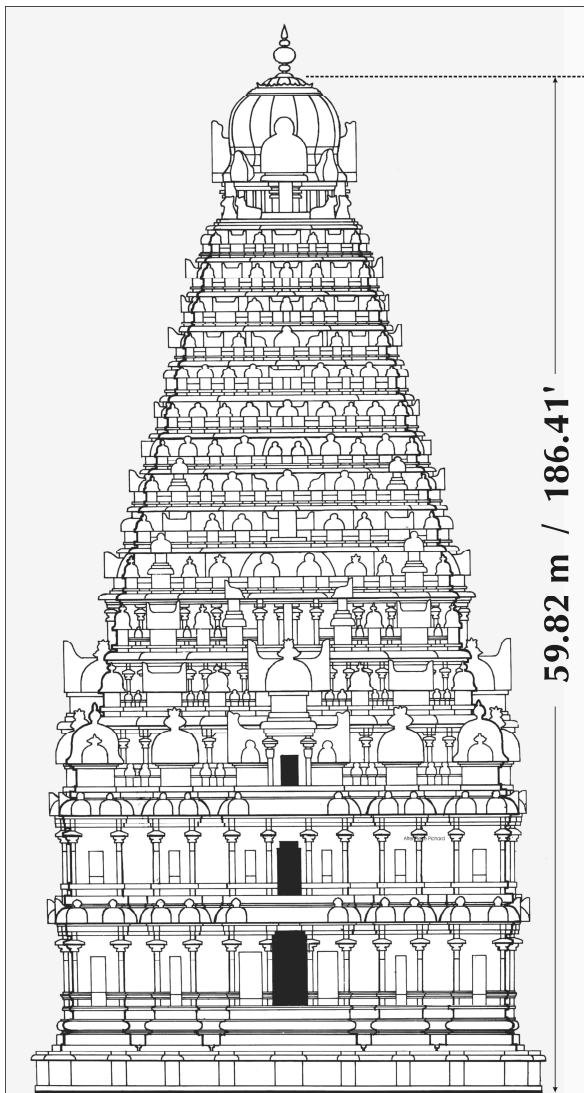
THE MERU

Meru is considered the mountain par excellence in India. In the Centre of the Universe stands the lofty mountain, the great Meru, Golden in

colour. The Meru mountain, according to Mrgendragama (1) was also known as Rajarajah, "Tasya madhya sthitah sailah Rajarajo hiranmayah". Meru had three peaks. Emperor Rajaraja also was called Mummudi Chozha! Top most Peak of Meru was occupied by Isa Siva. At the periphery of the peak are said to be Loka Paalas. It is called the Cakravata, the circle of the protectors of the Earth. Further lower in height and surrounding the central one, are the eight peaks, the abodes of Dikpalas : Amaravati (of Indira), Tejovati (Agni), Samyamini (Yama), Krishna (Nriti), Suddhavati (Varuna), Gandhavati (Vaayu), Mahodaya (Kubera) and Yasovati (Isaana). In between these abodes are the residing places of Siddhas, Sadhyas, Gandhrvas, the Eleven Rudhras, the Seven Matrikas, the Eight Vasus and a host of other deities. Slightly to the north-east (Isana) of the centre of Sabha is the main peak called VISHKAMMBHAS on the four cardinal directions. They are named MANTARA in the East, GAHDHAMADANA in the South, VIPULA in the West and SUPAARSVA in the North. In them are the celestial trees like Kadamba, Jabuka, Asvatta and Nyagrodha, sprouting the very juice of Jambu fruit. The Meru mountain is not a mere pile of inert stone. It is a place of vegetation, an abode of pulsating life of birds, animals, humans and celestials and the environment of Godhood, illuminated by its golden brightness that surpasses even the Sun ...

DAKSHINAMERU :

Dashinameru Vitankar was the Principal metal image acting almost as the personification of main Linga of the temple. Rajaraja's reverence to this image was so great that he named even the standard weights as Dakshinameru vitangan. Another image Adlvallan i.e, Nataraja was set up by Rajaraja. Third image was Maharameru Vitankar with its consort Uma Parameswari. The names suggest the intimate association the Emperor sought to emphasize between the

concept of Meru and this Temple. The mode of worship followed was Agamic. The Agamas give a description of the Meru, the mythical mountain, the center of the Universe. The concept of Meru is intimately related to the Sri Yantra.

THE BRAHADISVARA AS DAKSHINA MERU

Like the loftiest Mount Meru, the Thanjavur Brahadesvara temple is the loftiest to be built in the South of the Vindhyas and is appropriately called Dakshinameru. In Saivite Schools of thought, one is known as Vaamacara, non-Vedic and other Dakshinacara - following Vedic systems. In both the Schools, the Meru is the important object of worship.

The Brahadesvara temple Vimana is of the Sarvatobhadra variety with Mukhabhadra opening on the four directions. Kamikagama names the Vimana with four entrances as Meru. The four

Mukhabhadras are the four Vishkambha sringas, steadying the Central peak Meru. The eight Karnakutas at the corners are the abodes of Dikpalas, like Amaravathi, Tejovati etc. The koshtas in between and kumbha latas depict other abodes in the Meru. The Kalasa part of the Stupi on top summerises all the Gods while the bud represents Siva.

The three floors of the Vimana have opening on all directions, and have three garbhagrahas one over the other. They represent THREE BHUVANAS - the Bhooloka, the Bhuvaloka and the Suvarloka. The three Bhuvanas connect the three worlds. In the physical sense, the Linga is in the Garbhagraha of the Ground floor, the Sanctum in the Second floor is only the space, but on the innerwall of the ambulatory are the 108 (81 completed) Karanas of Siva. It symbolises the dance in space, Akaasa. The third floor is the vertical extension of the Akasa, leading to the space, encased as a mountain, a rare architectural symbol.

THE GREAT LOTUS (Meru Yantra) :

The worship in temples in psychic process is based on the yogasutras of Patanjali. The temple worship is a process of raising the Primordial energy from its stationary seat, the Muladhara to the Sahasrara - 1000 petalled lotus, to unite with the Cosmic existence. The number 1000 stands for unlimited circle. The Mahapadma on top of the Sikara stands for Parabindu identical with Sivatatva. It is the Supreme Sakthi.

The great lotus on the head, Sikara, pours down immortality, Amrtadhara. Sivagama texts include Yogapada. The inscriptions of the Chozha age refer frequently to Sivayogins. According to the tenets of Saivism, the Supreme Siva manifest only through Sakthi. This Parasakthi is identical with Lalitha Tripurasundari. Lalitha is also called Rajarajesvari and said to reside in the summit of Meru. The Mahapadma on top of the Sikara of the Brahadesvara temple is adored as the seat of

Rajarajesvari. This Sakthi is the Supreme Aakasa, who is the giver of amratadhara, says Aghorasambhupaddhati.

The relationship of Yantra and Architecture is especially close in monuments, which may be called Mandalas in stone. The Brahadesvara temple tower which raises like a terraced mountain with nine levels corresponding to the nine circuits of Sriyantra has the unique distinction that both in its external form and the hollow space above the garbhagraha inside, it resembles a Meru Yantra.

PARAMANDA TANDAVA :

The main purpose of erecting the temple is to translate into existence a visual imagery the philosophical concepts (Jnanapada) and realize the concepts by following an orderly course of action (Carya), worship (Kryia) aided by esoteric practice (Yoga) enshrined in the texts - Agamas.. According to tradition, the Makutagama, is the text followed in the Tanjore temple. It holds the Supreme dance of Siva PARAMANANDA TANDAVA as the Ultimate Reality (2).That Emperor Rajaraja attached great importance to the Adalvalla - Nataraja is well known from the facts that 108 Dance Karanas around Garbhagraha and appointment of 400 dancers in the temple and naming the measure as

Adavallar.

The Makutagama speaks of Navatattvas, the nine entities to be invoked in the Linga in

ascending order, namely, Brahma, Vishnu, Rudra, Mahesa, Sadasiva, Parabindu, Paranaada, Paraasakthi and Parasiva. The worship of Mahalinga in the saanctum of the great temple follows the adoration of Navatattvas from bottom upwards. All these nine Tattvas dissolve gradually in the Supreme, termed Paramanda Taandavam identical with "effulgent knowledge" - Jyothisvupam.

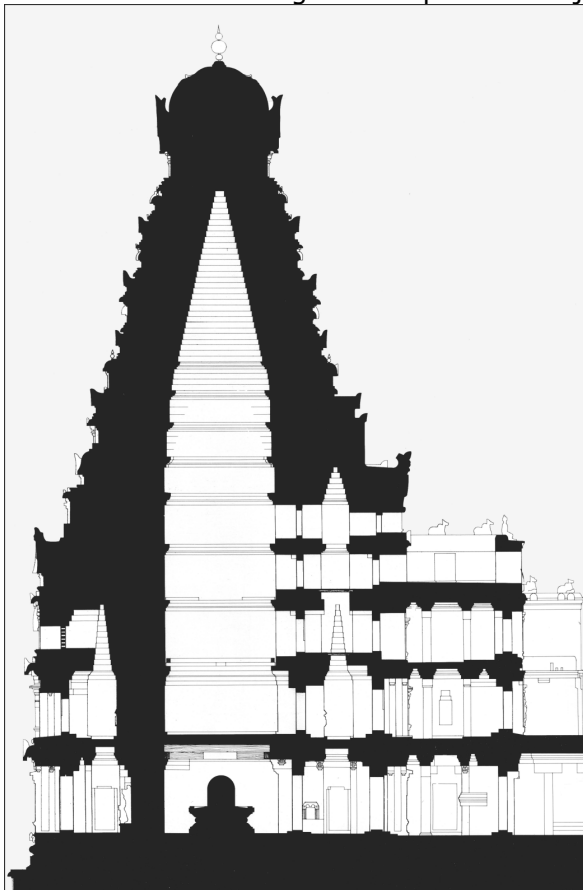
As the Supreme Siva is brought into manifestation to the earth by the descent of Akasa through the temple structure, the worshipper - worshipped relationship is dissolved by Visarjana into space again at the end of worship. The Sight gradually ascends from the base of the structure to the top of the Stupi, the pointed edge of the bud, which is the Parabindu, merging with Paramaakasa. At this stage, the Vimanam standing over 200' in height as a monumental edifice and a perfectly symmetrical structure like a lofty mountain dissolves into the Supreme, from where it originated - Akasa in AKASA. Akasa is a synonym of Ananda, experienced in the heart of the Spectator, the Chidakasa. It is the Sivam.

THE BRAHADISVARA AS PARAMAKASA

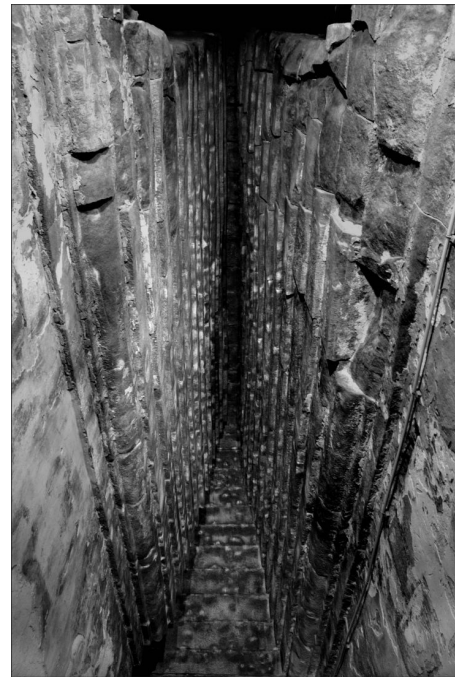
Akasa in Akasa : Akasa has no upper, middle or lower spheres. In order to establish an apprent extensial relationship between the formless Akasa and human mind, the temple as an archietctuala frame work is brought into being. Depending upon the height to which the perceiver's mind can reach, the temple expands vision in circles, rising from the mundane gross base, sharpening in gradual tiers until it reaches the summit point, the bindu, from where it joins the universal consciousness, the PARAMAKASA - the PARASIVA of the Saivites. This reach is conterminous with the supreme bliss PARAMANANDDA another term for experience of the soul, also spoken of as TANDAVA, rather the very nature of the self. The recognition of the unbounded

and ever expanding nature of the human self by the Saivites not only breaks the barriers of all kinds, the bondage of race, creed, language and the like, but also leads one to eternity. The temple symbolises the descent and ascent of this consciousness.

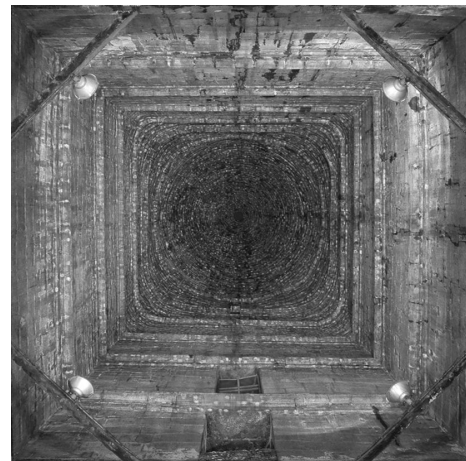
In the Indian tradition, the Supreme is beyond the five basic elements the Earth, Water, Fire, Air and Ether (Akasa). To distinguish the Supreme from Ether Akasa, the term PARAMAKASA is employed in the ancient texts. The concept of formless Akasa suspended in Supreme Akasa (Paramakasa) is best illustrated in the great temple of Thanjavur.

Sectional view representing Akasa

Space between inner walls

Inner view representing Akasa

Emperor Rajaraja To Periya Perumal

Sivapathasekaran

Every reader who completed reading the Magnum opus by Amaran Kalki would not just put the book at rest. The reader will recollect whatever read and would be pursuing in knowing what happened to the characters like Arulmozhi, Vandhiyathevan, Kundavai and Nandhini. Kalki had mentioned in his epilogue that Arumozhi became Emperor Rajaraja, Kundavai married Vandhiyathevan.

These details influenced me in reading more of History books like "the Colas" by KAN Sastry, Sadasiva Pandarathar, SR Balasubramanian and Dr. Ma. Rasamanickanar to find out who the real characters are and who are fictitious. Obviously Nandhini was not real.

We also come to realise that Rajaraja I became one of the Greatest Rulers of our Nation – easily comparable to Harsha, and Ashoka. In fact his son Rajendra I excelled every Ruler of India, by conquering overseas expeditions. These History books motivated me to reading the Primary sources like Thiruvallangadu Copper Plates, Great Leyden Grants etc etc. related to Chola History.

Though Rajaraja sacrificed his throne in favour of Uthama – after the demise of his brother Adithya Karikala in about 969 AD, as recited in the Thiruvallangadu Copper Plates, the wives of Adhishesan which bear the burden of this Earth were truly delighted when " the Entity Arumozhi – was born to relieve the burden of their husband Adhishesan " – when Arumozhi adorned the Chozha throne in 985 AD. KA Neelakanta Sastry who brought out an exclusive volume of more than 800 pages for ' The Colas ' in 1935 has devoted about 30 pages in Chapter IX to " Rajaraja – The Great " (985 – 1014 AD). He also devoted 50 pages in Chapter X to Rajendra - I (1012-1044) – the only son of Great Rajaja.

In his detailed study on Rajaraja, Sastri mentions of the titles such as Colendrasimha, Kshatriyasigamani, Jananatha, Pandiyakulanadini, Kerlantaka, Singalantaka, adopted by Rajaraja more on his political conquests. He also mentions of

"Sivapadasekhara" as another TITLE of the king as a passing remark. A detailed Historical study would reveal that "Sivapadasekhara" is not a mere title, but a Concept. Like-wise in the Birudas of Rajendra I, Sastri mentions of Mudikonda, Gangaikonda along with Panditha chola. A detailed Historical study recently in 2005 at Thiruvallanchuzhi by Dr. Kalaikkovan and Dr. Nalini has already revealed that Rajendra I was also called "Sivasaranasekhara " ¹ , which is also not a mere title but a Concept.

Historian SR Balasubramanian has brought out in 1975 an extensive volume "Middle Chola Temples" – Rajaraja I to Kulothunga I. He has dealt with all the Temples constructed and renovated by Rajaraja I. He has written extensively on Thanjavur Peruvudayar Temple. He mentions of the grants made by Rajaraja between the twenty third year (1008) and twenty ninth year (1014) and added "after he assumed titles of Sivapadasekhara and Rajaraja" he made a gift of number of gold trumpets and after his triumphant return from the victory over Satyasraya, the Western Chalukya king, he made a gift of number of gold flowers.

துவாரபாலகரின் காலடியில் மாமன்னன் ராஜராஜசோழன் சிலை
வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளதை காணலாம்.

He also has dealt with the inscription, published by the ASI in Volume II – No:38 – along with several others, wherein Aditha Suryan @ Thennavan Muvendavelalan, Headman of Poygainadu, set up the Bronze solid images of (1) Nambi Arurar @ Sundara (2) Nangai Paravaiyar (W/o Sundara) (3) Thirunavukkarayar (4) Thirujnana Sambandar (5) Periya Perumal (Rajaraja I) having two sacred arms – which stood on a lotus pedestal and (6) his consort Olagamadeviyar (Loga Madevi) having two sacred arms, which stood on a lotus pedestal and (7) one sacred (Tirumeni) in solid Brass for Chandrasekara Devar – having four devine arms, set up as Devaradevar for Periya Perumal. The inscription reads : “Periya Perumalukku Devara – devaraga elundarulivitha Thirumeni.”

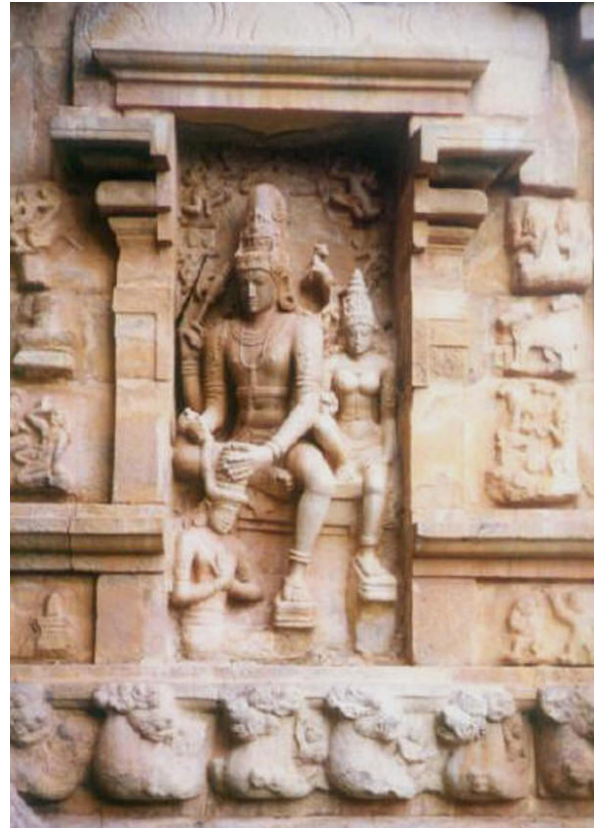
Historian (Kudanthai) N.Sethuraman has worked on reconstructing the Chronology (based on Astronomical Data) and published his books “ The Cholas ” in 1977 and Early Cholas in 1980.

In his detailed study on Emperor Rajaraja’s final years, he concluded that the last year of Rajaraja I was 1014 AD. (Page 30 / Edition 1977 - The Cholas). This is based on the inscription 236 of SII – volume VIII wherein it is mentioned that Udayar Shree Rajendra Chozha Thevar has entered “Thilaparvatham” (a mount of gingelly) on the 21st day of his 3rd year of Rule (1015 AD approximately) which was interpreted as the First Death anniversary Ceremony for Rajaraja I.

ARE 315 of 1927 mentions of a record in Udayalur whereby in the 42nd year of Kulothunga I, the front of the mandapam of Udayar Shree Rajarajadevar alias Sivapadadeskaradeva in the village of Sivapadasekaramangalalm was in a dilapidated condition and that the process of restoration was devotedly completed by those incharge of the affairs after performing VRIDHAMS.

Dr. Kalaikkovan and Dr.Nalini of Dr.Raasamanickanar History Research Centre, Trichy, after their detailed study in Thiruvanchuzhi (near Kumbakonam) Kshetrabalar Temple, have brought to light a very important inscription. They have published the inscriptions they found newly in “Varalaaru” History Publication and also brought out a book “Valanchuzhi Vaanar” in December 2005.

From the new-found inscription in Thiruvanchuzhi, it is established that Rajendra I co-ruled in his 3rd yr along with Rajaraja’s 29th Year which 1014 AD (985 + 29) !

Chandeswara Sculpture in Gangaikonda Chozhapuram being interpreted as resembling Rajendra I – by SR Balasubramanian.

There is another newly found inscription from this same temple. Rajendra I is became to be known as “Siva Sarana Sekaran ” ! This inscription is also related to 3rd Reignal year of Rejendra I. “Udayar Sree Rajendra Chola Sivasaranesevara Thevar kudutharulina ur .. ” .. “Kopparakesari Panmarana Udayar Shree Rajendra Chola Thevarkku Yaandu 3vadhud mudhal.. thevadhananakudutha Thirvalanchzhi..” Considering the following facts we can surmise that Emperor Rajaraja became to be known as Sivapadasekara and in about 21st year of his rule (1006 AD), he laid foundation stone to construct the Big Temple Thanjavur, his wife Danthi

sakthi vidangi constructed Kshetra balar temple in Thiruvanchuzhi and his sister Kundavai commenced construction of Rajarajeswaram in Dadapuram and another Jain temple and a Vishnu temple too. Almost in the same period, Rajendra I annexed Raichur area with his formidable army about 900000 warriors.

From a Monarch Rajaraja I adopted himself to become a Nayanmar. His contribution to finding Thevarams is well discussed. From the Big temple paintings we understand he was so impressed with the life of Sundara and Cherman perumal.

The following facts are interesting to note:

1. Out of several of his Adopted names, he preferred only SIVAPATHASEKARAN and RAJARAJA and in these two names made TWO GOLDEN TRUMPETS and used them in the Thanjai Big Temple;
2. The Fresco Painting in the Big Temple – where in Rajaraja worshipping Nataraja along with his wives in Chidambaram.
3. The Fresco Painting in the same temple elaborating the episodes related to Cheramanperumal and Sundarar.
4. The Fresco Paintings related to Rajaraja performing poojas in front of Peruvudayar.
5. Along with the solid Bronze images of Sundarar & Paravai, Thirunavukkarasar and Thirugnanasambandar, Rajaraja's official Aditha suryan has set up a Solid Bronze image for Rajaraja himself and named as PERIYAPERUMAL and another Bronze for his Crown Queen Olagamadevi, which are enjoyed the same respect and status along with the Thevarm Trio;
6. Rajendra I was also known as Sivasarana Sekaran, which historical fact has been brought to light only in the year 2005, but not gone into detailed Historical study;
7. Rajendra I performed a Religious Ritual of entering a mount of Thila as mentioned "Thilaparvatham Pukkaruli" in the SII –VII -236., whether this was for

First Annual Death ceremony for Rajaraja I or for some other Religious reason of more significance is to be gone into more detail.

ARE 315 of 1927 – Udayalur record in the 42nd year of Kulothunga I states that the front of the mandapam (mundril) of Rajarajadevar alias Sivapadadeskaradeva in the village of Sivapadasekaramangalm was in a dilapidated condition and that the process of restoration was devotedly completed by those incharge of the affairs after performing VRIDHAMs. (see photo).

From the foregoing it can be easily seen that Rajaraja I did not end his life as a King but as a Nayanmar. He himself had performed the Pooja rituals to the Peruvudayar he established. Since none other than a Nayanmar or Sivanadiyar only can perform poojas like this, he adopted the life of a Nayanmar. He was revered and worshipped at par with Thevara Trio and his title Sivapadhasekaran was not a mere Title but he was considered as a Nayanmar like Sundara. Rajaraja's crown Queen Danthi sakthi Vidangi also adopted similar life like female-Nayanmar and she was respected at par with Nangai Paravai – Sundara's wife. Crown Queen was considered as Paravainachiayar, Sundara's wife. It is also more interesting to note that Rajendra I was also being known as Sivasaranasekaran and although he was known more as a warrior, Rajendra I was considering himself like Chandeswara – another Eswara Devotee of Lord Siva.

Then what is the explanation for the Thilaparvatham ceremony performed by his son Rajendra I ?

Rajaraja's life came to an end not as that of an Emperor but as that of a Nayanmar.

When the life of a Nayanmar or Sivanadiar comes to an end, his son cannot perform his last rituals. Only

another Sivandiar can perform such last rituals.

Therefore Rajendra I also adopted the process of Nayanmar and became to be known as "Sivasaranasekaran" as found from the Thiruvanchuzhi inscriptions by Dr. Kalaikkovan and Dr. Nalini.

Sivasarana sekaran @ Rajendra I had completed the last rites of Sivapathasekaran @ Rajaraja I.

After completing the same, Rajendra I need to become the Emperor again. So he entered the "Thilaparvatham" and became to be known as Rajendra I – the Emperor again !

From the Big temple inscriptions we find that Rajaraja became to be known as Periyaperumal and the bronze along with that of his wife Danthisakthi Vidangi were carried in procession along with the bronzes of Navukkarasar, Sambandar and Sundarar & Nangai Paravai and these were attached to Thevara Devar !

Rajendra I also kept a Vibudhimadal in front of Periyaperumal in his 4th year !

1. Dr. R.Kalaikkovan & Dr. Nalini - Valanchuzhi Vaanar
2. SR Balasubramanian – The middle cholas.
3. SII Volume II

Sivapathasekaran is an adopted name of the author who is so much devoted to Emperor Rajaraja and Lord Siva. Though he is in a Non-History related profession, after reading Kalki's Ponniiyselvan, has traveled widely around Cauvery delta, visited almost every place of importance related to Rajaraja & his son Rajendra and has completed his M Phil in History from the Annamalai University. He is ardent student of several contemporary Scholars like Dr. Kalaikkovan, Dr. Nalini, Dr. Kudavoil Balasubramanian, for his research work. He is one of the Trustees of REACH Foundation.

ஆந்திரத்தில் ராமானுஜரின் வழித்தடங்கள்

வி. திவாகர்

"எழுபத்தி நான்கு சிம்ஹாசனாதிபதிகள், எழுநூறு யதிகள், ஒன்பதினாயிரம் முதலிகள், பன்னீராயிரம் பூணூல் சாத்தாத முதலிகள், இவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தலைவராய் ஒரு சமய உலகையே ஆள்கிறாராமே. இந்த சமய உலகத்துக்கு எல்லைக் கோடுகள் கிடையாது, மொழிகள் கிடையாது, பேதங்கள் இல்லை. இவரல்லவோ உண்மையான சக்கரவர்த்தி?" என்று திருமலைத் திருடன் நாவலில் ராமானுஜரைப் பற்றி ஆச்சரியப்படுவதாக எழுதியிருப்பேன்.

பகவான் கண்ணன் கீதையில் சொன்ன சரணாகதித் தத்துவத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தியும், நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கி விசிஷ்டாத்துவைதம் எனும் கோட்பாட்டை உருவாக்கிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரரான ராமானுஜர் பாரதத்தின் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் விஸ்தாரமாக பயணம் செய்தவர் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஆதிசங்கரர் பாரதத்தின் திசையெங்கும் தன் சிறிய வயதிலேயே சென்று பாரதத்தின் பழைய பெருமையையும், அத்துவைத சித்தாந்தத்தையும் நிலை பெறுமாறு செய்தார். அதே வகையில்தான் உடையவர் என்ற பெயரால் புகழ்பெற்ற ராமானுஜருடைய பயணமும் இருந்தது என்று சொல்லலாம்.

இருவரது தத்துவங்களையும் இங்கு நாம் அலசப் போவதில்லை. அதை அலசி அலசி ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து மாய்ந்து மாய்ந்து எழுதி ஓய்ந்து போனவர்கள் வரிசையில் நாம் சேரப் போவது இல்லை. நாமெல்லாம் பகவான் இராமகிருஷ்ணர் கட்சி. அவர் ஆதிசங்கரரின் தத்துவமும் ராமானுஜரின் தத்துவமும் இரண்டுமே சரியானதுதான் என்று சொன்ன மகான். ஆனால் ராமானுஜர் ஆதிசங்கரரைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே எதிர்ப்புகளை சந்திக்க நேரிட்டது. அதுவும் கீழைக் கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் ராமானுஜரின் கொள்கைகளுக்கு எப்படியெல்லாம் எதிர்ப்புகள் ஏற்பட்டன, அந்த எதிர்ப்புகளையெல்லாம் சற்றும் மனம் கலங்காமல் உடையவர் எதிர்கொண்ட விதமும் தான் நமக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கும் விஷயங்கள்.

ராமானுஜர் கோயில் பூசை விஷயங்களில் ஒரு கொள்கையை வைத்திருந்தார். வைகானச ஆகம பூசை வழிமுறையை விட விஷ்ணு கோவில்களில் பஞ்சாராத்ரா ஆகம முறை வழிபாடே சிறந்தது, அந்த முறையிலும் ஆழ்வார் பாடல்களால் பாடப்பெறுவதும் தான் சிறந்த வழிபாடுமுறை என்பதில் மிக உறுதியாக இருந்தவர் ராமானுஜர். உண்மையில் அவருடைய காலத்தில் அவர் சொல்தான் வேதம். அந்த வேதத்தில், ஆழ்வார் பாடல்களை சேர்த்ததின் மூலம் தமிழ் என்ற மொழிக்கு ஒரு உன்னத ஸ்தானத்தைத் தந்தவர் என்பதில் தமிழர்களாகிய நம் எல்லோருக்கும் ஒரு பெருமைதான்.

காசி திக்விஜயத்திற்குப் பின் தன் சீடர்களுடன் பூரி என இப்போது அழைக்கப்படும் ஜகன்னாதபுரியில் சிறிது காலம் வாசம் செய்தார் உடையவர். பூரி ஆலயம் அந்த சமயத்தில் சிறிய அளவிலான ஆலயம் என்றாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கலியுகத்தில் உலக நாயகனாக இங்கு கோயில் கொண்டு இருப்பதால் அந்தக் கோயிலுக்கு பாரதமெங்கும் மிகப் பெரிய புகழ் கிடைத்திருந்தது. ஆதி சங்கரர் கூட இங்கு வந்திருந்து ஒரு மடம் ஸ்தாபித்திருந்தார். எம்பார் எனும் மடத்திலிருந்து ஜகன்னாதனை நாளும் தரிசித்து வந்தவர், கோயில் ஆச்சரியங்களின் பூசை முறையை மாற்றவேண்டுமெனக் கூறியதுதான் அங்கு விவாதத்தைக் கிளப்பிவிட்டது. ஏனெனில் எந்த முறையிலும் இல்லாமல் தமக்குத் தோன்றிய வழிகளில் எல்லாம் பூசை செய்வதை மாற்றி ஒரே வழியில் முறைப்படுத்தவேண்டுமென்பதே உடையவரின் விருப்பம். ஆனால் அந்தக் கோயில் ஆச்சாரியர்கள் இதற்கு உடன்படவில்லை. உடன்படாமல் ராமானுஜரை ஊரை விட்டே வெளியேறுமாறு கடினமான முறையில் நிர்ப்பந்தம் செய்தனர். வேறு வழியில்லாமல் அவரை ஆந்திராவில் எல்லை வரை கொண்டு சென்று ஸ்ரீகூர்மம் எனும் தலத்தில் விட்டுவிட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

உடையவர் ஆந்திர எல்லை வந்ததை இரண்டு விதமாகக் கூறுவர். பூரியில் உள்ள கோயில் பூசையாளர்கள் ஜகன்னாதரிடம் ராமானுஜரைப் பற்றி முறையிட, ஜகன்னாதரே ராமானுஜரை ஸ்ரீகூர்மத்தில் தூக்கிப் போட்டதாக ராமகிருஷ்ணானந்தா (பகவான் ராமகிருஷ்ணரின் நேரடி சீடர்) எழுதிய ராமானுஜர் சரிதத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. ஆசாரய வைணவ மஞ்சரி, ஸ்ரீரங்கம் கோயில் ஒழுக்கு போன்றவைகள், ஸ்ரீகூர்மநாதரே ஒரே இரவில் ஜெகன்னாதபுரியிலிருந்து ஸ்ரீகூர்மத்திற்கு இவரைத் தருவித்துக் கொண்டதாக சொல்லப்படுகின்றது.

ஆந்திராவின் கடைக்கோடி நிலமான ஸ்ரீகாஞ்சத்தின் அருகே அமைந்த புண்ணியத் தலமான ஸ்ரீகூர்மத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார் உடையவர். திருமால் கூர்ம அவதாரம் எடுத்ததை நினைவுபடுத்தும் தலம் பாரதத்தில் இது ஒன்றே ஆகும். ஆமை ஓட்டு வடிவம் என்றாலும் பெருமான் லிங்க ரூபமாகக் காட்சியளிப்பதால் ராமானுஜர் வந்த சமயத்தில் ஸ்ரீகூர்மம் சைவத் தலமாக பூசிக்கப்பட்டு வந்ததாகவும், உடையவர்தான் அந்த தலத்தின் மகிமையையும், விஷ்ணு தத்துவத்தையும் நிலைநாட்டி கூர்மநாத தலமாக மாற்றியதாகவும் இங்கும் ஒரு கதை உண்டு. (இந்தக் கோயில் மிகவும் புகழ் வாய்ந்த கோயில். கூர்மநாதர் இப்போதும் அப்படித்தான் லிங்க வடிவிலும் ஆமை ஓடு அளவிலும் காட்சி அளிக்கிறார்).

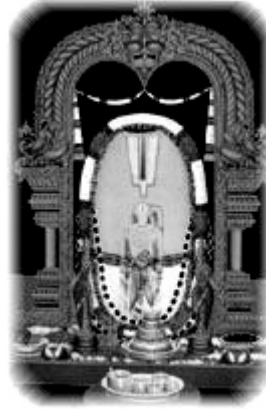

ஸ்ரீகூர்மம் – கூர்மநாதர் கோயில்

ஸ்ரீகூர்மத்தில் வைணவத்தை நிலைநாட்டியபின், தெற்கே அடுத்த தலமான சிம்மாசல மலையை அடைகிறார். விசாகப்பட்டினத்திற்கு பதினைந்து மைல் தூரத்தில் இருக்கும் மலைக் கோவில் இது. இங்கு கோயில் கொண்டிருப்பவர் வராஹநரசிம்மர். ஆலய வரலாறுப்படி ஹிரண்யகசிபு, தன் மகன் பிரகலாதனை மலையிலிருந்து கடலில் தள்ளிப் புதைத்துவிட்டு அங்கே ஒரு மலையையே ஸ்தாபிக்கும்படி ஆணையிட, அப்படி செய்யும்போது ஸ்ரீமன்னாராயணன் தான் முன்பு எடுத்த வராக அவதாரத்தில் வெளிப்பட்டு பிரகலாதனை ரட்சிக்கிறான். பின்னாளில் ஹிரண்யகசிபுவை வதைத்தபின் இங்கு பிரகலாதன் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க வராக முகத்துடன் மனித உடலோடு, சிங்கத்தின் வால்கொண்டு, வராக நரசிம்மனாக காட்சி அளிக்கிறான். அந்த இடத்திலேயே பிரகலாதன் எழுப்பிய கோயிலாக சிறப்பிக்கப்பட்டு, பின் சோழர்கள் காலத்தில் பெரிய கோயிலாக விரிவடைந்த தலமாகும். இந்த இரண்டு தலங்களிலும் பஞ்சராதா முறையில் பூசையும், ஆழ்வார பாடல் முறைகளும் இப்போதும் உண்டு. ஆனால் இங்கு ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால் வராக நரசிம்மனின் உருவம் முழுவதும் சந்தனத்தால் மூடப்பட்டு, வருடத்தில் ஒருநாள் நிஜரூப தரிசனம் தரப்படுகிறது. இங்கும் கூட சைவ வைணவ சண்டை வந்ததாக கதை உண்டு.

முதலில் முர்த்தி இங்கு லிங்க ரூபத்தில் வழிபடப்பட்டதாகவும், ராமானுஜர் ஸ்ரீகூர்மத்திலிருந்து இந்த மலைக்கு வந்தவுடன் நாராயணனின் தலம்தான் இது என்றும் இங்கு வராகநரசிம்மனின் அர்ச்சா ரூபம் நிறுவப்படவேண்டும் என்றும் வாதம் செய்ததாகவும், வாதமுடிவில், உள்ளே இருப்பவர் நாராயணனா இல்லை நமசிவாயமா என்பதைக் கண்டுகொள்ள லிங்கத்தின் கீழே துளசியும் விபூதியும் இரவில் வைக்கப்பட்டு, காலையில் எது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோ, (துளசி, திருமாலுக்குடையது, விபூதி சிவனாருக்குகந்தது) அவரே அங்கே நாயகன் என்று முடிவு செய்யப்பட, அனைவரும் அப்படியே செய்கின்றனர். மறுநாள் காலையில் வந்து பார்க்கும்போது துளசி மட்டுமே அங்கே கிடந்ததக் கண்டு உடையவரின் கருத்தில் உடன்பாடு கொண்டு அனைவரும் லிங்கத்தை அகற்றிவிட்டு அங்கே ராமானுஜரின் கட்டளைப்படி வராகநரசிம்மனின் அர்ச்சாரூபத்தை செதுக்கினர். (இந்த துளசி, விபூதி நிகழ்ச்சியைத்தான் திருமலைத் திருடன் நாவலில் முடிவுகட்டத்தில் கையாண்டேன்) அப்படி வழிபடும்போது, அவர் (அர்ச்சாரூபத்தின்) உடலில் ரத்தம்

வழிந்ததாகவும், ரத்தத்தை மறைக்க சந்தனத்தை உருவம் முழுவதும் சார்த்தி முடிவிட்டதாகவும் சொல்வர்.

சிம்மாசல மலை – வராகநரசிம்மர் கோயில்

ஓவ்வொரு வருடமும் தமிழ் சித்திரைக்கும் வைகாசிக்கும் நடுவில் வரும் அமாவாசையின் அடுத்த முன்றாம் நாள் (அட்சயதிரிதியை) இந்த சந்தனம் முழுவதும் அகற்றப்பட்டு, புதிய சந்தனம் பூசப்படும். அன்று பகல் முழுவதும் சுவாமியின் உண்மையான சொரூபத்தை பக்தர்கள் தரிசிக்கலாம். நிஜரூபத்தில் பார்க்கும்போது சுவாமியின் கால்களுக்குக் கீழே பாதம் இல்லை. கைகள் நீண்டு இருந்தாலும் உள்ளங்கைகளும் விரல்களும் தெரியாது. முகத்தில் வராக ரூபமும் பின்னால் வால் ரூபமும் கூட இப்போதெல்லாம் சரியாகத் தெரிவதில்லை, அர்ச்சா முர்த்தியை இன்ன ரூபம் என்று சொல்வது சற்று கஷ்டம்தான் என்று கோயிலை உள்ளது உள்ளபடி ஆராய்ச்சி செய்து சிம்மாசலம் என்ற ஒரு பெரிய புத்தகத்தை எழுதிய ஆந்திரப் பல்கலைக்கழக சரித்திரப் பேராசிரியர் கே.சந்திரம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சுவாமி எப்படி இருந்தாலும், இங்கும் ராமானுஜர் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு அழகான கதை உண்டு. காந்தா கிருஷ்ணமாச்சாரி தினமும் வராகருக்கு பூசை செய்வதோடு அருமையான கருத்துகள் கொண்ட பாடல்களும் பாடுவார். அந்தப் பாடலை தினமும் இரவில் கர்ப்பகிருகக் கதவைச் சார்த்திக் கொண்டு, கிருஷ்ணமாச்சாரி பாட அந்தப் பாட்டின் பொருளில் மயங்கி வராகநரசிம்மனும் ஆனந்த நடனம் ஆடுவாராம். ஆண்டவனே ஆடும் ஆட்டம் கண்டு பாடகரும் சொக்கிப்போய் மனம் மகிழ்வாராம். இது நாளும் நடக்கும் கதை. அந்த சமயத்தில் ராமானுஜர் தன் சீடர் குழாத்தோடு கோயிலில் தங்கி முகத்திக்கு ஒரே மந்திரம் ஸ்ரீமன்னாராயணமந்திரம்தான் என்றும் அதையும் குருவழி அடைந்தால் மட்டுமே சாத்தியம் என்றும் எல்லோரிடமும் உபதேசம் செய்கிறார். நம் கிருஷ்ணமாச்சாரிக்கு அந்த நாராயணனே தினப்படி நண்பன் ஆனதால் கோயிலின் வெளிவாசலில் அமர்ந்திருக்கும் ராமானுஜரை லட்சியம் செய்வதில்லை. ஒருநாள் இரவு இவர் பாட, அவர் ஆட, இந்த கூத்தெல்லாம் ஓய்ந்த பிறகு, மெல்ல கிருஷ்ணமாச்சாரி இறைவனிடம் ஒரு

கோரிக்கை வைக்கிறார். தான் பாடி நீ ஆடியது போதும்.. இந்தப் பிறவிக் கடலிலிருந்து மீட்டு எனக்கு முக்தி கொடு இறைவா.. என்கிறார்.

அட்டே.. முக்தி விஷயமெல்லாம் பெரிய விஷயம்.. அதை அங்கே வெளியே ராமானுஜரிடம் பேசினால் கிடைக்க வழி உண்டு. உனக்கு ஏன் அந்தக் கவலை.. என்று ஆறுதல் சொன்ன கையோடு முக்திக்கான கையையும் விரித்து விடுகிறார் வராக நரசிம்மர். கிருஷ்ணமாச்சாரிக்கு கோபம் வருகிறது. அப்படியானால் நான் பாட நீ ஆட இதெல்லாம் வெறும் நாடகம்தானா என்று கேட்கிறார். இறைவனோ, ஏன் அப்படி நினைக்கிறாய்.. ஒருவருக்கொருவர் ஆனந்தம் கொண்ட நிகழ்ச்சியாக எடுத்துக் கொள்.. நீ அருமையாகப் பாடினாய்.. நான் மயங்கி ஆடினேன்.. என் ஆட்டம் உனக்கு மயக்கத்தைக் கொடுத்தது.. சொக்கிப் போய் நின்றாய் என்று பதில் தந்து விடுகிறார். கோபக்கார கிருஷ்ணமாச்சாரிக்கு என்ன பதில் பேசுவது என்று புரியாமல் சுவாமியின் மீதே உன் கோவில் சாம்பலாகக் கடவது என்று சாபமிடுகிறார். இதற்கும் சுவாமி பதில் சொல்லும் முறையில் இவ்வளவு அழகான பாடல்கள் பாடினாய் அல்லவா.. அந்தப் பாடல்கள் காலகட்டத்தில் அழிந்துவிடும் என்று சொல்கிறார். (இருவருக்குமே இந்த சாபம் பலித்ததாகச் சொல்வர். இன்றைக்கு சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு முஸ்லீம் படையெடுப்பில் கோவிலை எரித்த சம்பவம் நடந்ததாக திரு கே. சுந்தரம் எழுதுகிறார். அது போல கிருஷ்ணமாச்சாரியாரின் பாடல்கள் பல அழிந்துவிட்டன என்பதும் வாஸ்தவம்தான்).

இந்தச் செய்தியைப் பற்றி பல குறிப்புகள் இந்தப் பிராந்தியத்தில் உள்ளன, கிராமியக் கதைகளாக சொல்லப்படுவது கூட (ஆந்திர ஞானபதகேய சாகித்யமு, எழுதியவர் பி. ராமராஜு) உண்டு. கிருஷ்ணமாச்சாரியாரின் சில பாடல்களே இப்போது உள்ளன என்பது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் அந்தப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் மணி மணியானவை என்று டாக்டர் பிரேமா நந்தகுமார் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார். கிருஷ்ணமாச்சாரியைப் பற்றி தாலபாக்க அன்னமய்யாவின் திருவேங்கடவன் பாடல்களில் குறிப்பு கூட இருப்பதாக கே.சுந்தரம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

ஆந்திரத்தில் ராமானுஜமுனியை மிகவும் கவர்ந்த இடம் அஹோபிலமாக இருக்கவேண்டுமென நான் நினைப்பதுண்டு. எந்த விதமான எதிர்ப்புமின்றி நாராயணனை நரசிம்மனாக அவர் தரிசித்த இடம் அது. கிருமி கண்ட சோழன் மீது உள்ள பகையால் காடுகள் நிறைந்த அஹோபிலத்தில் பல வருடங்கள் உடையவர் இருந்ததாக சொல்கிறார்கள். அஹோபிலத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்து உடையவர் அங்கே மடம் ஸ்தாபித்தது வாஸ்தவம்தான் என்றாலும் கோயில் ஒழுக்கு சிறிய காலகட்ட அளவைக் காட்டுகிறது என்பதால் இதுவும் விவாதத்துக்குரியதே ஆகும்.

ராமானுஜரின் ஆளுகை மிகப் பிரபலமானது திருப்பதியில்தான் என்பது எல்லோருக்குமே தெரியும். வைணவர்களின் ரட்சை திருமலை என்றே எழுதிவைத்தது கூட உண்டு.

ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் விட மிகச் சிறப்பான செயல் ஒன்று ஆந்திரத்தில் இவர் பெயரால் செய்யப்பட்டு வருகிறது. சாதிகளை ஒன்றாக்கியவர் உடையவர். இப்போதும் இவர் பெயரால் ஊரெங்கும் மடங்கள்

ஏற்படுத்தப்பட்டு அவைகளை ராமானுஜ கூடம் என்றே அழைக்கின்றனர். அங்கே திருவாய்மொழிக்கும், திருப்பாவைக்கும் தான் முதலிடம். இந்த கூடங்களை நிர்வாகம் செய்து மிகச் சீரிய முறையில் சேவை செய்து வருவோர் ஒரு குறிப்பிட்ட தெலுங்கு வர்க்கத்தினர். தங்களுக்கு சாதி என்பதே கிடையாது என்றும் சொல்பவர்கள் இவர்கள். இந்த மக்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தீர்க்கதரிசனமாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட உடையவரின் இந்த மாபெரும் சாதியில்லா சமுதாய நோக்கம் நம் மனதில் தோன்றி அவர் மீதுள்ள மரியாதையை மிகப் பெரிய அளவில் உயர்த்துகிறது.

விசாகபட்டினம் வெ. திவாகர் கப்பற்சுறையில் பல கட்டுரைகளை எழுதி வருகிறார். தமிழில் இவர் எழுதியுள்ள வம்ஸதாரா, திருமலைத் திருடன், விசித்திரச் சித்தன், எம்டன் 22/09/1914 ஆகிய வரலாற்று நாவல்கள் புத்தகங்களாக வெளிவந்துள்ளன.

நாகபட்டினம் அகழாய்வு

முனைவர் பா.செயக்குமார்

சங்ககால காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குப் பிறகு சோழ மண்டலக் கடற்கரையில் தமிழகக் கடற்சார் வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டின் தொன்மைச் சிறப்புக்களுடன் விளங்கிய நாகபட்டினத்தில் (நீதிமன்ற வளாகம், வெளிப்பாளையம்) கல்வெட்டியல் மற்றும் தொல்லியல் துறை மே மாதம் 2 முதல் 24 வரை இந்தியத் தொல்லியல்

அகழாய்வுக் குழி, நாகை

சீனப் பானையோடுகள்

பெளத்த மதக் குறியீடுகளுடன் அரிதான பானையோடுகள்

ரோமானிய / அரேபியப் பானையோடுகள்

அளவீட்டுத் துறையின் நல்கை உதவியுடன் அகழாய்வினை மேற்கொண்டது நாகபட்டினத்தில் இதுவே முதல் தொல்லியல் அகழாய்வு ஆகும்.

மக்கள் வாழ்விடப் பகுதியில் 4 X 4 மீட்டர் பரப்பளவில் அகழாய்வுக் குழி அமைக்கப்பட்டது. கன்னி மண் காணப்படும் 3.35 மீட்டர் ஆழம் வரை தோண்டப்பட்டது. இதில் மொத்தம் ஏழு வகையான மண் அடுக்குகள் காணப்பட்டன. இதிலி முதல் இரண்டு மண் அடுக்குகள் தற்காலப் படிவுகளாக ஏறக்குறைய 150 ஆண்டுகள் பழமையானதாகும்.

முன்றாவது முதல் ஐந்தாவது மண் அடுக்கு வரை அய்ரோப்பியர்களின் குறிப்பாக டச்சுக்காரர்களின் வாழ்விடம் இருந்தமைக்கான கட்டிடப் பகுதிகள் மற்றும் அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களின் எச்சங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக 17(53) என ஆண்டு பொறிக்கப்பட்ட நாணயம், மென்மையான , வழுவழப்புக் கொண்ட வெண்மை நிற களிமண்ணால் ஆன புகைப்பிடிப்பான்கள், சீனக் களிமண் வகை (Chinese Porcelain) மட்கலச் சில்லுகள் குறிப்பாக அவற்றில் காணப்படும் தமிழக மரபுசார் படகுகள் போன்றவை கி.பி. 16 முதல் 19ம் நூற்றாண்டு வரை இங்கு அய்ரோப்பியர்களின் செல்வாக்கு இருந்தமைக்குச் சான்றாகும்.

ஆறாவது மண்ணடுக்கு 1மீ முதலி 2.60 மீட்டர் வரை ஓரே தன்மையுடையதாகவும் பிற மண்ணடுக்குகளைக் காட்டிலும் அளவில் பெரியதாகவும் காணப்படுவதோடு முழுவதும் சோழர் கால எச்சங்களைக் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இம் மண்ணடுக்கோடு தொடர்புடைய எச்சங்களாக 'ஸ்ரீராஜராஜா' என தேவநாகரி எழுத்துப் பொறிப்படன் செம்பு நாணயம் (அகழாய்வில் கிடைப்பது இதுவே முதன்முறை) மற்றும் பழுப்புநிற சீனக் களிமண் மட்கலவகையைச் சார்ந்த சில்லுகள் பல கிடைத்திருப்பது கி.பி. 9 - 10ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.14-15ஆம் நூற்றாண்டு வரை சீனா மற்றும் தென்கிழக்காசியப் பகுதிகளுடன்

நாகபட்டினம் கொண்டிருந்த உறவுக்குச் சான்றுகளாகும்.

சைலேந்திர மரபினைச் சேர்ந்த ஸ்ரீவிசய மன்னன் ஸ்ரீமாறவிசயோத்துங்கவர்மன் சோழர் காலத்தில் கட்டியதாக ஆனைமங்கலம் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுமி முழுதும் செங்கற்களாலான புத்தவிகாரைகளில் (ஸ்ரீ ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி, ஸ்ரீ சூலாமணிவர்மப் பெரும்பள்ளி) ஒன்றின் அடிப்பகுதி 1.85 மீ முதல் 3மீ ஆழம் வரைகாணப்படுவதும் இதனோடு அக்காலத்தில் பயன்படுத்திய மட்கலங்களின் சில்லுகள், கூரை ஓடுகள் கிடைத்திருப்பதும் அம்மண்ணடுக்கு சோழர் காலத்தியது என்பதை தெளிவாக்குகிறது. இவற்றோடு காணப்படும் பிற தொல்பொருட்களில் குறிப்பாக புத்தமதம் சார்ந்த குறியீடுகள் பல பாளைஓடுகளில் கிடைத்திருப்பது (இதுபோன்று இதுவரை எங்கும் கிடைக்கவில்லை) அச்சமயம் இங்கு சிறப்பாக நிலவியிருந்தமையை தெளிவாக்கும் அரிதான எச்சங்களாகும்.

மூன்று மீட்டர் ஆழத்திற்கு கீழே அதாவது ஏழாவது மண்ணடுக்கில் பல்லவர் காலத்து மண்பாண்டச் சில்லுகளும் அவற்றில் ஒன்றில் "கா" என்ற தமிழ் எழுத்தும் காணப்பட்டமை சிறப்புக்குரியதாகும். எழுத்து கீறப்படாமல் முத்திரை குத்தப்பட்டது போன்று உள்ளது. எழுத்தமைதியில் பல்லவர் காலமாகக் (கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு) கொள்ளலாம். மேலும் இதை 'கர்' என வாசிப்பதும் பொருத்தமானதாக இருக்கும். அவ்வாறெனில் 'நாகர்' அல்லது 'நாகானம்' (நாகர் + அனம்) என்னும் பெயர்களோடு தொடர்புபடுத்தலாம். இம் மண்ணடுக்கில் 3.20 மீட்டர் முதல் 3.35 மீட்டர் வரை இரும்புக்காலம்

அல்லது சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த கருப்பு சிவப்பு பாளை ஓடுகள் மற்றும் முழுவதும் கருமை நிறம் உடைய பாளை ஓடுகள் காணப்பட்டன. இவற்றோடு ரோமானிய பாளை ஓடுகளும் கிடைப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். கடற்பயணி தாலமி (கி.பி.1ஆம் நூற்றாண்டு) 'நிகம்' எனச் சுட்டுவதை இங்கு நினைவுகூறல தகும்.

மேற்கூடிய மண்ணடுக்குகளோடு தொடர்பில்லாததாக இருந்தாலும் சோழர்கால மண்ணடுக்கின் கீழ் நிலையில் புதிய கற்காலக் கோடரி சரிபாதியாக உடைந்த நிலையில் கிடைத்திருப்பது இப்பகுதியில் புதிய கற்காலப் பண்பாடும் நிலவியிருந்ததைக் காட்டுவதோடு அக்கற்கருவியை பிற்காலத்திய மக்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதையும் புலப்படுத்துகிறது.

தமிழகத்தில் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வில் அய்ரோப்பியர் காலம் முதல் சங்க காலம் வரையிலான பண்பாட்டுப் படிநிலைகளை முதல்முறையாக வெளிக்கொணர்ந்த சிறப்பு இந்த அகழாய்விற்கு உண்டு. சோழப் பேரரசன் முதல் இராஜராஜனின் பெரிய ஆனைமங்கலச் செப்பேடு (கி.பி.1006) " உலகத்திற்கே திலகமாக விளங்கும் நாகபட்டினமான சோழகுலவல்லி பட்டினம்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை இவ்வகழாய்வில் உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது.

Dr. P.Jayakumar completed Ph.D. from Tamil University. He worked as lecturer in Dept of Ancient history and Archaeology Madras University. He had participated in the excavations at Kodumanal, Palur, Mayiladumparai, Mel Sittamur and Guttur. He is currently the H.O.D - Epigraphy and Archaeology, Tamil University. He directed the excavations at Nagapattinam. His book Tamizhaka Turaimukankal received the best book award from Tamil Nadu Government for the year 2001. He has published four books and several research articles.

காந்தநூர்ச் சாலை - ஒரு மீள்பார்வை

கோகுல் சேஷாத்ரி

தமிழக வரலாற்றை - குறிப்பாகச் சோழர் வரலாற்றைப் படிப்போர் "காந்தநூர்ச் சாலை" எனும் முக்கியமான இடத்தை மறக்கவே மாட்டார்கள். இது முதலாம் இராஜராஜரின் (கி. பி. 985 - 1012) மெய்க்கீர்த்தியில் அவரது கன்னி வெற்றி (அதாவது முதல் வெற்றி) நடைபெற்றதாகக் குறிக்கப்படும் இடமாகும்.

அவரது மெய்க்கீர்த்தியின் முதற் சில வரிகள் பின்வருமாறு:

**திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும்
தனக்கேயுரிமை பூண்டமை மனங்கொளக் கருதிக்
காந்தநூர்ச் சாலை கலமறுத்தறளி.**

இதனைத் தொடர்ந்து அவர் அடுத்தடுத்து பெற்ற பலப்பல வெற்றிகளையும் அந்த மிகப் பிரபலமான மெய்க்கீர்த்தி விளக்குகிறது. இதில் காந்தநூர்ச் சாலை கலமறுத்தருளி எனும் இரண்டு சொற்களை மட்டும் இந்தக் கட்டுரையின் கருப்பொருட்களாக எடுத்துக்கொள்வோம்.

காந்தநூரையும் அதில் அமைந்துள்ள சாலையையும் முதன்முதலாகத் தனது மெய்க்கீர்த்தியில் இடம்பெறச் செய்து அதனை மிகவும் பிரபலப்படுத்தித் தவிர முதலாம் இராஜராஜரே. அவருக்குப் பின் வந்த பல மன்னர்களும் - பாண்டியர் உட்படத் - தத்தம் மெய்க்கீர்த்தியில் காந்தநூரை இடம்பெறச் செய்துள்ளனர். இவ்வாறு ஏறக்குறைய நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு வரலாற்று வெளிச்சம் படும் இவ்விடம் காலப்போக்கில் கண்களிலிருந்து மறைந்து விடுகிறது.

முதலாம் இராஜராஜரின் மெய்க்கீர்த்தி கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாள் முதல் இந்நாள் வரை இந்த இரு சொற்களைப் பற்றியும் கருத்துரைக்காத தமிழக வரலாற்று அறிஞர்களே கிடையாது எனும்படி ஏராளமானோரின் கவனத்தைக் காந்தநூர்ச் சாலையும் கலமறுத்த சம்பவமும் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாகக் கலமறுத்தல் என்றால் என்ன? அது எதனைக் குறிக்கிறது? என்பதை ஆராய முயலும் கட்டுரைகள் மட்டும் இருபது இருபத்தைந்து உண்டு. இருப்பினும் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படியான உறுதியான எந்த ஒரு ஆய்வு முடிவையும் இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ள எந்தக் கட்டுரைகளுமே முன்வைக்கவில்லை என்பது ஆச்சரியமான உண்மை. அது மட்டுமல்ல. இது வரை காந்தநூர் பற்றியோ அதில் சாலை என்பது எங்கிருந்தது என்பதை அறிய முயற்சித்தோ குறிப்பிடும்படி ஒரே ஒரு அகழ்வாராய்ச்சி கூட மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பதும் வருத்தமான உண்மை.

இருப்பவை ஏராளமான கட்டுரைகள் என்றாலும் மிகவும் தீவிரமான ஆய்வு நோக்கோடு இத்தலைப்பில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளாக மிகச்சில கட்டுரைகளை மட்டுமே என்னால் குறிப்பிட முடிகிறது.

- கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையின் காந்தநூர் பற்றிய கட்டுரை. மிக நேர்த்தியான முதல் முயற்சி. ஆனால் முடிவுகளில் சில பிழையானவை.

- அறிஞர் டி.ஏ. கோபிநாதராவ் அவர்கள் பதிப்பித்த திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானக் கல்வெட்டுக்கள் - பாகம் 2ற்கு எழுதிய முன்னுரை. இம்முன்னுரையில் காந்தநூரைப் பற்றியும் சாலை பற்றியும் ஆழமாக விவாதித்திருக்கிறார் ராவ்.

- அறிஞர் சந்திரசேகரன் அவர்கள் பதிப்பித்த தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள் - பாகம் 3 - பகுதி 2ல் காந்தநூரைப் பற்றிய விவாதங்கள் விரிவாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

- கேரள வரலாற்றறிஞர் எம்.ஜி.எஸ்.நாராயணன் அவர்கள் எழுதியுள்ள Bachelors of Science எனும் கட்டுரையில் சாலை எனும் நிறுவனத்தைப் பற்றியும் காந்தநூரில் அமைந்திருந்த சாலை பற்றியுமான மிக மிக முக்கியமான தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

- உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள பாண்டியச் செப்பேடுகள் பத்து எனும் நூலில் பார்த்திவசேகரபுரச் செப்பேடுகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. காந்தநூரையொத்த செயல்பாட்டைக் கொண்டிருந்த வேறொரு சாலை பற்றி விவரிக்கும் மிக முக்கிய ஆவணமாகும் இது.

இம்முன்றைத் தவிர அருள்மொழி எனும் தொகுப்பில் நடன காசிநாதன் அவர்கள் எழுதிய கலமறுத்தல் பற்றிய கட்டுரையையும் குறிப்பிடலாம். இக்கட்டுரையில் புதிய செய்திகள் எவையும் சொல்லப்பட வில்லையென்றாலும் கலமறுத்தல் பற்றிய ஏனைய அறிஞர்கள் அனைவரின் கருத்தையும் தொகுத்தளித்திருக்கிறார் என்பதால் அதனையும் படிக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

இக்கட்டுரைகளுள் ஒன்றுகூட இராஜராஜர் ஏன் முதன்முதலில் காந்தநூருக்குப் படையெடுத்துச் சென்றார்? அதற்கான அவசியம் என்ன? அங்கு அவரை எதிர்த்தவர்கள் யார்? இந்தப் போர் குறிப்பாக எந்த வருடத்தில் நடந்தது? எப்போது முடிந்தது? என்பனபோன்ற அடிப்படைக் கேள்விகளைக்கூட எழுப்பவே இல்லை. ஏனெனில் கலமறுத்தல் என்பது உண்மையில் ஒரு போர் வெற்றிதானா? அல்லது வேறு ஏதாவது செயலா? என்று அறியும் முயற்சி அனைவரையும் குழப்பிவிட்டுவிட்டதுபோல் தெரிகிறது.

ஆக, இவ்வாசகங்களை அறிய முற்படும் மாணவர் ஒருவர் முதலில் காந்தநூர் என்பது எங்கிருக்கிறது? அதில் சாலை என்பது எம்மாதிரியான இடம்? அதில் என்னவிதமாக செயல்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன? என்றெல்லாம் அறிய முற்படவேண்டும். இவற்றைத் தெளிவாக அறிந்துகொண்டால்

கலமறுத்தல் பற்றிய யூகத்தையாவது நம்மால் ஓரளவிற்குத் தொட முடியும்.

காந்தனூர் எனும் ஊர்ப்பகுதி முதன்முதலில் முத்தரையர் கல்வெட்டொன்றில் இடம்பெறுகிறது. ஆனால் அக்கல்வெட்டில் இடம்பெறும் காந்தனூரும் மெய்க்கீர்த்தியில் குறிப்பிடப்படும் காந்தனூரும் ஒன்றல்ல என்கிற முடிவுக்குப் பல காரணங்களால் வர நேர்கிறது. இன்றைய மாநில வரைபடங்களில் காந்தனூரைத் தேடினால் பலப்பல ஊர்கள் அதே பெயரில் வந்து நிற்கின்றன. செங்கல்பட்டிற்கு அருகில் ஒன்று, திருச்சிக்கருகில் ஒன்று, கேரளா இரிஞ்சாலக்குடைக்கருகில் ஒன்று என்று பலப்பல காந்தனூர்கள். விழிஞ்சத்திற்கருகிலும் காந்தனூர் என்றொரு சிற்றூர் அமைந்துள்ளது. இதில் எது இராஜராஜர் குறிப்பிடும் காந்தனூர்?

நாம் தேடும் காந்தனூரில் சாலை நிறுவனம் அமைந்திருப்பது முக்கியமாகின்றது. சாலை எனும் நிறுவனங்கள் வடமொழியில் சாலா என்றழைக்கப்பட்டன. இந்தியாவெங்கிலும் அக்காலத்தில் நிறுவப்பட்ட கடிகா அல்லது கடிகை எனும் நிறுவனங்களையொத்தே இவற்றின் செயல்பாடுகள் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இரண்டுமே அடிப்படையில் கல்வி நிறுவனங்கள். பல்லவர் காலத்துக் காஞ்சியில் பல கடிகைகள் செயல்பட்டதற்கு ஆதாரங்களுண்டு. சோழர் காலத்திலும் கடிகைகள் தொடர்ந்து செயல்பட்டன. தமிழகத்தில் கடிகை என்று அழைக்கப்பட்ட நிறுவனமே கேரளத்தில் சாலை என்றழைக்கப்பட்டது என்பதை அழுத்தமாக நிறுவ முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் சாலைக்கும் கடிகைக்கும் குறிப்பாக வேறுபாடுகள் இருந்தனவா என்பதையும் கண்டறிய முடியவில்லை.

கடிகைகளும் சாலைகளும் ஏதாவது ஒரு திருக்கோயிலோடு தம்மை இணைத்துக்கொள்கின்ற நிறுவனங்களாய்க் காட்சியளிக்கின்றன. இதற்கான மிக முக்கிய ஆதாரம் ஆய்வேள் மன்னர் கோக்கருந்தடக்கரின் பார்த்திவசேகரபுரச் செப்பேட்டில் காணப்படுகிறது. இதில் விஷ்ணு பட்டாரகர் திருக்கோயிலையொட்டித் தாம் அமைக்கப்போகும் சாலையைப் பற்றிய மிக முக்கியத் தகவல்களை மன்னர் பகிரந்துகொள்கிறார். சென்னைக்கருகில் நரசிம்ம சுவாமி திருக்கோயில் அமைந்துள்ள கடிகாசலம் (சோளிங்கர்) மலையில் அக்காலத்தில் ஒரு கடிகை திருக்கோயிலையொட்டி அமைந்திருந்தது. அதனால்தான் அம்மலைக்கே கடிகாசலம் எனும் பெயர் வந்தது என்கிற கருத்தும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆகக் காந்தனூரின் சாலையும் ஏதோ ஒரு திருக்கோயிலுடன் சம்மந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்தத் திருக்கோயில் எங்கு சென்று விட்டது?

காந்தனூரோடும் சாலைப் பாரம்பரியத்தோடும் ஓரளவிற்குத் தொடர்புடைய ஒரே கோயிலாக இன்றைய திருவனந்தபுரத்தின் நெரிசல் மிக்க வலியசாலை பகுதியில் அமைந்திருக்கும் "ஜுவாலா மகாதேவர் திருக்கோயில்" காணக்கிடைக்கிறது. அந்த ஊர்ப்பகுதியின் பெயரிலும் சாலை அமைந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது. இத்திருக்கோயிலை நேரடியாகத் தொடர்புபடுத்தும் ஒரே ஆவணம் அனந்தபுரம் பத்மநாபஸ்வாமி ஆலயத்தில் பாதுகாக்கப்படும் மதிலகம் ஆவணங்களாகும். நூறு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்புகூட

இத்திருக்கோயில் காந்தனூர் மகாதேவர் கோயில் என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளதை சுட்டிக்காட்டும் இராவ், இத்திருக்கோயிலே காந்தனூர்ச் சாலையோடு தொடர்புடையது என்கிறார். மேலும் மகாதேவரின் பெயரான ஜுவாலா மஹாதேவர் என்பதும் சாலா மகாதேவர் என்பதன் திரிபே. ஏனெனில் நீலகண்ட சாஸ்திரியாரின் கூற்றுப்படி சாலா வடமொழியில் ஜுவாலா என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. இவையெல்லாவற்றையும் தவிர, கருவரையின் பின்புறச் சுவரில் காணப்படும் சிதைந்த முதலாம் இராஜேந்திரரின் மெய்க்கீர்த்தி... இது மட்டும் நேரத்தியாகக் கிடைத்திருந்தால் இத்திருக்கோயிலும் சாலை திருக்கோயிலும் ஒன்றா என்பது ஐயந்திர்பர நிருபணமாகியிருக்கும்.

காந்தனூர் மகாதேவர் திருக்கோயில் இதுதான் எனில் அதனையொட்டிக் காந்தனூர் எனும் ஊர்ப்பகுதி காணப்பட வேண்டுமே? அப்பகுதியின் வரலாறும் குறைந்தது ஆயிரமாண்டுகளாவது பழமையாக இருக்கவேண்டுமே? கிடையாது. சொல்லப்போனால் ஆய்வேள் மன்னர்களால் புரக்கப்பட்ட காந்தனூர்ச் சாலை, அவர்களின் மிக முக்கியமான கோட்டையான விழிஞ்சத்திற்கு அருகில் காந்தனூர் கிராமத்தில்தான் அமைந்திருக்க வேண்டும். அதனை விட்டுவிட்டுப் பல மைல்கள் தள்ளியிருக்கும் அனந்தபுரத்திற்குத் திருக்கோயில் மட்டும் இடம்பெயர்ந்திருப்பதை என்னவென்று சொல்வது?

இதனைத் தவிர பரதப்பழா நதி தீர்த்தில் வேறொரு காந்தனூரையும் வில்லியம் லோகனின் மிகவும் புகழ்பெற்ற நூலான மலபார் மேனுவல் அறிமுகம் செய்கின்றது (தகவல் உதவி - ஆய்வாளர் எஸ்.இராமச்சந்திரன்). அக் காந்தனூர் பற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாத நிலையில் அனந்தபுரத்துக் காந்தனூர் மகாதேவரை ஏற்பதைத்தவிர வேறு வழியில்லை.

ஆகக் காந்தனூர் பற்றி மட்டும் இத்தனை குழப்பங்கள்.

அடுத்து சாலை. காந்தனூரில் அமைந்திருந்த சாலை பற்றி ஆழமாக விவாதிக்கும் ஒரே கட்டுரை நாராயணுடையதுதான். இதில் மிக விரிவாகச் சாலைப் பாரம்பரியம் பற்றியும் அங்கு கொடுக்கப்பட்ட பயிற்சிகள் பற்றியும் அலசுகிறார் அவர். அந்நாளையக் கேரளத்து இளம் நம்புதிரி அந்தண வாலிபர்களுக்குப் பல்வேறு போர்ப்பயிற்சி முறைகளையும் கற்றுத்தந்த இடம்தான் சாலை. கேரளத்தில் காந்தனூரையும் சேர்த்து மொத்தம் நான்கு சாலைகள் அமைந்திருந்தன. நான்குமே பன்னிரண்டு அல்லது பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் மறைந்துவிடுகின்றன. இவை மறைந்த பிறகுதான் கேரளத்தில் களரி எனும் பாரம்பரியமே உருவாகத் தொடங்குகிறது. இன்றும் கூடப் பலப்பல களரியாசான்கள் தங்களின் ஆதி குருக்களாக நம்புதிரி அந்தணர்களுடையே

குறிப்பிடுகின்றனர். சாலையில் படித்த சட்டர்களும் பட்டர்களும் நாளடைவில் தங்கள் சூழலிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்களாக - அடையாளம் இழந்தவர்களாக அல்லுறுவதைப் பலப்பல இலக்கியச் சான்றுகளின் மூலம் நிறுவியுள்ளார் நாராயணன். இன்றும் சாலைப் பாரம்பரியத்தின் எச்சங்களாகச் சங்குகளி, பனயங்களி முதலான நடனங்களும் களரிப் பயிற்சிகளும் மிச்சமிருப்பதை நாம் நினைவுகூற வேண்டும்.

ஆகக் காந்தனூர்ச்சாலை என்பது அந்நாளைய கேரளத்தில் மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்கிய ஒரு கல்வி நிறுவனம். தற்போதைக்குக் கிடைக்கும் ஆதாரங்களைக்கொண்டு அதனை அனந்தபுரத்திற்கு அருகில் அடையாளம் காண வேண்டியுள்ளது. அங்கு சட்டர்களும் பட்டர்களும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர்.

இனி இராஜராஜருக்கு வருவோம். அவருடைய வெற்றிகளைப் புதிவு செய்யும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு அவர் மதுரையிலிருந்து தன்னுடைய திக்விஜயத்தைத் தொடங்கினார் - அமரபுலங்கன் நெடுஞ்செழியனை வென்றார் என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்த மதுரை வெற்றியையும் அமரபுலங்கனையும் குறிப்பிடும் ஓரே ஆதாரம் செப்பேடுதான். இராஜராஜர் ஏனோ மதுரை வெற்றியைத் தனது மெய்க்கீர்த்தியில் குறிப்பிடுவதே இல்லை. பாண்டியரையே பொதுவாகச் செழியரைத் தேசுகொள் என்று கூறிச் சென்றுவிடுகிறார். ஆனால் காந்தனூர் அவருக்கு மிக முக்கியமானது. மெய்க்கீர்த்தி உருவாக்கப்படும்வரை அவர் பலகாலம் தன்னைக் காந்தனூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளிய கோ இராசகேசரிவரமர் என்றுதான் குறிப்பிட்டுக்கொள்கிறார்.

அப்படியென்ன இராஜராஜருக்குக் காந்தனூர் மேல் பகை? அப்போது அங்கே யார் அவரை எதிர்த்தார்கள்? சாலையோ ஒரு கல்வி நிறுவனம். அதனை அவர் தாக்க வேண்டிய அவசியமென்ன? அது என்ன விதமான தாக்குதல்?

அது நிச்சயம் அழித்தொழித்த தாக்குதல் அல்ல - ஏனெனில் அதற்குப் பிறகு மீண்டும் மீண்டும் பலப்பல மன்னர்கள் முனைந்து முனைந்து கலமறுக்கின்றனர். வேடிக்கை என்னவென்றால் மூன்று கை மாசேனை எனும் சோழ சைனியம்கூடத் தன்னைக் கலமறுத்ததாக ஒரு கல்வெட்டில் அறிவித்துக் கொள்கிறது என்று நீலகண்ட சாஸ்திரியார் சொல்கிறார். ஆக, சைனியம் சம்மந்தப்பட்ட விவகாரமென்பதால் நிச்சயம் போர் சம்மந்தப்பட்டிருக்கவேண்டும். அதே போல "வேலை அழித்ததும் சாலை கொண்டதும் தண்டுகொண்டல்லவோ?" என்கிற கலிங்கத்துப் பரணியின் கேள்வியில் அழித்தொழிப்பது என்பது வேறு சாலை கொள்வது என்பது வேறு என்கிற அர்த்தம் வருகிறதல்லவா?

இக்கேள்விகளுக்கான நேரடி விடைகளை வரலாறு எங்கோ ஒளித்து வைத்திருக்கிறது. அந்த விடைகள் தம்மை முனைப்புடன் - விடா முயற்சியுடன் தேடி வரப்போகும் ஆய்வாளருக்காக ஆயிரமாண்டுகளாகத் தவமியக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

தஞ்சை பெரிய கோவில் விமானத்தின் சிகரம் எட்டு பாகங்களை சேர்த்து உருவாக்கப் பட்டது. ஓரே கல்லால் ஆனது என்பது தவறு.

Gokul Seshadri is an engineering graduate with a masters in management now working as a software professional in USA. He is one of the inspired member having done his M.Phil, later writing three tamil historical novels which were published and acclaimed. He is one of the founder member of varalaaru.com

History of writing and the evolution of the Tamil Brahmi script

Venkateswaran Kasirajan M.S.

The opening verse of the holy Kural puts across a thought to think: "As all scripts have the letter 'A' for their first, so do the world has the eternal primordial god for its first."

A, as its first of letters, every speech maintains; The "Primal Deity" is first through all the world's domains. (Kural, 1)

Why would Thiruvalluvar compare the letter "A" with the primordial god? The answer lies in verse 392 which says, "Letters and numbers are the two eyes of mankind."

The twain that lore of numbers and of letters give

Are eyes, the wise declare, to all on earth that live.(Kural, 392)

Probably that emphasizes the importance revered to writing by the ancient Indians of Tamilnadu. It is needless to say that someone that can read and write has better opportunities than an illiterate.

That said, Socrates complained that writing is only a static simulation of life. Socrates expresses this in his story of the Egyptian god Thoth, the inventor of writing. Thoth comes to see the king Amon seeking royal blessing on his enlightening invention. The king tells Thoth, "You, who are the father of letters, have been led by your affection to ascribe to them a power the opposite of that which they really possess... you have invented an elixir not of memory, but of reminding; and you offer your pupils the appearance of wisdom, not true wisdom, for they will read many things without instruction and will therefore seem to know many things, when they are for the most part ignorant."

But, writing is perhaps the greatest invention of mankind. Without writing there would be no history. How this writing did come into about? How did the ancient people learn to symbolize their speech and thought? What did they use writing for?

Many scholars believe that writing began with accountancy. During the 4th millennium BC, the complexity of trade and administration in Mesopotamia reached a point at which it outstripped the power of memory of the governing elite. To record transactions in a dependable, permanent form became essential. Besides, writing was used for political purposes, funerary inscriptions, predict future, record grants and at times served as a property marker. The following table illustrates the chronicle of writing:

Period	Writing
Ice Age (after 25000 BC)	Proto Writing, i.e., Pictographic communication
8000BC	Clay tokens in use as counters in Middle East

3300BC	Sumerian Clay tablets with writing in Uruk
3100BC	Cuneiform inscriptions in Mesopotamia
3100BC to 3000BC	Hieroglyphic inscriptions begin in Egypt
2500BC	Indus script begins in Indus valley
1800BC	Cretan Linear-A script
1792BC - 1750BC	Code of Hammurabi
1500BC	Decline of the Indus Valley civilization
1450BC	Cretan Linear-B script
1400BC	Alphabetic cuneiform inscriptions in Syria
1200BC	Oracle bones of China
1000BC	Phoenician alphabets in Mediterranean area
730BC	Greek Alphabets
700BC	Etruscan Alphabets
650BC	Demotic inscriptions derived from hieroglyphic inscriptions in Egypt
600BC	Glyphic inscriptions in Mesoamerica
400BC	Ionian alphabet becomes standard Greek Alphabet
300BC to 200BC	Kharosthi script of North India is evolved. Rock edicts of Asoka in Asokan Brahmi script. Evolution of Tamil Brahmi script.
221BC	Qin Dynasty reforms Chinese character spelling
200BC to 100BC	Mangulam inscription mentioning Pandiyan Netunceliyan in Tamil Brahmi
1Cent AD	Dead Sea Scrolls
1Cent AD	Atiyan Netuman Anci inscription at Jambi in Tamil Brahmi
75AD	Last inscription of Cuneiform
2Cent AD	Runic Inscriptions in Northern Europe
394AD	Last inscription in Egyptian Hieroglyphs
9Cent AD	Cyrillic alphabet invented in Russia
1418-1450	Hangul Alphabet in Korea
1823	Champollion deciphers Egyptian Hieroglyphs
1924	Decipherment of Tamil Brahmi script by K V Subrahmanya Aiyer
1953	Linear B deciphered by Ventris
1950s	Mayan Glyphs deciphered
2003	Iravatham Mahadevan publishes the magnum opus "Early Tamil Epigraphy From the Earliest Times to the Sixth Century A.D."

Fig 1. An Egyptian Scribe, Louvre Museum, Paris

For example, the inscriptions of Hammurabi are none different from modern time dictators. Hammurabi, calls himself as 'mighty King, King of Babylon, King of the whole country of Amururu, King of Sumer

and Akkad, King of the Four Quarters of the World; and he promised that if his laws were obeyed, then all his people would benefit.'

Fig 2. The code of Hammurabi, Louvre Museum, Paris.

The seals of the Indus valley were probably worn on a cord and used as a personal signature to indicate a person's office or the social or professional group to which he or she belonged. In China, during the Bronze age Shang dynasty, questions about the future were written on turtle shells and ox bones. The bone was heated until it cracked. The meaning of the shape of the crack was divined and the answer to the question was inscribed.

Fig 3. Indus valley seals - were they prayer tablets or property markers?

The Tamil Brahmi Pandiyan Netunceliyan inscription at Mangulam was made in the 2nd Cent BC and it records the grant to kani Nanta. The Theni hero stones of the 3rd Cent BC were scribed in memory of war lords in Tamil Brahmi script^[1]. In Andipatti a broken pot with the Tamil Brahmi inscription was found. The inscription probably served as a property marker^[2].

Fig 4. A Satavahana Coin with Brahmi Script

Well, the first written symbols are generally thought to have been pictograms or pictorial representations of concrete objects. Some scholars believe that writing was the result of a conscious search by an unknown Sumerian individual in the city of Uruk in about 3300BC. Others believe it was a group work. Still others think that it was not an invention at all, but an accidental discovery. Many regard it as the result of evolution over a long period. One theory holds that

writing grew out of a long standing counting system of clay tokens in the Middle East.

Human Prehistory

If we were to ask, a geologist would say that we are living in the Quaternary period of the Cenozoic era. This period started at the trail of the Pliocene epoch. The Pliocene epoch gave way to the Pleistocene epoch. It is the Holocene epoch, we are currently living. Some scientists are suggesting an Anthropocene epoch beginning at the 19th Century AD to mark the period in which the human activity began to make significant impact on the climate and eco-system.

The Pleistocene epoch is characterized by the Paleolithic people that lived from 2.5 million years ago until 10,000 years ago. The Paleolithic people made handmade tools and sharpened stone. They were mainly hunter-gatherer societies that lived in caves or huts by the side of water bodies. The Paleolithic people also buried their ancestors. After the Paleolithic culture, the Mesolithic culture came about in some parts of the world and lasted between 11000BC to 5000BC. This period was characterized by the usage of bows, spears, canoes, fishing etc., and the people lived in more sedentary environments. The Neolithic culture began about 8500 BC in south Asia and ended by about 5500BC. The Neolithic cultures are characterized by their ability to farming, domesticating wild animals, usage of wheels and pottery. These three ages are known as the Stone Age.

The Neolithic culture gave way to Chalcolithic age by about 4500 BC, Bronze Age by 3500 BC and then Iron Age by 1500BC. The Iron Age lasted until 200BC to 200AD in different parts of the civilized world.

Pre Historic Tamilnadu

There is archeological evidence for the inhabitation of Paleolithic people in several areas of Tamilnadu. Several Paleolithic sites such as Attirambakkam, Parikkulam are studied so far. The Parikkulam site (near Poondi reservoir) is often known as the "Madras Industry" of the early Paleolithic area^[3]. In December 2006, our Temple Cleaners group made a visit to the Gudiyam Paleolithic site near the Poondi reservoir and created wonderful blogs on the net^[4]. Contacts with the outside world, migrations and natural evolution caused the Paleolithic civilization to advance to Neolithic stage in various parts of Tamilnadu.

S.R. Rao excavated a c. 2000 BC Neolithic site at Paiyampalli. According to him it was a pure Neolithic culture not influenced by Central Indian Chalcolithic cultures.

Excavations at Korkai, Adichchannallur, Madurai, Uraiyur, Kodumanal, Karur, Tirukkampuliyur, Alagari, Alagankulam, Nallampatti (Coimbatore) reveal a culture that was in transition from the Chalcolithic to the Pre-Iron age. These sites are dated to about 1800BC to the last quarter of the 2nd Millennium BC.

Post this continuity of the earlier Neolithic-Chalcolithic-Bronze Age cultures into the Iron Age is established by lower Kaveri Valley excavations and dated to the 8th Century BC. Dr. S. Gurusamy [19] suggests that the Iron Age started in Tamilnadu around 1200BC and continued until 3rd Century AD, in line with the North Indian Iron Age. The beginning of Iron Age could be pushed further to 1800BC with further excavations and findings at Adichchannallur. This dating of the Iron Age in Tamilnadu aligns well with that of the Cankam age.

Evolution of writing in Tamilnadu

Probably writing came into being when the Neolithic Indians started to paint on rocks and caves. Scholars record about 100 sites in Tamilnadu with ancient rock art. White Kaolin and Red Ochre were used to paint pictures that conveyed their daily life, environment or religious beliefs^[5,6].

These include a war scene, an X-RAY bull and a neat portrait of grazing bisons. A group of dancers probably celebrates a meal after a hunt. The portrait of a Centaur and human sacrifice indicate the presence of an early religion.

Often the rock art is accompanied by graffiti, symbols that resemble Indus signs and some even pre-Brahmi signs^[7]. The Keelvalai and Perumukkal rock art are classic examples of this proto writing.

When the civilization advanced, pottery came into being and this became a medium of writing. Early Neolithic pottery contains scratches or incisions or painted marks/motifs used as decorations.

Dr. S. Gurusamy observes that the graffiti of the Chalcolithic culture of Tamilnadu was probably indigenous of origin that evolved from the traditional age old painted marks and motifs on the vessels. He suggests that the practice of scratching graffiti gained momentum due to transmission of ideas or symbols from the pre-Harappan to the Chalcolithic people. He maintains that few Indus scripts were used by Chalcolithic potters for inclusion in the tradition, whereas the Harappans themselves were not very enthusiastic about the tradition of graffiti.

Furthermore, he examined about 800 ligatured graffiti and of them 50 were from Tamilnadu. They were purely built on Indus signs and therefore may constitute the Indus script. This is further corroborated with the recent findings of the Sembiankandiyur polished stone axe with Indus script^[8], the Sular dish^[15] in London Museum and the pottery with double arrow signs at Sembiankandiyur^[9].

These give a fair evidence of the far spread of the Indus script in Tamilnadu. This could have been due to human migration or due to contacts. During the mid Iron Age, it seems the usage of the Indus script became obsolete with the evolution of the Brahmi script. The Graffiti and Indus signs continued to make its way into the punch marked coins until the Brahmi script replaced it during the Asokan era in the 3rd century BC. Therefore, the evolution of early writing in Tamilnadu can be characterized as follows:

Rock Art--->Graffiti--->[+ Indus Signs]---> Brahmi Script

Evolution of the Brahmi Script

In chapter XV.1.53 of Geographica, Strabo quotes the testimony of Megasthenes^[10] on the absence of writing in India, as observed by him during his stay in Pataliputra during the days of Sandrocottus (Chandragupta Maurya):

All Indians live a simple life, and especially when they are on expeditions; and neither do they enjoy useless disturbances; and on this account they behave in an orderly manner. But their greatest self-restraint pertains to theft; at any rate, Megasthenes says that when he was in the camp of Sandrocottus, although the number in camp was forty thousand, he on no day saw reports of stolen articles that were worth more than two hundred drachmae; and that too among a people who use unwritten laws only. For, he continues, they have no knowledge of written letters, and regulate every single thing from memory; but still they fare happily, because of their simplicity and their frugality; and indeed they do not drink wine, except at sacrifices, but drink a beverage which they make from rice instead of barley; and also that their food consists for the most part of rice porridge; and their simplicity is also proven in their laws and contracts, which arises from the fact that they are not litigious; for they do not have lawsuits over either pledges or deposits, or have need of witnesses or seals, but trust persons with whom they stake their interests; and further, they generally leave unguarded what they have at their homes. Now these things tend to sobriety; but no man could approve those other habits of theirs — of always eating alone and of not having one common hour for all for dinner and breakfast instead of eating as each one likes; for eating in the other way is more conducive to a social and civic life.

S. R. Goyal^[22] and certain other scholars have given lot of credit to this testimony and provide certain internal and external evidences such as Sanskrit literary tradition, absence of pre-Asokan epigraphs etc., and establish that Brahmi script was invented shortly after Megasthenes' visit to India and before the Asokan edicts were made, perhaps in the age of Asoka himself.

S.R. Goyal^[22] thinks that the socio-economic factors of the early 3rd century BC were purely responsible for the development of the Brahmi script. This age gave rise to the

second urban revolution and the expansion of the most extensive empire of ancient India. Even in the field of religion and philosophy there was a remarkable tendency towards doubt, dissent and free speculation leading to a mushroom growth of ascetic teachers in the east, all preaching new ways of life. The most significant contribution was from Gautama Buddha who adopted the spoken language of the ordinary people of his region for his sermons but also emphatically denied their preservation in 'sacred' languages and gave his consent to learn them in one's own language. The Prakrit languages thus became the vehicle of sacred truth and got a honoured place in literature. This gradually spread through the sub-continent setting up a background for literacy of the common people and creation of a script.

Emperor Asoka, a revolutionary himself, perhaps saw the culmination of all these tendencies. Besides, the urge for the spread of the *Dhamma* of Asoka itself might have provided the stimulus to develop a script. Certain other authors seem to depend heavily on the Sanskrit tradition for the creation of the Brahmi script. A. Banerjee proposed "a new theory" on the origin and evolution of Brahmi alphabet from the Indus script with Sanskrit language as the basis. Absence of the continuum of the Indus script and insufficient evidence of intelligible pre-Brahmi epigraphs has ridiculed such theories.

Dr. S. Gurumurthy observes few Brahmi letter like graffiti on the Chalcolithic pottery which could have influenced the formation of certain Brahmi letters. He suggests that certain Brahmi letters such as **Ka, Ta, Ma, Ya** could have evolved from Chalcolithic graffiti.

Dr. Gift Siromoney^[11] suggests that the Brahmi script was invented by a single individual. He claims that the inventor of the script devised it from two basic geometric patterns. He summarily rejects that the Brahmi script evolved from the Indus script or from other non-Indian scripts

Dr. Iravatham Mahadevan believes that the Indus Script and Brahmi script were not interrelated. The reason in, the Indus script is pictorial and Brahmi script is based on alphabets.

Some scholars suggested evolution of Brahmi script from the Phoenician alphabets. Dr. Clyde Winters doesn't believe that the Brahmi script was based on Phoenician alphabets. His comparison of the Vowels of both the scripts is totally failing.

Evolution of the Tamil Brahmi script

Iravatham Mahadevan is conclusive about the origin of the Tamil Brahmi script from the Brahmi script (which is defined as the earliest known stage of the script from which all other native Indian scripts

(excepting Harappan) are derived.) as follows:

- a. All but 4 of the 26 letters in Tamil-Brahmi are identical or nearly so with the corresponding

letters of Brahmi and have the same phonetic values.

- b. Even the additional letters in Tamil-Brahmi viz. l, j, r and n are adapted from letters with the nearest phonetic values in Brahmi.
- c. The alphabetical order of letters common to both the scripts is identical.
- d. It is revealing that Tolkappiyam places r, n, l and j at the end of the series of stops, nasals and liquids (Tol Elu 19-21). This arrangement deviates from the order based on articulatory phonetics. This small but significant detail indicates that the four special letters were originally regarded as additions to the alphabet taken over from Brahmi. The additional letter n is also described as the last in the Tamil alphabet.

He maintains that the Tamil-Brahmi is formed by adapting Brahmi to the requirements of the Tamil phonetic system in the following manner:

- a. Omission of letters for sounds not present in Tamil.
- b. Addition of letters to represent sounds in Tamil which were not in Brahmi Viz: l, j, r and n.
- c. Modification of letters by employment of special diacritic mark viz the pulli, to:
 - a. Depict basic consonants in final position
 - b. Avoid ligaturing of consonant clusters
 - c. Distinguish short vowels e and o from the respective long vowels.

Decipherment of the Tamil Brahmi Script

The first Tamil Brahmi inscription was noticed by Robert Sewell in 1882 and since then many has been reported and posed challenges and controversies.

Venkayya was the first to provide a reading of the script. He thought that the script resembled that of the Asoka edicts and hence belonged to the 3rd or 2nd century BC. He thought that the language was "Pali." It is surprising that he didn't consider the script to be in the local language, Tamil.

Krishna Sastri was the next to decipher the inscriptions. He thought that the script was neither Pali nor Dravidian. He noticed the southern characteristics of the inscriptions and noticed the occurrence of three other unusual characters in the script, which were later shown as the special characters (ī, r, ṅ) of Tamil by Subrahmanya Aiyer. He could identify few Tamil words and the presence of Dravidian elements in the script but Prakrit elements were more or less clearly expressed in the inscriptions.

Subrahmanya Aiyer's research was a breakthrough and led to an understanding of the real nature of the script and language. He observed the presence of special characters of Tamil and also the presence of Prakrit loan words. His findings on the phonological structure and language of the script provided a foundation for further research which concluded that the script was in simple and intelligible Tamil language.

Fifteen years later, Narayana Rao made an unsuccessful effort and based on earlier reading by Krishna Sastri, argued that the inscriptions were in Prakrit. He suggested that the Tamil Brahmi inscriptions were a form of Prakrit language, "Paisaci", as classified by Prakrit grammarians and concluded that Paisaci was a prevailing language in the Pandya country. To prove his theory, he twisted Krishna Sastri's readings to yield texts supposedly in Prakrit.

In 1964, Kamil Zvelebil made a formal study of the language of the inscriptions. His readings also suffered problems of the earlier attempts like lack of understanding of the relevant rules of the orthography, wrong identification of special characters and poor quality stampages. In spite of all these, he was able to conclude that the language of the cave inscriptions is basically Tamil though in a "hybridized form."

In 1967, Mahalingam published the first book on Tamil cave inscriptions. But he was not aware of the *pulli* system (we shall see this later) and made some important omissions in his book. His interpretations consisted of errors at several places as he thought many words to be in Sanskrit.

R. Nagaswamy, R. Panneerselvam and Mayilai Seeni Venkataswamy^[24] were later contributors to the decipherment of the inscriptions.

Mayilai Seeni Venkataswamy^[24] believed that there was an earlier script in Tamilnadu in which the classical works of Cankam age were written, before the introduction of Brahmi script by Buddhist or Jain monks in about the 3rd century BC. He also believed that the inscriptions were full of errors as those who wrote or engraved them had insufficient language practice. He compared his readings with what he considered to be the corresponding forms in '*centamiḷ*' and interpreted them accordingly after making corrections. For example, he considered 'atan' and 'antai' as erroneous forms of '*ātan*' and '*āntai*'

Modern day and most widely accepted scientific decipherment comes from the works of Irvatham Mahadevan^[18] as a result of his first (1962-1966)

and second (1991 – 1996) expeditions. His corpus "Early Tamil Epigraphy" was published in 2003 and contains the most recent decipherment of the inscriptions and provides a theory that is more scientific and accurate.

We have earlier seen the adaptation of Brahmi for Tamil. The decipherment of Tamil Brahmi inscriptions has established the presence of two parallel and independent writing systems that used different medial vowel notations. These are called as TB-I and TB-II. Both the systems were highly evolved from the Brahmi script. However in due course, both these systems gave way to further improved systems namely the Bhattiprolu system and the TB-III system. The later is very significant as it is described in Tolkappiyam itself!

Presence of these three writing systems has been acknowledged by scholars such as Irvatham Mahadevan and Gift Siromoney.

𑌀	𑌁	𑌂	𑌃	𑌄	𑌅	𑌆
a	ā	i	ī	u	ū	e/ē
𑌇						
𑌈	𑌉	𑌊	𑌋	𑌌	𑌍	𑌎
k	ñ	c	ṅ	ṭ	ṇ	ṣ
𑌏	𑌐	𑌑	𑌒	𑌓	𑌔	𑌕
h	p	m	y	r	ḷ	v
𑌖	𑌗	𑌘	𑌙			
𑌚	𑌛	𑌜	𑌝			
+	𑌞	𑌟	𑌠	𑌡	𑌢	𑌣
ka	kā	ki	kī	ku	kū	ke/ē
						ka
						ko/ō

Fig 5. Paleographic chart of the Tamil Brahmi Script.

Bilingual Seal?

At Anaiakottai, Sri Lanka, a bilingual seal was supposedly unearthed in 1980. This mysterious seal is reported to contain 3 Indus signs at the top row and 3 Tamil Brahmi letters at the bottom row and reported to be the "Rosetta stone" of the Indus Script. Dr. R. Mathivanan^[16,17] reads the Brahmi letters as "ti-vu-ko" (i.e., king of the island) and goes on deciphering the Indus script based on this reading. But the scribing of the seal (especially the letter 'ti') is given differently in Dr. R. Mathivanan's book and Dr. S. Gurusurthy's book^[19] / Irvatham Mahadevan's book^[18]. Irvatham Mahadevan maintains that the results are inconclusive. This controversial bilingual seal needs further research and physical verification of the original.

Wide spread reach of Tamil Brahmi

What is fascinating is the wide spread reach of Brahmi scribed objects to distant nations as far as Thailand [12,13] and Egypt^[14] by early contacts. So also is the abundant evidence of using Brahmi script as property markers in personal objects such as pots and rings. Such pot shreds with Brahmi inscriptions are reported from remote places such as Andipatti, Palani etc., give an expression of the extent of wide spread literacy that prevailed in the Cankam age, which can be corroborated with the development of advanced literature and grammar during the iron age of Tamilnadu.

References:

1. The Theni hero stone was reported in "The Hindu" dated 05-04-2006. <http://www.hindu.com/2006/04/05/stories/2006040518340600.htm>
2. The tale of the broken pot of Andipatti appeared in "The Hindu" on 13-05-2008. See the link: <http://www.hindu.com/2008/05/13/stories/2008051355252000.htm>
3. The 13-05-2006 article on "The Hindu" described the artifacts obtained on a six month long excavation at Parikulam. See the Link: <http://www.hinduonnet.com/2006/05/13/stories/2006051322590300.htm>
4. The Temple Cleaners group blogs can be read at: http://reachhistory.blogspot.com/2006_12_01_archive.html
5. http://www.geocities.com/uma_parasuraman/Gudiyam_Caves/index.html
6. "The Hindu" published a number of articles on rock art and these articles are online at this time of writing. Our readers are advised to refer to them. The panel at Karikkiyur (the largest panel in South India) may be of great interest.
7. <http://www.hindu.com/2009/03/06/stories/2009030658302000.htm>
8. <http://www.hinduonnet.com/thehindu/mag/2004/03/07/stories/2004030700460800.htm>
9. <http://www.hinduonnet.com/2008/01/17/stories/2008011759090900.htm>
10. <http://www.thehindu.com/2007/05/27/stories/2007052704181200.htm>
11. <http://www.thehindu.com/2007/10/19/stories/2007101956912400.htm>
12. The frontline Volume 24 - Issue 12 :: Jun. 16-29, 2007 also contained a wonderful article on rock art.
13. In Kerala, The Tovarimala caverns have rock art with engravings. Similar caves are reported at Pandavanpara in the Perumkadavila villate. These engravings contain geometric shapes, human figurines and sun symbols. See the below article on the web: <http://www.artkerala.com/historymonuments/engravings-rock-shelter-tovarimala>
14. The discovery of the Neolithic stone celt with Indus script was again first reported in "The Hindu" and it rocked the world of Indologists. This article is still online and can be read on: <http://www.hindu.com/2006/05/01/stories/2006050101992000.htm>
15. The finding of megalithic pottery was reported in "The Hindu" on 04-27-2008. See the link <http://www.hindu.com/2008/04/27/stories/2008042757322000.htm>
16. "The Geography of Strabo" is now available online, at this time of writing. See this link below: http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/Strabo/15A3*.html
17. Several of Dr. Gift Siromoney's articles are online. For this particular reference, see the link: http://www.cmi.ac.in/gift/Epigraphy/epig_invention.htm
18. A stone with Tamil Brahmi inscription reading "Perum pathan kal" was found in the found in Krabi Province, Thailand. Probably this belonged to a Tamil goldsmith in 3CE. For more details see: <http://exhibitions.nlb.gov.sg/kaalachakra/contact-Influence-localisation6.htm>
19. Another pottery shred reading "turavon" was found in Tailand and reported in "The Hindu" on 16-07-2006. See the link: <http://www.hindu.com/2006/07/16/stories/2006071603952000.htm>
20. A pot shred reading "paanai oRi" was found in Egypt in recent times. It is reported in this article of "The Hindu" <http://www.hinduonnet.com/2007/11/21/stories/2007112158412400.htm>
21. A picture of the Sulur dish can be found in <http://www.harappa.com/arrow/sulur-figs.pdf>
22. Indus script among Dravidian speakers by Dr. R. Mathivanan, General editor Dr. N. Mahalingam, First Edition, 1995, Published by International Society for the investigation of ancient civilizations, 102, Mount Road, Guindy, Madras 600 032.
23. Indus Script Dravidian Dr. R. Mathivanan, First Edition, 1995, Tamil Chanror Peravai, 26 S.P. Road, Adyar, Madras 600 020.
24. Early Tamil Epigraphy. From the earliest times to the sixth century AD. Iravatham Mahadevan, Harvard Oriental Series 62, © 2003, Cre-A; New No 2, 24th East Street, Thiruvanmiyur, Chennai 600 041.
25. Deciphering the Indus script, First Edition 1999, Dr. S. Gurumurthy, University of Madras, Chennai.
26. A new theory on the origin and evolution of Brahmi alphabet. A Banerjee. First Edition 2003, Black & White, 6191/1, Block-1, Dev Nagar, Karol Bagh, New Delhi 110 005.
27. Palaeolinguistic profile of Brahmi Script. Dilip Rajgor, First Edition 2000, Pratibha Prakashan, 29/5 Shakti Nagar, Delhi 110 007.
28. Brahmi Script An invention of the Early Maurya Period. S. R. Goyal. First Edition 2006. Kusumanjali Book World, 41-A, Sardar Club Scheme, Jodhpur 342 011.
29. Palaeography of the Brahmi script in Andhra. Dr. Ramesh Chandra Babu. First Edition 2006, Bharatiya Kala Prakashan, 3421-A, IInd Floor, Narang Colony, Tri Nagar, New Delhi 110 035.
30. Cankakala Varalaru Aivugal, Mayilai Seeni Venkadasamy. Published by M. Vettriarasi, Plot no 9, Door no 26, Joseph Colony, Adambakkam, Chennai 600 088.

இது ஒரு ஹாரத்தின் கதை

விஜய் குமார் . ச

பொன்னியின் செல்வன் காவியத்தை படிக்கும் – இல்லை இல்லை – அதனுடன் வாழ்ந்த அனைவருக்கும் பொதுவாக சில கேள்விகள் எழும். அதில் வரும் சம்பவங்கள் நிஜமா அல்லது அமரர் கல்கியின் கற்பனையா என்பது மட்டும் அல்லாமல் நந்தினியின் பிறப்பை ஓட்டிய கேள்விகள், ஆதித்தியனின் கொலையாளிகளின் அடையாளம், மதுராந்தகன் சித்தரிப்பு என்று பல இதில் அடங்கும். இவை இந்த அமர காவியத்தை மீண்டும் மீண்டும் நம்மை படிக்கத் தூண்டும்.

இதுவே இன்றும் தமிழ் புதினங்களின் மணிமுடியாக பொன்னியின் செல்வன் திகழ்வதற்கு காரணம் என்று நினைக்கிறேன். இவ்வாறு நம்மை போல பலரது சிந்தையை கவர்ந்த புதினத்தை படைக்க அமரர் கல்கி துணை கொண்ட வரலாற்று ஆதாரங்கள் பற்றி நம்மில் பலரும் ஆர்வம் கொண்டு நமக்குள் ஒரு தேடலை ஆரம்பித்தது பொன்னியின் செல்வன் என்ற கலங்கரை விளக்கம் . திரு நீலகண்ட சாஸ்திரியார், திரு சதாசிவ பண்டாரத்தார் மற்றும் மகாவம்சம் போன்ற நூல்களை இதனாலேயே நாம் வாங்கி படித்து அதில் வரிவரியாக தேடிப் பொன்னியின் செல்வன் சம்பவங்களுக்கு உள்ள தொடர்பை கண்டு சொக்கி போயிருக்கிறோம். இவ்வாறு ஒரு தேடலை இந்த பதிவு. பொதுவாகவே புதையல், குல தனம், அரச குல சின்னங்கள், மணிமுடி என்பவை நம்மை மிகவும் கவரும். அதுவும் நமது அருள்மொழி சித்தரிக்கப்பட்ட விதம் ஒரு மாவீரன், நற்குணங்களின் புதையல், அவர் தேடிச்சென்ற இரண்டு பொருள்கள். ஒன்றில் அவர் வெற்றி கண்டார் – அதுவே திருமுறைகள் வெளிக்கொணர்வு, மற்றொன்று அவரது காலத்தில் முடியவில்லை. அது எது ?

ஒரு நகை , சரித்திரத்தில் பல இடங்களில் இடம் பெறும் நகை, பாண்டிய வம்சத்தின் மணிமுடிக்கு ஈடான பொக்கிஷம், ஆம், இந்திர ஹாரம் பற்றிய பதிவே இது. இந்திர ஹாரத்தின் தொன்மை பற்றி நண்பர் வைரம் அவர்களின் சிலப்பதிகார வரி கொண்ட பதிவு கொடுத்த கரு, அதை ஓட்டிய மஹாவம்சம் குறிப்பு, ராஜேந்திர சோழனின் மெய்கீர்த்தி. மேலே படியுங்கள்.

இந்திர ஹாரம் என்று ஏன் பெயர் வந்தது? (திரு. எஸ். ராமச்சந்திரன் அவர்களிடம் கேட்டு அறிந்தது)

ஒருமுறை பல வருடங்களாக தொடர்ந்து முவேந்தர்களின் நாடுகளில் மாரி (மழை) பொழிய வில்லை. பயிர்கள் மடிவதை கண்டு பொறுக்காமல் மூவரும் இந்திரனிடம் முறை இட சென்றார்கள். இந்திர சபையில் முறையே சேரனும், சோழனும் தங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட இருக்கையில் அமர், பாண்டியன் இந்திரனுக்கு அருகில் (சரி சமமாக சென்று) அமர்ந்தான். அப்போது மீன்கொடி

தான் பெரியது போலும்! இதை கண்டு சினம் கொண்ட தேவர் தலைவன் சோழனுக்கும், சேரனுக்கும் மழையை கொடுத்தனுப்பி விட்டு, பாண்டியனது குறைகளை இன்னும் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கூறி காலம் தாழ்த்தினான். மேலும் அவனை அவமதிக்க பிறர் தூடிய வாடிய மலர் மாலையை அணிவித்தான். இதை கண்டு சினம் கொண்ட பாண்டியன், இந்திரனை பொருட்படுத்தாமல் தனக்கு வேண்டியதை எடுத்துக்கொண்டு சென்று விட்டான் (திருவிளையாடல் புராணத்தில் இவன் இந்திரனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான நான்கு பெரிய மழை மேகங்களை பொதிகைமலை அருகில் இருந்து கட்டி இழுத்து வந்த பாண்டியன் உக்ர பாண்டியன் என்ற குறிப்பு உள்ளது) இதைக் கண்டு கோபம் கொண்ட இந்திரன், பாண்டியனுடன் யுத்தம் செய்ய, பாண்டியன் அவனை தோற்கடித்தான். பிறகு இந்திரன் தனது புகழ்பெற்ற ஹாரத்தை பரிசாக பாண்டியனுக்கு கொடுத்து சாமதானம் செய்துக்கொண்டான். இது தான் இந்திர ஹாரம்.

சரி, இது எதோ கதை போல உள்ளதே? என்று நீங்கள் கேட்கலாம். திருநெல்வேலி மாவட்டம் சங்கரநாயினார் கோவில் கோபுர வாசல் உள்புறம் கீழ்பக்கம் உள்ள கல்வெட்டு:

விசுவாசு வருடம் வைகாசி மாதம் 14 நாள் திங்கட்கிழமையும் உத்திராடமும் பெற்ற நாள் தெய்வேந்திரக் குடும்பன் பலாத்துப்படி : முன்துவாபர யுகத்தில் உக்கிரப் பெருவழுதியும் சோழனும் சேரனும் உலகம் வறுமைப்பட்டு இருக்கின்ற காலத்திலே தெய்வேந்திரன் பக்கல் மழை கேட்கப் போனவிடத்திலே பகவானும் மனம் மகிழ்ந்து இரும் என்ன சேரனும் சோழனும் வணங்கியிருக்க பாண்டியன் தெய்வேந்திரனுடனே கூடியிருக்க, தேவேந்திரனும் வரிசை செய்தார்போல கவடு நினைக்க. பாண்டியன் கோபித்து எழுந்து, தேவ கன்னிகை மக்கள் நாலு குடும்பத்தாரை கைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு சென்னல் விதையும், கன்னல் விதையும் (கதலி) விதையும் பனைவிதையும் முதலான பல வித்தும் ஒரு ரிசடமும் ஒரு சாவியும் கொண்டு பூமியில் வந்தான். நால்வரில் முதல்வனுக்கு தேவேந்திரக் குடும்பப் பட்டமும் கட்டி, மூன்று பேருக்கு வாரியன், அக்கசாலை, (இளந்தாரியன்) என்று வரிசைப் பட்டமும் கட்டி ஒரு நாளையிலே 12000 கிணறு வெட்டி வேளாண்மை கண்ட படியினாலே ராஜாவும் மனம் மகிழ்ந்து வெள்ளானையும் வெள்ளை வட்டக் குடையும் சேராடியும் பகல் பந்தம் பாவாடை ரெட்டைச் சிலம்பும் ரெட்டைக் கொடுக்கும் நன்மைக்கு 16 பந்தக்காலும் துன்மைக்கு 2 தேரும் பஞ்சவன் விருந்தும்

18 மேளமும் கட்டளையிட்டு நடக்கிற காலத்திலே

– தென்னிந்திய கோயிற் சாசனங்கள் பாகம் எண் 863

இப்போது ஹாரத்தின் கதை தெரிந்தது, இதன் தொன்மை பற்றி, சங்கம் தந்த காவியத்தை

நண்பர் வைரம் மற்றும் சதீஷ் எடுத்துத் தந்த வைர வரிகள்.

உள்வரி வாழ்த்து

கோவா மலையாரம் கோத்த கடலாரம்¹
தேவர்கோன் பூணாரம் தென்னர்கோன் மார்பினவே
தேவர்கோன் பூணாரம் பூண்டான் செழுந்துவரைக்
கோகுல மேயத்துக் குருந்தொசித்தா னென்பரால்;

மதுரை காண்டம்

கோவலனும் கண்ணகியும் பூம்புகாரை விட்டு நீங்கிக்
கவந்தியடிகள் இருந்த பள்ளியை அடைந்து தாங்கள்
மதுரைக்கு செல்வதாகக் கவந்தியடிகளிடம் கூறினர்.
அவரும் அவர்களுடன் சேர்ந்துக்கொண்டு மூவரும்
மதுரையை நோக்கி பயணிக்கின்றனர். மூவரும் வழியில்
ஓர் இளமரக் காலில் தங்கியிருந்த பொது, மாங்காட்டு
மறையவன் என்பான், பின்வருமாறு பாண்டிய வேந்தை
நீள வாழ்த்திக் கொண்டே வந்து சேர்ந்தான். அந்த நீண்ட
வாழ்த்து வருமாறு :

வாழ்க எங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
ஊழிதொ றுழிதொ றுலகங் காக்க
அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது
பஹுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி
திங்கட் செல்வன் திருக்குலம் விளங்கச்
செங்கணா யிரத்தோன் திறல்விளங் காரம்
பொங்கொளி மார்பிற் பூண்டோன் வாழி

முன்னர் ஆண்ட பாண்டியர் குல மன்னர்களின் வெற்றிச்
செயல்கள் இங்கே கூறப்பட்டுள்ளன. அதில் நாம்
கவனிக்க வேண்டியது இந்திரன் பூட்டிய ஆரத்தை
பூண்டமை. அது மட்டும் அல்ல, அடுத்து "மதுரைப்
பதிக்கு இன்னும் எஞ்சியுள்ள வழி பற்றிப் பாணரிடம்
கோவலன் வினாவதிலும், அவர் விடை பகர்தலும்" என்ற
இடத்தை பார்ப்போம்.

கூடல் காவதம் கூறுமின் நீர்ஓ என-
காழ் அகில் சாந்தம், கமழ் பூங் குங்குமம்,
நாவிக்க் குழம்பு, நலம் கொள் தேய்வை,
மான்மதச சாந்தம், மணம் கமழ் தெய்வத்
தே மென் கொழுஞ் சேறு ஆடி; ஆங்கு,
தாது சேர் கழுநீர், சண்பகக் கோதையொடு,
மாதவி, மல்லிகை, மனை வளர் முல்லைப்
போது விரி தொடையல் பூ அணை பொருந்தி;
அட்டில் புகையும், அகல் அங்காடி
முட்டாக் கூவியர் மோதகப் புகையும்,
மைந்தரும் மகளிரும் மாடத்து எடுத்த
அம் தீம் புகையும், ஆகுதிப் புகையும்,
பல் வேறு பூம் புகை அளைஇ; வெல் போர்
விளங்கு பூண் மார்பின் பாண்டியன் கோயிலின்
அளந்து உணர்வு-அறியா ஆர் உயிர் பிணிக்கும்
கலவைக் கூட்டம் காண்வரத் தோன்றி;
புலவர் செந் நாப் பொருந்திய நிவப்பின்
பொதியில் தென்றல் போலாது, ஈங்கு,
மதுரைத் தென்றல் வந்தது; காணீர்!
நனி செய்த்து அன்று அவன் திரு மலி மூதூர்;
தனி, நீர் கழியினும் தகைக்குநர் இல்லு என-

'கூடற் காவதம் கூறுமின் நீர் என -
இவ்விடத்தினின்று மதுரை எத்துணைக் காவத
தூரத்திலுள்ளது ; அதனைக் கூறுமின் நீரென்று
கோவலன் கேட்ப'

'காழ் அகில் சாந்தம் கமழ் பூங் குங்குமம் நாவிக்க்
குழம்பு - வயிரம் பற்றிய அகிலின் சாந்தம் மணங்
கமழும் குங்குமப் பூங் குழம்பும் புழுகுக் குழம்பும்,
நலங்கொள் தேய்வை மான்மதச சாந்தம் -
மணமாகிய நன்மை அமைந்த சந்தனச் சாந்தம்
கத்தூரிச் சாந்துமாகிய, மணம் கமழ் தெய்வத்
தேமென் கொழுஞ் சேறு ஆடி - இத் தெய்வ
மணம் விசும் இனிய மெல்லிய வளவிய சேற்றை
யளைந்து!, ஆங்குத் தாது சேர் கழுநீர் சண்பகக்
கோதையொடு - பூம் பொடி பொருந்திய கழுநீர்
மலரும் சண்பக மலரும் என்னும் இவற்றானாய்
மாலையொடு, மாதவி மல்லிகை மனை வளர்
முல்லைப் போது விரிதொடையல் பூ அணை
பொருந்தி - குருக்கத்தியும் மல்லிகையும்
மனைக்ககண் வளர்க்கப் பெற்ற முல்லையுமென்ற
இவற்றின் விரிந்த மலர்களால் தொடுத்த
மாலையையும் உடைய மலர் அணைக்கண்
பொருந்தி; அட்டில் புகையும் - அடுக்களைகளில்
தோன்றும் தாளிப்பு முதலிய புகையும், அகல்
அங்காடி முட்டாக் கூவியர் மோதகப் புகையும் -
அகன்ற கடைவீதிக்கண் தம் வாணியம் முட்டுப்
பெறாத அப்ப வாணிகர் அப்பம்
சுடுகின்றமையான் உண்டாகும் புகையும்,
மைந்தரும் மகளிரும் மாடத்து எடுத்த அந்தீம்
புகையும் - ஆடவரும் மகளிரும் மேல் மாடத்து
உண்டாக்கிய அழகிய இனிய அகிற் புகையும்,
ஆகுதிப் புகையும் - வேள்விச் சாலைகளில்
ஓமம் பண்ணுதலால் எழும் புகையும் ஆகிய,
பல்வேறு பூம் புகை அளைஇ - பலவாக
வேறுபட்ட பொலிவினையுடைய புகையை
அளாவி ; வெல்போர் விளங்கு பூண் மார்பிற்
பாண்டியன் கோயிலின் - வென்றி காணும்
போரினையும் கலன் விளங்கும் மார்பினையும்
உடைய பாண்டியனது கோயிலின்கண்
தோன்றும், அளந்து உணர்வு அறியா - அறிவான்
அளவிட்டறிய வொண்ணாத, ஆர் உயிர்
பிணிக்கும் - அறிய உள்ளத்தைத் தகைக்கும்,
கலவைக் கூட்டம் காண்வரத் தோன்றி -
நறுமணக் கலவையின் தொகுதி வெளதப்படத்
தோன்றி ;

விளங்கு பூண் - இந்திரனாற் பூட்டப்பட்ட
ஆரமுமாம். கோயிலிற் கலவை, அறியாக்
கலவை, பிணிக்கும் கலவை என்க. தம்மை
ஓருகால் நுகர்ந்த உள்ளம் பின்னர்
வேறொன்றினை நுகர் விரும்பாது தம்மையே
விரும்பி நிற்குமாறு செய்யும் கலவைக் கூட்டம்
என்பார் ஆருயிர் பிணிக்கும் கலவைக் கூட்டம்
என்றார்.

புலவர் செந்நாப் பொருந்திய நிவப்பின் -
புலவர்களது செவ்விய நாவால் புகழப்பட்ட
சிறப்பினையுடைய, பொதியில் தென்றல்
போலாது - பொதியின் மலையில் தோன்றும்
தென்றல் தன்னை ஓவ்வா வண்ணம், ஈங்கு
மதுரைத் தென்றல் வந்தது காணீர் - இந்த

மதுரையின் தென்றலானது வந்தது இதனைக் காண்பீர் ;

என்ன அருமையான வரிகள். சிலப்பதிகாரம் நிகழ்ந்த காலம் முதலாம் / இரண்டாம் நூற்றாண்டு , அது எழுத்து வடிவம் பெற்றது ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் – அப்போதே இந்திர ஹாரத்தை பற்றி ஒரு பாமரன் அதுவும் மதுரைக்கு வழி சொல்லும் பொது குறிப்பிடுகிறான் என்றால் அதன் பெருமை எந்த அளவிற்கு எங்கும் அந்த காலத்திலேயே பரவி உள்ளது என்பதை பாருங்கள்.

இப்போது பொன்னியின் செல்வனுக்கு வருவோம்.

தியாக சிகரம் – அத்தியாயம் 58 (கருத்திருமன் கதை)

பாண்டிய அரசர் சில தினங்களுக்குப் பிறகு இலங்கை அரசரின் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். இரு மன்னர்களும் சேர்ந்து இலங்கையின் தென்கோடியில் மலைகள் சூழ்ந்திருந்த ரோ ?ண நாட்டுக்குச் சென்றார்கள். அங்கே சில தினங்கள் தங்கியிருந்தார்கள். கருத்திருமன் பேரில் பிரியம் கொண்ட பாண்டிய மன்னர் அவனையும் தம்முடன் அழைத்துப் போனார். ரோஹண நாட்டில் பல இடங்களையும் இலங்கை அரசர் பாண்டிய மன்னருக்குக் காட்டினார். கடைசியாக, யாரும் எளிதில் நெருங்க முடியாத ஒரு பள்ளத்தாக்கிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே ஒரு மலைக் குகையில் அளவில்லாத பொற்காசுகள், நவரத்தினங்கள், விலை மதிப்பில்லாத ஆபரணங்கள் முதலியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றையெல்லாம் பார்வையிட்ட பிறகு, இலங்கை அரசர் ஒரு தங்கப் பெட்டியை எடுத்துத் திறந்து காட்டினார். அதற்குள்ளே ஜாஜ்வலயமாகப் பிரகாசித்த மணி மகுடம் ஒன்றும், இரத்தின ?ாரம் ஒன்றும் இருந்தன. அரசர்களுடைய சம்பாஷணையிலிருந்து அந்தக் கிரீடம் பாண்டிய வம்சத்து அரசர்களின் புராதனமான கிரீடம் என்றும், இந்த இரத்தின ?ாரம் பாண்டிய குல முதல்வனுக்குத் தேவேந்திரன் வழங்கியதாகச் சொல்லப்பட்ட ஹாரம் என்றும் தெரிந்து கொண்டான். அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி இலங்கை அரசர் பாண்டியனை வற்புறுத்தினார். பாண்டிய மன்னர் மறுத்து விட்டார். சோழர்களை அடியோடு முறியடித்துவிட்டு மதுரையில் தாம் முடி சூடிக்கொள்ளும் நாள் வரும்போது, இலங்கையின் அரசரே அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு மதுரைக்கு வந்து உலகம் அறியத் தம்மிடம் அளிக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

இது சேவூர் போருக்கு சற்று முன்னர் நடை பெற்ற காட்சியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது கி.பி. 959 ஆம் வருடம்.

கதையில் அருமையான தருணம். கடைசிப் போருக்கு செல்லும் மன்னன், மிகவும் பெருமை வாய்ந்த மன்னன் , தான் போரில் வெற்றி பெற வாய்ப்பில்லை என்று தெரிந்தும், தான் வீர மரணம் அடையப்போகிறோம் என்று தெரிந்தும், தனது வமிசத்தில் யாராவது ஒருவர் மீண்டும் தழைத்து எழுவர் என்ற நம்பிக்கையுடன் விடை பெறும் காட்சி, ஆனால் இது வெறும் கதையா? பாண்டிய மன்னன் தனது குல தனங்களை இலங்கை அரசனிடம் இவ்வாறு கொடுத்து வைத்தானா?. இது நிஜமா? அதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டா?

இதற்கு விடை காண நமக்கு வேறு ஆவணம் தேவை. சரித்திரத்தை குறை கூறும் பலர் சாட்சி கேட்பார்கள். அதுவும் நிலையான சாட்சி தேவை. இதற்கு மகாவம்சம்

எனப்படும் இலங்கை பௌத்த பிக்ஷுகள் எழுதி வைத்த வரலாற்று குறிப்பு உதவுமா? சற்று பார்ப்போம்

இலங்கையில் ஐந்தாம் தப்புளா என்ற மன்னன் ஆட்சியில் இருந்தபொழுது (918-930), அவனிடம் அப்போதைய பாண்டிய மன்னன் உதவி கேட்டுச் சென்றான் அவனிடம். உதவி மறுக்கப் படவே, தன்னுடைய பாண்டிய ஹாரத்தை இலங்கையில் விட்டு சேர நாட்டுக்கு சென்றுவிட்டான் பாண்டியன் (Mahav. 53, 5ff). பின் இலங்கை இரண்டாம் உதயா ஆட்சியில் இருந்த பொழுது, சோழ மன்னன் அந்த பாண்டிய ?ாரத்தை கைப்பற்ற ஒரு பெரும் படையை அனுப்பினான், போரில் பெரும் வெற்றி அடைந்தாலும் அவர்களால் அந்த பாண்டிய ஹாரத்தைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. தோல்வி அடைந்த உதயா அந்த பாண்டிய ஹாரத்தோடும் மற்ற பொக்கிஷங்களோடும் தலைமறைவானான். அந்த வெற்றி கொண்ட சோழ மன்னன் பராந்தகன்-1 (907-947) என்பது அவனுடைய ஈழப் போர் பற்றிய கல்வெட்டுகளில் இருந்து சந்தேகத்திற்கிடமின்றி தெரிய வருகிறது.

மீண்டும் சேனாவிற்கு பின் ஆட்சிக்கு வந்த நான்காம் உதயாவிடம் (கி. பி. 955 - 964) பாண்டிய ஹாரத்தை ஒப்படைக்கச் சொல்லி சோழ மன்னன் செய்தி அனுப்பினான். உதயா மறுக்கவே சோழப் பெரும்படை உதயாவை பதம் பார்க்க, தோற்ற அவன் ரோகானாவிற்கு தப்பி ஓடி மறைந்தான்.

திரு சதாசிவ பண்டாரத்தார் , பிற்காலச் சோழர் வரலாறு.

முதற் பாரந்தக சோழர் ஈழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றமைக்குக் காரணம் மூன்றாம் இராசசிம்ம பாண்டியன் அங்கு வைத்துச்சென்ற 'சுந்தர முடியம் இந்திரன் ஆரமும்' கைப்பற்றுவதற்கேயாம்

மேலும் சில குறிப்புகள்

மூன்றாம் இராசசிம்ம பாண்டியன் கி.பி. 900 முதல் 946 வரை பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி செய்த பாண்டிய மன்னனாவான். பராந்தகப் பாண்டியனின் மகனான இவன் கி.பி. 900 ஆம் ஆண்டில் முடிசூடிக்கொண்டான். சடையன் மாறன்-இராச சிகாமணி, சீகாந்தன், மந்தரகௌரவமேடு போன்ற பட்டங்களினை உடையவனாவான்.

முதற் பராந்தகச் சோழன் கல்வெட்டு ஒன்றின் படி மூன்றாம் இராசசிம்மன் போரொன்றில் தோற்றதாகவும் முதற் பராந்தகச் சோழன் மதுரைகொண்டான் என்ற பட்டத்தினைப் பெற்றிருந்தான் மேலும் திருவாங்கூர் நாட்டில் உள்ள கல்வெட்டு ஒன்றிலும் இத்தகவல் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாண்டிய மன்னனொருவனின் தோல்வியும் சோழ மன்னன் ஒருவனின் வெற்றியினைப் பற்றியும் இரண்டாம் பிருதிவிபதியின்

கல்வெட்டிலும் உதயேந்திரச் செப்பேட்டிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கி.பி. 910ஆம் ஆண்டளவில் முதற்பராந்தகச் சோழனுடன் போரிட்டுத் தோல்வியைத் தழுவினான்.

வெள்ளூரில் சோழ மன்னன் ஒருவனுடன் போர் புரிவதன் பொருட்டு இலங்கை மன்னன் ஐந்தாம் காசிபனிடம் மூன்றாம் இராசசிம்மன் போரிற்குத் தேவையான யானைப் படையினை சக்கசேனாபதியுடன் பெற்றான் ஆனால் இப்போரில் மூன்றாம் இராசசிம்மன் தோல்வியுற்று பாண்டிய நாட்டினை இழந்தான் என்பது வரலாறு.

எப்படி சாட்சியம்? இப்போது எந்த அளவிற்கு அமரர் கல்கி பொன்னியின் செல்வன் கதையை வரலாற்றுடன் பிணைத்துச் சித்தரித்துள்ளார் பார்த்தீர்களா!

சரி, பிறகு என்ன ஆயிற்று இந்த ஹாரம் ?

இதை நமந்து பொன்னியின் செல்வர் மீட்டரா? இல்லை, முதலில் கூறியது போல, அவரால் கூட இந்த காரியம் முடியவில்லை. இந்த தருணத்தில் இலங்கை மன்னனை பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. தன்னை விட வல்லமை, ஆள் பலம் பொருந்திய எதிரி, தனது பாதி நாட்டையே வென்ற போதும், தன்னிடம் நண்பன் விட்டுச் சென்ற பொருளை நூறு ஆண்டு காலம் பாதுகாத்த அவனது நல்ல பண்பை பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

சரி, மீண்டும் ஹாரதுக்கே வருவோம். இந்த பெரும் செயலை செய்துக்கட்டிய வேங்கை யார்? அவர் நமது பொன்னியின் செல்வனின் வீரமே உருக்கொண்ட மகனான வேங்கையின் மைந்தன் முதலாம் ராஜேந்திர சோழன்.

அவருடைய திருமலை மெய்கீர்த்தியில், பெருங்கடல் சூழ்ந்த இலங்கை மன்னன் கிரீடமும், பேரழகு பொருந்திய அரசியின் கிரீடமும், பாண்டிய மன்னனின் இந்திர ஹாரமும் (பாண்டியன் ஈழ மன்னனிடம் பாதுகாப்பிற்காக கொடுத்துவைத்தது), ஈழ மண்டலம் முழுவதையும் கொண்ட' என்று பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. அதையும் பார்ப்போமே.

முதலாம் ராஜேந்திர சோழரின் மெய்கீர்த்தி

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
திருமன்னி வளர இருநில மடந்தையும்
போர்செய்ப் பாவையும் சீர்தனிச் செல்வியும்
தன்பெருந் தேவியர் ஆகி இன்டற
நெடிதியல் ஊழியுள் இடதுறை நாடும்

பெருங்கடல் ஈழத்து அரசர் தம் முடியும்
அங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும்
முன்னவர் பாக்கள் தென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்
தென்திரை ஈழமண்டலமும் முழுவதும்
எறிபடை கேரளர் முறைமயிர் துடும்
குலதனம் ஆகிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர் மாலையும் செங்கதிர் வேலைத்.....

தென்னவர் - தனது மெய்கீர்த்தியில் பாண்டியனின் பெயரை கூறாமல் கூறும் அழகு ..புலிக்கு பிறந்தது பூனை ஆகுமா? தன் பாட்டன் சுந்தர சோழன் தேடி, தன் தந்தை இராஜ ராஜர் தேடி, முன்னோர்களால் முடியாத காரியத்தை தான் செய்து முடித்தேன் என்ற பெருமிதம் தெரிகிறதா?

இது வெறும் கொக்கரிப்பா. இதற்கும் சான்று கேட்பார்களே. அதையும் மகாவம்சத்திலேயே தேடுவோம்.

கி. பி. 981 ஆம் ஆண்டு ஐந்தாம் மகிந்தா ஆட்சியில் இருந்தான். கோழை மன்னனான இவன் தன் பாதுகாப்பிற்காக சேரர்களையும் மற்ற மன்னவர்களையும் நம்பியிருந்தான். அவர்களுடைய சேவையை பொன் பொருளால் ஈடுகட்டமுடியாமையினால், உள்நாட்டுக் கலகம் வெடித்தது. இதனால் மகிந்தா ரோகானவிற்கு சென்று மறைந்தான். அதே சமயம், வடஇலங்கையில் கலகக்காரர்கள் கோலோச்ச, குழப்ப நிலையை சரியாக பயன்படுத்திக் கொண்ட சோழ மன்னன் இலங்கைத் தீவை கைப்பற்றியதோடு ரோதனாவிற்கு சென்று மகிந்தாவையும் அவன் மனைவியையும், பொக்கிஷங்களையும் இந்தியாவிற்கு எடுத்து வந்தான். இது நிகழ்ந்தது மகிந்தாவின் 36 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக் காலத்தில், அதாவது கி.பி.1017 ஆம் ஆண்டில்.

ஆதாரம் போதுமா ?

குறைந்தது 900 ஆண்டுகள் இந்த பொக்கிஷம் ஒரு குடும்பத்தில் இருந்ததற்கான ஆதாரம் .. ஆனால் அதற்குப் பின்னர் இந்த விலை மதிப்பில்லா பொக்கிஷம் என்ன ஆனது? ராஜேந்திரன் மெய்கீர்த்திக்கு பிறகு இந்த ஹாரத்தை பற்றி எந்த குறிப்பும் நமக்கு கிடைப்பதில்லை. இது கதைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளியா? இந்திரனையே வென்று பரிசாக பெற்ற ஹாரத்தை தான் வைத்துக்கொள்வதை விட, தனது பரம்பரை பகையாளிகளை வேரோடு நசுக்க அதை அழிப்பதே உச்சிதம் என்று சோழன் முடிவெடுத்து இருப்பனா?

உதவிக்கு நன்றி: திரு சதீஷ், திரு திவாகர், மற்றும் தம்பி வைரம்.

Vijaykumar is leading the finance department of the second largest Shipping Company in the world and resides in Singapore. We think he bets all his money on sculptures, sculptures andsculptures, for creating his web site www.poetryinstone.in

குழலிப் பாதை

ஓகை நடராஜன்.

இருபது இருபது என்ற தலைப்பில் மரபுக் கவிதை எழுத முற்பட்டபோது அத்தலைப்பை இரண்டாயிரத்து இருபதாம் ஆண்டில் நிகழும் ஒரு நிகழ்வாக சித்தரித்துப் பிறந்த ஒரு மரபுக் கவிதை இது. தமிழகத்தின் கோடியக்கரையிலிருந்து இலங்கையின் வடமுனையான காங்கேசன் துறை என்னுமிடத்துக்கு கடலில் ஒரு தொடர்வண்டிப் பாதைக்கான பாலம் பற்றிய கவிதை. அமரர் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன் புதினத்தின் இணையில்லா கதாபாத்திரமான பூங்குழலி அடிக்கடி படகில் கடந்த இந்தப் பாதைக்கு குழலிப்பாதை என்றே பெயரிட்டுக்கிறேன்.

இருபதுஇருபது என்றவோர் அருங்கருத்தில் கவிசெயவே பெருமுயற்சி செய்தநான் பெற்றதெல்லாம் சுழியேதான். நனவுலகில் முடியாத நடப்பையெலாம் வெகுசூடுவாய் கனவுலகில் முடித்துவிட்டுக் களித்திருப்பது என்வழியே!

கைவந்த இவ்வழியை கைகொள்ள இப்போதும் மெய்சாய்த்துக் கண்ணயர்ந்து பொய்நனவில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.

கடற்கரை நிலையமொன்றில் கவின்கிக் காத்திருந்த தொடர்வண்டி உள்ளிருந்தேன் தொடங்குநிலை பயணத்தில். கீழ்க்கரையின் வெள்ளலைகள் கிளரோசை தொடர்ந்தொலிக்க ஆழ்கடலின் மேலாக அயப்பாதை சென்றதுவே!

(அயப்பாதை = இருப்ப்பாதை)

மாகடல்மேல் கூண்டிட்டு மாகால்கள் தாங்குகின்ற நீளரவின் என்பு ஓத்து நீண்டுசெல்லும் கடற்பாலம் எங்கே ஏகும் எனவினவ எதிரிருக்கை பயணிசொன்னார் (இ)லங்கையின் வடமுனையாம் காங்கேசன் துறையென்றார். (நீளரவின் என்பொத்து = நீண்ட பாம்பின் எலும்புக்கூடு போன்று)

இருபதுஇரு நூறாய்க்காண் திறன்பெற்றேன் கனவுலகில் கருப்பெழுத்தில் தூரத்தில் கடடமஞ்சள் பலகையொன்றில் என்தமிழில் அதனடியில் இந்தியத்தில் இங்கிலத்தில் சொன்னதுஇவ்வூர் குழகேசர் வாழ கோடிக்கரைஎன்று.

(இந்தியம் = இந்தி, இங்கிலம் = ஆங்கிலம்)

பாராத உலகிலுமே பார்க்கவும் இயலாத கார்ஆர்ந்த குழலழகி கல்கிகமகள் பூங்குழலி ஏர்ஆர்ந்த கன்னியவள் எனமனம்கொள் கள்ளியவள் நீராடி நிலமாடி திளைத்திருந்த இடமிதுவே!

தென்கரையின் கீழ்க்கரையின் தரங்கொலிகள் தன்ஓலியாய், வென்றுநிற்பாள துச்சமென வெகுஆழக் கடற்பாதை. மாகடலின் நீர்த்தளும்பல் தாலாட்டாய் கொண்டவளாம் வேகமிகு வீரமிகு நெய்தல்மண் பெண்ணரசி.

(நெய்தல் = கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்)

அவள்சென்ற இப்பாதை இதுகுழலிப் பாதை அதனடியில் கடலாழம் பதிமூன்று மீட்டராகும் அதிரகின்ற பூமியையும் ஆழிப் பேரலையையும் எதிர்கொள்ளும் வகையான ஏற்றமிகு கட்டுமானம்!

(அதிரகின்ற பூமி = பூகம்பம், ஆழிப் பேரலை = சுனாமி)

கடல்மேலே பலமீட்டர் உயர்நின்றுக் குறுக்கிட்டுத் தடமேகும் நாவாய்க்காய் திறப்பெல்லாம் செய்துவைத்தார் பணிசெய்த பொறியரின் பாங்கினை வியந்துநிற்க இனியதோர் சங்கொலியில் இப்பயணம் தொடங்கிற்று.

(நாவாய்க்கப்பல், பொறியர் = கட்டிடப் பொறியாளர்கள்)

சுடுதியில் செலுத்திய சகடைகள் உயிர்த்தன கடல்நடு கூண்டினில் காட்சிகள் விரிந்தன தூரத்துக் கலங்கள் துண்டுகளாய்த் தோன்ற, ஈரமாய்க் கயற்கொத்து அரிதாய்க் காண, ஏகாந்தப் பறவை என்னை மயக்க, ஆகாய நீலம் ஆழமனம் துயக்க, அரைமணிப் பயணம் அடைந்தது துறையும் வரைநடு தீவின் வடமுனை வந்தேன். ஏலேல சிங்கனும் மாறனும் சோழனும் மார்தட்டிப் பொருது மாவீரம் சொறிந்த, கேதீசரனோடு கதிரகாமன் அருள்செயும், ஒதி வரங்கொள் ஓர்அரக்கன் வதம்செய மாலவன் கால்வைத்த இலங்கை மண்ணில் மாதவப் பயனாய் கால்பட மகிழ்ந்தேன். ஓற்றையாய் குழலி அன்றுசெய்த வேலை கற்றைப் பொறியரின் இற்றை சாதனை. நானுமோர் பொறியன் நன்றாய் சிலிர்த்தேன் காணுகின்ற கனவும் சிலிர்ப்பால் சிதைய இரண்டாயிரத்தொன்பது வந்தேன் இரண்டாயிரத்திருபதிலே எம்மனார் சிறப்புக்கு இஃதொரு பருக்கை பதமே!

(கயற்கொத்து = மீன்கூட்டம்)

(வரை=மலை, வடமுனை = வடக்கு முனை)

(மாறன் = பாண்டியன்)

(ஒதிவரங்கொள்ஓர்அரக்கன் = ராவணன்)

ஓவியம்: ஜெ.சந்திரசேகரன்

S. Natarajan is an engineering consultant and has a penchant for writing Marabukkavidai (Tamil Poetry) and science fictions in Tamil. His affinity towards the fictitious character Poongulazhi of PS reflects in his poetry. Many of his stories have been published and he is one of the active members of REACH Foundation.

Unspoiled Narthamalai

Katherine Brobeck

Lucky for us! As Lord Hanuman flew down to Lanka, carrying the mountain of healing herbs to save Lakshmana, he passed over Pudukkottai district, Kulathur taluk, and accidentally dropped a few boulders from his load - the granite rock formations there make Narthamalai one of the loveliest places in Tamil Nadu, I'm sure, and the area is still known as a place to find medicinal plants.

You can drive down from Tiruchi or up from Pudukkottai - find the back road under low trees. Approach it the way I did in '95, from the south. A massive slab rises from the south. On the far side of a natural tarn, horses & trisuls of an ayyannar shrine peek out of the trees across the water. Other than that shrine, there seems to be only unspoiled nature here, a wonderful place for birdwatching. [pic 1]

Pic 1

Climb north along the somewhat steep hill towards the foliage at the top . . . [pic 1a] Then you just catch sight, through the leaves, of a beautifully proportioned Muttaraiyar temple, Vijayalayacholisvaram Koil, dedicated to Lord Shiva. It's an early temple, only 9th century, before south Indian temple architecture became massive & elaborate. Muttaraiyars were feudatories of the Cholas, with their capital at Sendalai. The temple faces west. [pic 2]

A few yards to the west is a high cliff-face with two caves: one, Samanar Kudagu

Pic 1a

once of Jain affiliation, but ca 9th century 12 murthis of Lord Vishnu were carved inside on the rock face. They appear to be almost identical. Both caves were barred, the second just full of repair supplies.

A Nandi faces the first cave, sitting on a handsome platform ringed with an imaginatively carved mala of humorous yazhis & hathis. One figure w a lion's body has a human face. Pic 3 [also see Vijay Kumar's blog]

The temple has at least 7 shrines, several more than the PanchaPrakara arrangement encountered in northern India. A couple of

Pic 2 (Courtesy - <http://www.ola.in>)

them have an image inside, but all features are quite worn. The Temple's Door Guardians however are in excellent condition: not very threatening even though fanged and with 'big hair', but still looking like they could take on any demons that might try to enter. A second pair of guardians rests on the platform with some of the 7 Mothers, a Shiva Vinadhara Dakshinamurthi, Ganapati in a kudu, etc. Since I first visited, these have been cemented to the platform so that they can't be stolen.

pic 3

In '95 the kalasam of the vimana still had rosy paint, sadly blackened by '07. There are many murthis on the various storeys but worn and hard to distinguish -- Nandis at the corners, faces in kudus, Yazhi & BhutaMalas. If you visit, it would be useful to take binoculars with you. [pic 3]

We discovered a cell under the cliff we were told had housed a saddhu, but noone was there any longer. His calender & flag were undisturbed.

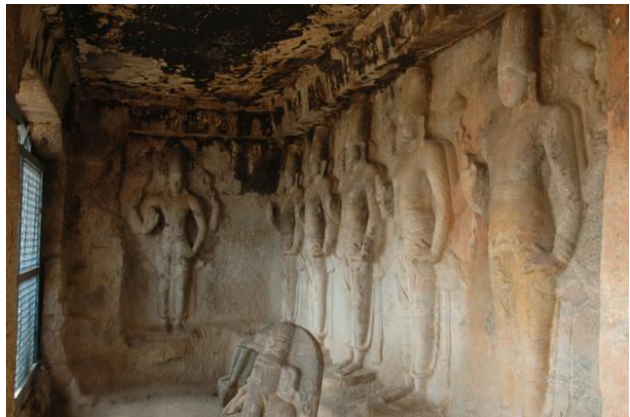
I've read that there is a later temple somewhere on the hill, but never was told what side it was on; we didn't look for it. We had enough to thrill us with the Muttaraiyar structures.

After enjoying the view & relaxing in the winter sunshine, we continued north down the great granite 'whale', to check out another more extensive Ayyannar shrine in a grove at the foot of the hill. Many many steeds had been placed there for the divine village guardians' use. [pics 8 & 9]

Out of 12 visits in India, this is still my favorite place. I really recommend Narthamalai to

anyone who'd like to get away from it all, take in beautiful views, and be spiritually inspired.

- More murthis from this site are found in the Pudukkottai Govt. Museum, Thirugokarnam.
- See Ganesh Kumar's excellent Ponni. article of 6/25/09, for historical details.
- See Vijay Kumar's blog :

PoetryinStone 9/19/08

12 Vishnus (Courtesy <http://www.ola.in>)

Kathie works in a public library at Lincoln Mass., USA and became interested in India as a child, reading about holy men doing severe tapas at Varanasi. She has travelled India almost 12 times and she has been a PSVP member for the past 2 years. Having found our group while googling 'temples', she loves Indian heritage and temples than anyone else. Having named herself as '*Sivadasi*' her accurate information on temples would make Indians blush with ignorance. She also enjoys reading fiction, swimming, viewing

Mayan Civilization

Ravi Venu

It was an exciting time, having a travel plan to the ancient land of the Maya, for me it was a clear cut case of the Sun versus Snow. If you are not a native of Michigan, it is not difficult to understand why we love the sand and the sun as much. A direct flight takes us from Detroit to Cancun in 3 hours and we are in the land of white sand and crystal clear seas. Land of Maya, the very word falling in line with what we are used to hearing in our native.

Maya, meaning Illusion in most common notion, is a known word across the globe, which is also a part of this coverage.

Prior to going and having the first hand account of what is there, I also made some studies ahead of time which led to a very excited and enjoyable time.

I would like to explain about the Mayans for a start before delving into many interesting aspects of comparisons.

For the new comers, Mayans are an ancient civilization, who have been in the Meso American continent for more than 5000 years, starting from 3000 BC (some researchers argue 1000BC though) till date. There are still Mayan communities in pockets within Central Mexico.

No one is really clear about their origins, though I speculate that they were a part of the great Asian migration through the Beringian landscapes which is to have happened during the ice age when the continents of Asia and North America were forged in ice.

So my real question was, how does a community, located about 8000 miles away from our country, adopt a name that is very much imbibed in our culture. To start with, I wanted to see how they approached nature.

The Mayans believed that the Rulers of the land were direct descendants of the Gods, the universe was divided into various levels and position of earth was in 4 directions. These Gods (who were from realms above earth) created humans in their form and left, promising to return back...

A main character : Kukulcan - the Winged Serpent God

Now this one is a very interesting character across all civilizations, we have a head of a bird and body of a man, he is also seen as a winged serpent (or a bird with a serpent in its beak??).

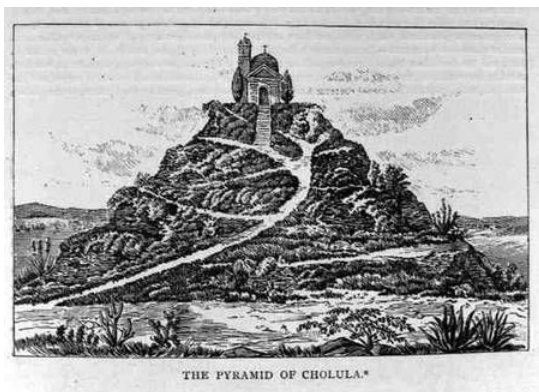
I am going by a more plausible understanding of winged man with a snake like feature. For some reason the winged serpent God or a winged God holding a serpent, seem to be a prominent figure in many civilizations too, could be related to Ares of Greek myth, Thoth & Horus of Egypt, Thoth of Sumer, Karura of Buddhist and our very own Garuda.

This God was the owner of the Pyramid of the Sun, the Mayans were very attached to the Sun and nature surrounding it, now please be reminded that they had an accurate astronomical calculations between the planets, Sun and the Moon. Their solar cycles were impeccable considering a community that had not done any recording of arithmetic on stone, was by itself a miracle.

Getting back to our Winged God, he was supposed to be the direct descendant of

the Sun god. His temple was called the Pyramid of the Sun named as..... 'CHOLULA', what a close connect on our own back town boys in the early times. This Cholula had a chief priest who commanded great deal of respect and was the real king maker.

This specific pyramid was the largest construction known to man during the regime of Kukulkan (Mayan God).

Painting of the Cholula Pyramid

A closer view of Cholula Pyramid

It has a base of 450 by 450 m (1476x1476 ft) and a height of 66 m (217 ft). According to the Guinness Book of Records, it is in fact the largest pyramid as well as the largest monument ever constructed anywhere in the world, with a total volume estimated at over 4.45 million m³, even larger than that of the Great Pyramid of Giza in Egypt which is about 2.5 million m³.

Now I was very intrigued, in fact, fascinated as I did pride of the Big temple to be the largest Temple in the world in the ancient time line (Giza pyramid was a Tomb not temple). My pride being crushed, I was digging more into the time lines and names etc. Now here is what I found.

Mayans	Cholas
Begin at least 1000 years BC	Prior to Sangam period, disputed time lines
God – Kukulkan – Winged God – Descendant of the Sun God	God – Shiva / Vishnu, Cholas pulse a lineage of the Sun
Greatest Monument – Cholula Pyramid (temple)	Greatest monument – Periya Kovil
Historical periods 1000 BC – 200 AD : Native migrants 200 AD – 900 AD : Rise of Mayans ** 800 AD – Date : Decline of the Mayans ** - Check out the Indian Cholas missing in action	Historical periods 1000 BC – 200 AD: First Generation Cholas 200 AD – 848 AD : Interregnum 848 AD – 1279 AD: Second Generation Cholas
Prominent leader or Myth KUKULKAN	1 st Generation leaders KARIKALAN – NedunKilli – Killivalavan – Kopperuncholan – Kocenganan – PerunKilli
Flag – Jaguar	Flag – Tiger
Exploration: Land ** Kukulkan was believed to have arrived via Sea	Exploration: Land Cholas Mastery over the oceans was no secret

So with this in mind, I set out to Cancun and Chichen Itza. From the pristine beaches and sand at the Cancun strip, a 2 hour journey through some beautiful landscapes took us to the great pyramid temple of Chichen Itza. The name seems to have derived from the meaning of Magical Water (apparently denoting the Cenote's) . This is recorded in the sacred book called 'Chilam Balam'. Chilam meaning Oracle and Balam meaning Jaguar (its close rhyming to the note of Chidam baram or silam balam or thillai ambalam, can be denounced as rumblings of a Cholan fanatic ☺) .

Cenote's are sacred waters, where people were beheaded to appease the rain gods. Getting back to the pyramid of Chichen Itza, a trip around it was mystical, something like going around our periya kovil or more precisely I was reminded of Thirubhuvanam.

Jaguar Throne

This was the prime ruling spot of the Kukulcan, his throne was designed as a Chair on the head of a Jaguar.

EL Castillo

Center of Chichen is the Temple of Kukulcan referred as El Castillo. This pyramid has a ground plan of square terraces with stairways up each of the 4 sides to the temple on top called as STEP Pyramid. On the Spring and Autumn equinox, at the rising and setting of the sun, the corner of the structure casts a shadow in the shape of a plumed serpent - Kukulcan - along the west side of the north staircase. On these two days, the shadows from the corner tiers slither down the northern side of the pyramid with the sun's movement to the serpent's head at the base.

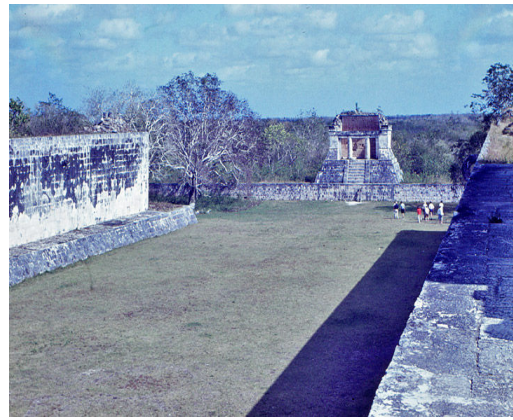

El Castillo Pyramid

Inner sides of the Temple were built using Jade stone and the base contained of Lime stones.

Great Ball Court

A court where the Mayans played a very difficult game of native basket ball, just that they had to loop through the hoop a tough leather ball by hitting it across with the hip.

Ball Court View

Ball hoop

The famous carving on that court is of a player (most likely defeated one), decapitated and from the wound emits seven streams of blood; six become wriggling serpents and the center becomes a winding plant. (Refer to the beheading found in Chola temple carving)

Temple of a Thousand Columns

Along the south wall of the Temple of Warriors are a series of what are today exposed columns, although when the city was inhabited these would have supported

an extensive roof system. The columns are in three distinct sections: an east group that extends the lines of the front of the Temple of Warriors; a north group, which runs along the south wall of the Temple of Warriors and contains pillars with carvings of soldiers. The northeast column temple also covers a small marvel of engineering, a channel

that funnels all the rainwater from the complex from a former cenote.

Warrior beheading, 4 streams to ground and 7 to heaven(Mayan sculpture) Similar sacrifice in Chola carvings

Similar sacrifice in Chola carvings

To the south of the Group of a Thousand Columns is a group of three, smaller, interconnected buildings. There is also the Palace of Ahau Balam Kauil, a small building with two levels that has depictions of Jaguars (balam in Maya) and the Mayan god Kahuil (God of the Heavens).

Closer view of '1000 leg hall'

Top view of '1000 leg hall'

Similar structure in India

The whole place was so mystical that, when we boarded the bus back to our hotel, I had a feeling that the world was one big chunk and something has been lost over the past 1000 years, something vital yet missing.

Are the Mayans a part of the Asians ? A tribe by name Nahuas was also present in central Mexico, pronounced as Nahas. The names, behaviors, constructions, myths and legends, why even the throne has so much in common but just the question of 8000 miles in between ...

There are no conclusions, there are questions. There are no answers, just the puzzles. I am no historian or time traveler to theorize or visualize the real actions, however, I feel comfortable with the statement that history shows the path to the future.

There are amazing similarities between these magnificent and ancient civilizations, that seem to prove that my travel to the country has made me look at that famous statement 'Yaadhum oore, yavarum kelir' from an absolutely different light with a subtle sense of smile.

நாயகன்

வिव்வக்வேனன்

தாத்தா வேதப்ப ஐயர் கண்டிப்பாய் ஒரு கோயிலாவது கட்டியிருக்க வேண்டும். அவர் மனைவி மங்களம் குறைந்தது லட்சம் பேருக்காவது அன்னதானம் செய்திருக்க வேண்டும். அவர்களின் மகன் ராமசாமி ஐயர் இன்னும் ஒரு படி மேலே. கிராமத்துக் கணக்கு வேலை பார்த்தாலும் கலைமகள் சரஸ்வதி தேவியை உபாசித்து, நேரில் பார்த்து அந்த வரத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் ஐந்து ஆறு வயதிலேயே அஷ்டபதியையும், கிருஷ்ணலீலா தரங்கினியையும் மனப்பாடமாக ஒப்பிக்கக் கூடிய, கிருஷ்ணமூர்த்தியென்று இப்படியொரு காவிய நாயகன் மகனாகப் பிறந்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை. ஒன்பது கோள்களும் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் பங்குக்கு கிருஷ்ணமூர்த்தியை ஆசீர்வதித்திருக்க வேண்டும். அவர் பிறந்த தேதி அப்படி...விகாரி வருஷம், ஆவணி மாதம், சனிக்கிழமை, சுவாதி நட்சத்திரம். தேதி 9.9.1899.

இவர்களைவிட ஒருபடி அதிகம் புண்ணியம் செய்தவர் ஒருவர் இருந்தார். அ, ஆ என்று அட்சராப்பியாசம் செய்து கல்வியைத் தொடங்கி வைத்த சுவாமிநாத ஐயர். அவர் தொடங்கி வைத்த எழுத்தறிவு பின்னாளில் எத்தனையோ தமிழ் மக்களின் மனங்களை கொள்ளை கொள்ளப் போகிறது என்பதை அவர் அறிந்திருப்பாரா....

எட்டு வயதில் பிறும்மோபதேசம். யஜுர் வேதத்தின் ருத்ரம் மனப்பாடமானது. அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்ததே போதும் என்று எட்டு வயது முடியும் முன்னர் தந்தை ராமசாமி ஐயர் மறைந்தார். பக்கத்து வீட்டு அய்யாசாமி ஐயரும் அய்யாம்பாளும் இவரையும் இவர் அண்ணனையும் ராமலட்சுமணாகளாக வரித்து தங்கள் பிள்ளைகளாக ஆக்கிக்கொண்டார்கள். சோழ ராஜவம்சத்துக் கதை எழுதப் போகிறார் என்று உணர்ந்துதானோ என்னவோ, அய்யாசாமி ஐயர் இவரை ராஜப்பா என்று அழைத்தார். உருவம் காரணமாக அகஸ்தியர் என்று இன்னொரு பெயரும் இட்டார்.

ஆற்றங்கரை ஆலமரத்தடி இவரது சிம்மாசனம், ஆங்கில தமிழ் நாவல்களைக் கரைத்துக் குடித்தது அங்கேதான். கையில் வேர்க்கடலை, அது தீர்ந்து போனால், தலைமுடியைச் சுழற்றிக் கொண்டேயிருக்கும் கை. அல்லது கீழுதடை நிமிண்டிக் கொண்டிருக்கும். சுவாரஸ்யமான கட்டங்கள் படிக்கும்போது பவே, பவே...போடு சக்கை என்பார். இன்னும் சுவாரஸ்யம் கூடிவிட்டால் வருவது நாசமாப் போச்சு... அவரது மேனரிசங்களும் சுவாரஸ்யத்தைக் காட்டும் வார்த்தைகளும் வயதான பின்னரும் தொடர்ந்தன. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இளமைக்கால அனுபவங்கள், கிராமத்துச் சூழ்நிலை, ரசித்த இயற்கை, அத்தனையும் அவரது நாவல்களில் இடம் பெற்றன. அய்யாசாமி ஐயரின் விஷம் தீர்க்கும் வித்தையும்கூட இவரது கதை விட்டுவைக்க வில்லை.

கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டுத்தான் கல்வி தொடர்ந்தது. திருச்சி பிரதான தெப்பக்குளத் தெருவிலிருக்கும் ஈ.ஆர். உயர்நிலப் பள்ளியில் 16.10.1917 ல் முன்றாவது பாரம் (8ஆம் வகுப்பு) இவர் சேர்ந்ததற்கான பதிவுகள் இன்னும் இருக்கின்றன. பின்னர் 1918ல் நேஷனல் பள்ளியில் கல்வி

தொடர்ந்தது. இவரது வகுப்புத் தோழர் திரு. பி.எஸ். பாலகிருஷ்ணன், பின்னாளில் ஐ.ஏ.எஸ். முடிந்து ரயில்வே துறையில் தலைமைத் தணிக்கை அதிகாரியானார். இவர் 1921ல் ஆறாவது பாரம் படிக்கும் போது புத்தகங்களைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு சுதந்திரப் போராட்டத்தில் குதித்துவிட்டார்.

இவர் படிப்பை தூக்கி எறிந்ததற்கு காரணமான டாக்டர் டி.எஸ். செளந்திர ராஜன் தான் இவரைக் கழுத்தைப் பிடுத்து தள்ளாத குறையாக எழுத்துலகிற்கு அனுப்பி வைத்தவர். எழுத்துலகிற்கு வந்து, சுதந்திரப் போராட்டத்தை வளர்த்து, பின்னர் தமிழையும், தமிழ் இலக்கியங்களையும் வளர்த்து மட்டுமின்றி, அன்புக்குரிய நண்பர் திருப்பூர் கிருஷ்ணன் கூறாவதுபோல் சரித்திர நாவல்களுக்கு ஓர் இலக்கிய அந்தஸ்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் அமரர் கல்கிதான். இவரது நாவல்களைப் போலவே இவரது சரித்திரமும் சுவையானது, சுவாரஸ்யமான சம்பவங்கள் நிறைந்தது, எத்தனை முறை படித்தாலும், ஒவ்வொரு முறையும் புதுப்புது கோணங்களை, அர்த்தங்களை, மனித வாழ்வின் பாடங்களைப் புகட்டுவது.

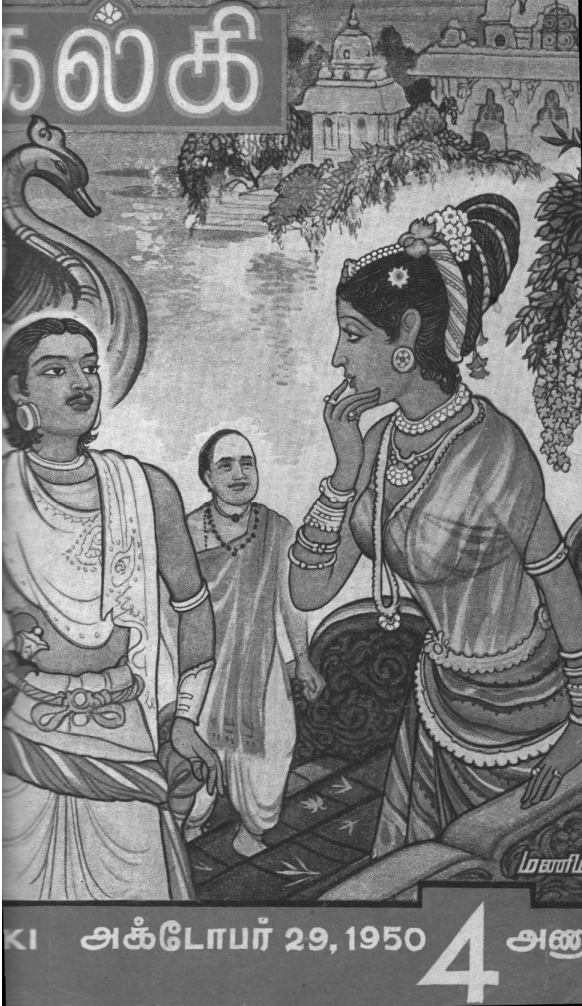
தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

- தண் + செய் என்பது தஞ்சை என்றானது என்கின்றன பழந்தமிழ் நூல்கள். இப்போது கர்நாடகாவால் சிறையெடுக்கப்பட்ட காவிரி அப்போது இந்த ஊரை தண்ணென்றாக்கியது.
- பல்லவ சிம்மவிஷ்ணுவின் திருச்சிராப்பள்ளிக் கல்வெட்டிலும்(கிபி 555-590) திருநாவுக்கரசரின் திருவீழிமிழலை திருத்தாண்டகத்திலும் (7ம் நூற்றாண்டு) பாண்டியன் மாறஞ்சடையன் கல்வெட்டிலும்(கிபி 711) தஞ்சை நாடு குப்பிடப்பட்டுள்ளது.

காலத்தை வென்ற காவியம்

சதீஷ் அருண்

பொன்னியின் செல்வன் நவீனத்தைப் பற்றியோ, கல்கி அவர்களைப் பற்றியோ, வரலாற்றைப்பற்றியோ, எதைப்பற்றியும் எழுத எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது - எதாவது எழுதலாமா என்று யோசிக்கும் பொழுதே இப்படி பல கேள்விகள், என் மனதுள். பொன்னியின் செல்வனைப் படித்து வரலாற்றார்வம் கண்டு, வரலாற்றை தோண்டி எடுக்கப் புறப்பட்டேனா? உலகில் உள்ள லட்சக்கணக்கான ரசிகர்களைப்போல் வாரம் ஒரு முறை, மாதம் ஒரு முறை அல்லது ஆண்டிற்கொருமுறையாவது இந்த நவீனத்தைப் படிக்கின்றேனா? எதுவும் இல்லை. எந்த தகுதியை வைத்துக்கொண்டு நான் எழுத எத்தனித்தேன் என்பது ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

1950களில் வெளியான பொன்னியின் செல்வன் நவீனத்திற்கு அமர ஓவியர் மணியம் வரைந்த வண்ணப்படம்.

ஆனால், ஒரு தகுதி கண்டிப்பாக எனக்கு உண்டு - நானும் கல்கியின் ஒரு ரசிகன். பொன்னியின் செல்வனைப் படித்து பித்து படித்தவர்களில் நானும் ஒருவன். பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றி சிறு வயது முதல் கேள்விப்பட்டே அதை கல்லூரி முடித்து வேலைக்குச் சென்ற பின் படித்த பொழுது எல்லோருக்கும் ஏற்பட்ட அதே உணர்வு. ஏதோ ஒன்றைத் தொலைத்த உணர்வு. அனைத்து இளைஞர்களையும் போல், ஆங்கில நவீனங்களைப் படிப்பதே மேதாவித்தனம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தவனை, சம்மட்டியால் அடித்ததைப் போன்ற ஒரு உணர்வு. ஏதோ பூர்வ ஜென்ம வாசனையை

கண்டது போல் ஒரு பிரமிப்பு அடுத்த ஐந்தாண்டுகள் எந்த ஒரு ஆங்கில நவீனத்தையும் தொட பிடிக்காமல் தமிழ் சரித்திர நவீனம், ஆன்மீகம் என்று படித்துக்கொண்டிருந்த காலமும் உண்டு.

ஒரு நவீனம், ஒரு கற்பனைக்கதை, ஒரே ஒரு முறைதான் படித்த கதை, இப்படி ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியுமா என்று வியந்துகொண்டிருக்கும் பொழுதுதான் பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவை கண்ணில் பட்டது. அட, நம்மைப்போல், நம்மையும் விட அதி தீவிர பித்தர்கள் இருக்கிறார்களே என்று ஒரு சிறு சந்தோஷம். காலப்போக்கில் இந்த குழு எடுத்த விஸ்வரூபம்...அப்பப்பா...பாராட்ட வார்த்தைகள் ஏது? தமிழ் சரித்திரத்தில் தொடர்புடையவர்கள், தீவிர வரலாற்றாய்வாளர்கள் ஆகட்டும், வரலாற்று ஆர்வலர்கள் ஆகட்டும், அவர்கள் வாழ்வில் பொன்னியின் செல்வனின் தாக்கம் நிச்சயம் உண்டு என்று சொன்னால், அது மிகை ஆகாது. அப்படி என்ன மாயம் இருக்கிறது இந்த நவீனத்தில்? ஏன் மற்ற சரித்திர நவீனங்கள் இந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியவில்லை? கதையா, கதாபாத்திரங்களா எது நம்மை இப்படி பாதிக்கிறது? இதுதான் என்று கூட யாராலும் முடியாத ஏதோ ஒன்று இந்த அற்புதப் படைப்பில் உள்ளது.

கல்கி ஒரு மாபெரும் எழுத்தாளர், தீவிர தேசபக்தர், சமூக அலங்கார சாடியவர், சமூக மற்றும் பிற சரித்திர நவீனங்களும் எழுதியுள்ளார். ஆனால் கல்கி என்றதும் நினைவுக்கு வருவது பொன்னியின் செல்வன் தான். கல்கியை அறியாதவர்கள் கூட பொன்னியின் செல்வனைப்பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். சமகாலத்தவர் மட்டும் அல்லாமல், மூன்று தலைமுறை தாண்டியும் வாசகர்களை வசீகரிக்கும் ஆற்றல் கொண்டது இந்த பொன்னியின் செல்வன். மற்ற படைப்புகளுக்கு இல்லாத மகத்துவம் இதற்கு என்ன என்று கேட்டால், பலரின் வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்றியமைத்த பெருமை வேறு எந்த படைப்புக்கும் இல்லாத அளவுக்கு, இந்த கதைக்குதான் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு படைப்பும், சிலரை ஏதாவது ஒரு வகையில் பாதிக்கும். ஆனால், படித்த எல்லோரையும் ஒரே போல் பாதித்த ஒரே படைப்பு பொன்னியின் செல்வன் மட்டுமாகத்தான் இருக்க முடியும்.

பொன்னியின் செல்வனுக்கு இரு தரப்பு வாசகர்கள்தான் உண்டு. இதைப்போல் வேறு இல்லை என்று, முன்பு சொன்னது போல், ஆண்டிற்கொருமுறை பாராயணம் செய்யும் ஒரு கூட்டம் (மீண்டும் மீண்டும் படிக்கப்பட்ட நவீனம் உலகிலேயே இது ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும்), முதல் பத்தியையே தாண்ட முடியாமல், இதை யார படிப்பார்கள் என்று ஓரம் கட்டும் ஒரு கூட்டம். இந்த வாசகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் எவரும் இரண்டாவது கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. படித்தவர் அனைவரையும் ஒரு சேர பாதித்தது என்று சொன்னோமே, அதற்கு ஒரு சில காரணங்களாவது இருக்க வேண்டுமே? சிலவற்றையாவது குறிப்பிட்டாக வேண்டும் அல்லவா? முழு முதற்காரணம், பெற்றோர்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. நூற்றுக்கு தொண்ணூறு பேர், தன் சிறு வயதில் தனது தாயோ தந்தையோ, பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றி கூறக்கேட்டுத்தான் அதன் மீது ஒரு பற்றை வளர்த்திருப்பார்கள். பிறகு அவரவர் இரசனைக்கேற்ப, பொன்னியின் செல்வனை விட சுவையான கதை கிடைக்குமா என்று தமிழ் நவீனங்களை தேடிப்பிடித்து படித்து, சரித்திர நவீனங்களினால் பித்து பிடித்து கடைசியில் பொன்னியின் செல்வனைப்போல் இல்லை என்று மறுபடியும் பொன்னியின்

செல்வனையே படித்து, பிறகு அதுவே போதையாகி, வாரம், மாதம் இல்லை ஆண்டிற்கொருமுறை பாராயாணம் செய்யுமறள்விற்கு போய் நிற்கும்.

கதை, கதை சொல்லும் விதம், கதாபாத்திரங்கள் இவைகள் தாம் இந்த மகத்தான வெற்றிக்கு பின்புலம் என்று சொன்னால் அது மிகை ஆகாது. சுவரில்லாமல் சித்திரம் இல்லை. அது போல் நல்ல கதை அம்சம் இல்லாமல் ஒரு நவீனம் வாசகர் நெஞ்சில் இடம் பிடிக்க முடியாது. சிறு குழந்தைகளுக்கு பாட்டி கதை சொல்லுவதைப் போல, கல்கி அவர்களே வாசகர்களுடன் அளவளாவி கதை சொல்லும் போங்கு, முதல் அத்தியாயத்திலிருந்தே நம்மை கட்டி போட்டு விடுகிறது. வந்தியத்தேவனின் பார்வையிலேயே பெரும்பான்மையான கதையை சொன்னாலும், அதையே முழுவதும் பின்பற்றாமல், தானும் வாசகர்களுடனான தொடர்பை துண்டித்துக்கொள்ளாமல் அவ்வப்பொழுது கதை சொல்லி, கதையினுடே வரலாற்றுச் செய்திகளையும் சொல்லி அடப்பாடான ஒரு கதம்பமான நடை. இந்த நடை அறுபது ஆண்டுகள் கடந்து, இன்றைய கதாசிரியர்களிலும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்றால், கல்கி அவர்களின் எளிய, இனிய, அற்புதமான நடை எழுத்துலக வரலாற்றில் ஒரு முன்னோடி என்று கொள்ளலாம்.

பொன்னியின் செல்வனில் வரும் பாத்திரங்கள் அனைவரும் நமது அண்டை அயலார் வீட்டில் வசிப்பவர்களாகத்தான் நம் கண்களுக்குத் தெரிகிறார்கள். எந்த ஒரு பாத்திரமும் நமக்கு பரிச்சயம் இல்லாதவர் போல் ஒரு பொழுதும் நமக்கு தோன்றுவது இல்லை. கண்களுக்குத் தெரிகிறார்கள் என்றா சொன்னேன்? அதை யாரும் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஏன் என்றால், இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக நான் சொன்னால்தானே நீங்கள் அதை பொருட்படுத்த போகிறீர்கள். கல்கியின் வருணனை ஒவ்வொரு காட்சியையும் நம் கண் முன்னே அல்லவா கொண்டு வருகிறது. நள்ளிரவு சதியாலோசனையின்போது ஆழ்வார்கடியான் மதிலிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கும் பொழுது, நாமும் அவர் அருகில் அமர்ந்தல்லவா அந்த காட்சிகளைப் பார்க்கிறோம். காவிரியாற்றின் பொலிவை வருணிக்கும்போது கரைபுரண்டோடும் காவிரி நம் கண் முன்னே படற்கிறதல்லவா? நிலவரையில் வந்தியத்தேவன் செல்லும்போது நாமும் திடுக்கிடும் இதயத்துடன் அல்லவா அவன் பின் சென்றுகொண்டிருக்கிறோம்? இன்னும் சொல்லப்போனால், அந்த இருட்டில் சரியாக கண் தெரியாததால், நாமும் நமது கண்களைச் சுருக்கி, இருட்டிற்குப் பழகி கொண்டோம் படித்திருப்போம். யோசித்துப் பாருங்கள், நான் சொல்வது உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்வீர்கள். இப்படி கதையுடன் நம்மை ஒன்றி ஊறிப்போக வைத்த எழுத்தாளர் வேறு யார் இருக்கிறார்கள், கல்கியைத் தவிர?

பார்த்தீர்களா, கதாபாத்திரங்களை பற்றி பேச ஆரம்பித்து வேறு எங்கோ போய்விட்டேன். அதுதான் கல்கியின் தாக்கம். ஒரு கணம் கோடியக்கரையில் இருந்தால், அடுத்த கணம் பழையாறை, அடுத்த கணம் தஞ்சை அல்லது குடநதை என்று காட்சிகளை படரவிட்டு, நம்மை அலைகழித்து அதிலும் ஒரு ஆனந்தத்தை தந்தவர் கல்கி. ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தையும் நம்மை போல் பல்வேறு சந்தர்பங்களில் பல்வேறு குணாதிசயங்களோடு காண்கிறோம். ஒவ்வொரு முறை ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்திற்காக வேதனை படுகிறோம். அறுபது ஆண்டுகள் கழித்தும் எது நிஜம் எது நிழல் என்று வேறுபடுத்த முடியாதபடி அமைந்திருக்கின்றது கல்கியின் பாத்திரங்கள். இன்றும் நந்திணையை வரலாற்றுப் பழுவூர் இராணி என்று நினைத்திருப்பவர்கள் எவ்வளவு பேர். இன்றும், மந்தாகினி தேவி நிஜ பாத்திரம் என்று நினைப்பவர்கள் ஏராளம். கல்கியின் படைப்புகளில், பொன்னியின் செல்வன் தான் மிகச் சிறந்ததா என்று கேட்டால், அதற்கு கல்கியின் ரசிகர்களான நாம் எளிதாக 'இல்லை' என்று பதில் சொல்லிவிடலாம். ஏனென்றால், நமக்கே தெரியும், சிவகாமியின் சபதமும், பார்த்திபன் கனவும் கேள்விகளுக்கு இடம் கொடா முழு நவீனங்கள் என்று. அவரின் சமூகக் கதைகளைப் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம், திரைப்படங்களாக மிளிரும் அளவுக்கு நேர்த்தியானவை. ஆனால், பொன்னியின் செல்வனை ஆயிரம் முறை படித்தாலும்,

நந்தினியின் தந்தை யார், பாண்டிய இளவலாக வரும் அந்தச் சிறுவன் யார் குழந்தை, ஆதித்த கரிகாலனை கொன்றது யார், போன்ற என்னற்ற கேள்விகளும் அதற்கு விடை காண முடியா விவாதங்களும் தான் மிச்சம். ஆனாலும், நாம் மீண்டும் மீண்டும் பொன்னியின் செல்வனைப் படிக்கும் அளவிற்கு வேறு எந்த ஒரு நவீனத்தையும் படிக்க அவா எழுவதில்லை. அதற்குக் காரணம் என்ன என்று யோசித்தால் விடை கிடைக்கவா போகிறது?

கல்கி தனது படைப்புகளால் ரசிகர்களை மட்டுமா சம்பாதித்தார்? தனக்கு வாரிசுகளையும் அல்லவா உருவாக்கினார். கல்கியால் ஈர்க்கப்பட்டு கதாசிரியர்களாய் ஆனவர்கள்தான் எவ்வளவு பேர். விக்ரமன் அவர்கள் தொடங்கி இன்றைய வெங்கடேஷ், கோகுல், திவாகர் என்று பட்டியல் நீண்டுகொண்டல்லவா இருக்கிறது. என்னையும் இப்படி ஒரு கட்டுரையாளனாக மாற்றிய பெருமை, கண்டிப்பாக கல்கியைத் தான் சாரும். மற்ற படைப்புகள் அற்புதமானவைதான் என்றாலும், எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விஷயம், பொன்னியின் செல்வன் ஓர் விசேஷ படைப்பு என்பது.

ஒரு எழுத்தாளர், தன் குறிபிட்ட ஒரு படைப்பால் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, மூன்று தலைமுறையும் தாண்டி தமிழ் நெஞ்சங்களில் இப்படி ஒரு ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முடியும் என்றால், அதற்கு காரணம் இல்லாமலா இருக்கும். மேலே குறிப்பிட்ட காரணங்களும் குறிப்பிடாத காரணங்கள் பலவும் இருக்கலாம். மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட மிக முக்கியமான ஒரு காரணம், கல்கி அவர்கள் பொன்னியின் செல்வனில் வாரி இரைத்திருக்கும் வரலாறு தான். நம்மையும் அறியாமல் நமக்குள் ஒளிந்திருக்கும் வரலாற்றுத் தாக்கத்தை தணிக்கும் நீராய் பொன்னியின் செல்வன் அமைந்திருப்பதால் தான் நமக்கு பிரியமான கதையாய் காலங்கள் கடந்தும் பரிமளிக்கிறது.

ஆம். நமது வரலாறு இவ்வளவு அற்புதமானது என்பது நமக்கு தெரியாததால், பொன்னியின் செல்வனைப் படிக்கும் பொழுது, நமது சங்க காலத் தலைவன், முதன்முதலில் தன் தலைவியை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் பொழுது, எப்படி காதல் வயப்படுவானோ, அதைப்போல் நாமும் நமது வரலாற்றின் மீது காதல் வயப்பட்டு, மயங்கி நிற்கிறோம். பெரும்பாலும், இது நமக்கே தெரியாமல் நடப்பதுதான் கல்கியின் திறமைக்கு சான்று. பள்ளியில் படிக்கும் வரலாறும் தூக்கத்திற்குத்தான் வித்திட்டதே தவிர நமது முன்னோர்கள் எத்தகைய வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள், என்னென்ன செய்தார்கள் என்பன நமக்கு மறைக்கப்பட்டும், மறுக்கப்பட்டும் வந்தது, வருகிறது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு நமக்கும் ஒரு பெருமை வாய்ந்த சரித்திரம் இருக்கிறது என்பதை பறைசாற்ற கல்கி கையாண்ட கருவிதான் பொன்னியின் செல்வன்.

பொன்னியின் செல்வனை படித்த எவரும் நினைக்கும் முதல் விஷயம், வந்தியத்தேவன் சென்ற பாதையில் நாமும் போய் பார்த்தால் என்ன, என்பதுதான்? இங்கு தான் நம் வரலாற்று தேடல் தொடங்குகிறது. வரலாறு என்று தேடப்பறப்பட்டால், அன்றைய சொச்சங்கள் என்று இன்று இருப்பது, நமது கோயில்கள் மட்டும்தான். அதற்காகத்தான் கல்கி கோயில்களைப் பற்றிய செய்திகளை கதை முழுவதும் தூவிய விட்டிருக்கிறார். ஒவ்வொரு ஊரைப் பற்றிச் சொல்லும்போதும், அங்கு உள்ள சரித்திர புகழ் பெற்ற கோயிலைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கிறார். பள்ளிப்படையாகட்டும், பாடல் பெற்ற ஸ்தலமாகட்டும், வரலாற்றுச்சிறப்பு மிக்க கோயில் ஆகட்டும், அனைத்தைப்பற்றியும் விவரிக்கிறார். இந்த ஆர்வம்

எவ்வளவு தூரம் என்றால், திருமழப்பாடியில் பிறந்து வளந்த செம்பியன் மாதேவி, சிவனடியார்களிடம், மழப்பாடிக் கோயிலை பற்றியே கேட்டறிவதாக ஒரு காட்சியை கதையினுள் புகுத்தியுள்ளார். இது பிழையாகுமே என்பது கூட அவருக்கு ஒரு பொருட்டல்ல, நம் பாரம்பரியத்தை, கலாசாரத்தை, வரலாற்றை, எப்படியாவது வாசகர்களுக்கு சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற தவிப்பு.

சோழர்கள் வரலாற்றை, விஜயாலச் சோழன் முதல் சுந்தர சோழன் வரை, கதை முழுவதும் எவ்வளவு முறை நமக்கு திரும்ப திரும்பச் சொல்லியிருப்பார்? ஒவ்வொரு சில அத்தியாயங்களுக்கு ஒரு முறை, நமக்கு அதை நூபகப்படுத்திக்கொண்டே நம்மையும் அரியாமல், சோழ வரலாற்றை நாம் நெட்டுரு போட வழி வகுத்திருப்பார். கோயில்கள் பற்றிய செய்தியாகட்டும், போர்கள் பற்றிய செய்தியாகட்டும், நடந்ததை நேரில் பார்த்தவர் போல் எழுதியிருக்கும் நடை, காட்சிகளைக் கண்கள் முன் கொண்டு வந்து, நாமும் அந்த காட்சியில் ஒரு பாத்திரமாகவே மாறி அதை மண்தில் பதிய வைத்திருப்போம். என்ன அற்புதமான ஒரு வழிமுறை. இதை ஏன் நம் பாட புத்தகங்கள் கையாளக்கூடாது?

இந்த தாக்கங்களால், அந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க தஞ்சையையும், குடந்தையையும், நாகைக் காரோணத்தையும், நேரில் சென்று பார்த்தால் என்ன என்று துவங்கி, அதன் அழகில் மயங்கி, அதன் வரலாற்றில் ஊறி, அதன் தொடர்பான வரலாறுகளை அலசி, அதன் சிற்பங்களை மெல் மோகங்கொண்டு, சோழர்கள் சிற்பத்திற்கும் பல்லவர் சிற்பத்திற்கும் ஆறு வித்தியாசம் கண்டு பிடிக்கத் துவங்கி, அந்த சிற்பத்தின் பின்னணியான பக்திக் கதைகளைக் கண்டு, இன்னும் பல புது அனுபவங்களைப் பெற்று, நமது வரலாற்றைக் கண்டு அதிசயிப்பதா, நமது பாரம்பரியத்தைப் பாராட்டுவதா, நமது முன்னோர்களின் கட்டிடக் கலைத்திறனை கொண்டாடுவதா, அவர்களின் சிற்பக் கலையை வணங்குவதா இல்லை அவர்கள் பக்தியை மெச்சுவதா என்று திக்கு முக்காடிப் போய் நிற்கும் தருவாயில்தான் நமக்கு விளங்கும், நாம் இவ்வளவு நான் கண்டாய்ந்தது நமது கலாசார பாரம்பரியத்தின் ஒரு கடுகளவதான் என்பது. கற்றது கையளவே இவ்வளவு என்றால், நாம் கல்லாத உலகளவு வரலாறு - அப்பப்பா நினைக்கவே மலைப்பாக இருக்கிறதல்லவா? இவ்வளவும் நம் தமிழ் வரலாற்றுக்கு மட்டும் என்றால், நம் பாரத வரலாறு? ஆயிரம் ஜென்மங்கள் எடுத்தாலும் அதன் கரையை நாம் காண முடியுமா?

இப்பேர்ப்பட்ட வரலாற்றுக்குச் சொந்தக்காரர்களான நாம், நமது வரலாற்றை புறக்கணித்துவிட்டு அதை சரியாக, முறையாக புரிந்துகொள்ள யத்தனிக்காமல், யார் யாரோ சொல்லுவதைத்தான் நம் வரலாறு என்று கண்முடித்தனமாக நம்பி ஏமாறுவது முறையா? இது தான் கல்கி பொன்னியின் செல்வன் மூலம் நமக்கு விட்டுச்சென்றுள்ள கேள்வி. இந்த கேள்விச்சுடர் தான் பலரது நெஞ்சங்களில் தீயாக இன்றும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவே பல உண்மையான வரலாற்றாய்வுகளுக்கு வழி வகுத்திருக்கிறது, இன்னும் வழி வகுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. நமது தேசத்தின் பாரம்பரியமே, கேள்வி கேட்டு அதற்கு விடை கானுவதுதான். அதைத்தான் வேதங்களும், உபநிஷதங்களும் அதற்கு உரை எழுதிய சங்கரர், இராமாநுஜர் போன்றோரும் நமக்கு கூறிச்சென்றுள்ளார்கள். அதையே திருவள்ளுவரும்,

'எப்பொருள் யாரயார்வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள் மெப்பொருள் காண்ப தறிவு.'

என்று குறித்துச் சென்றார்.

இந்த நோக்கத்தில் தான் கல்கி தனது மறைவிற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன், பொன்னியின் செல்வனை நிறைவு செய்து தனது பிரவிப்பயனை அடைந்தார் என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. அவர் இந்த அரும்பெரும் காப்பியத்தின் மூலம் நம்முள் கொழுந்து விட்டு எரியச்செய்த தீ நம் வரலாற்றைத் தோண்டி எடுக்கும் வரை அணையாது. கல்கி நமக்கு கிடைத்த ஒரு பொக்கிஷம், அவர் படைப்புகளை பாராட்டி அதை அடுத்த

தலைமுறைக்கும் எடுத்துச் செல்ல வழிகோலுவதே நாம் அன்னாருக்கு செய்யும் நன்றியாகும்.

வாழ்க கல்கி!!! வாழ்க தமிழ்!!! வாழ்க பாரதம்!!!

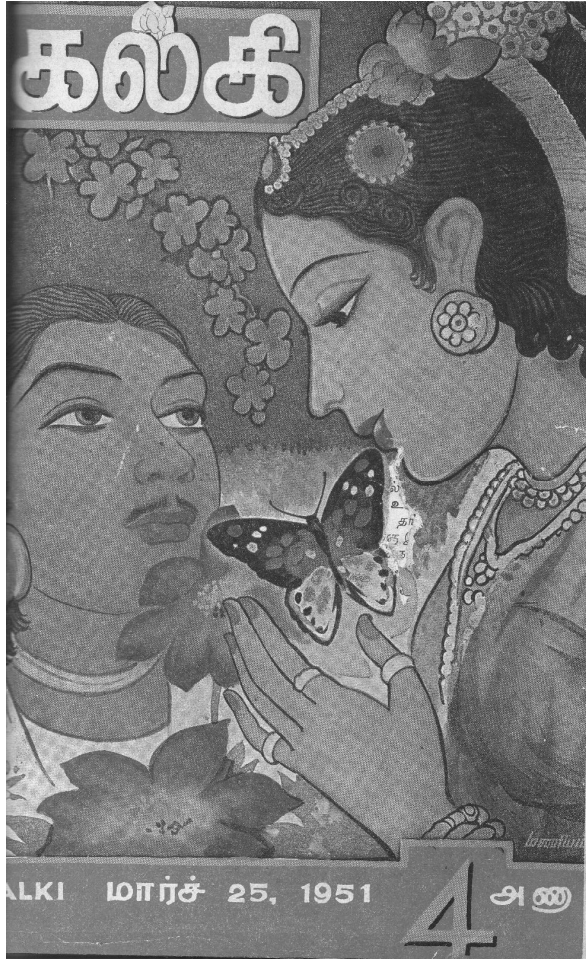
தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

தஞ்சை பெரியகோவிலின் கருவறையை ஓட்டி இருக்கும் துவாரபாலகர்களுக்கு கீழே காட்டப் பட்டிருக்கும் முதலையும், யானையும், துவாரபாலகர்களின் அளவை குறிப்பதோடு மூலவரான பெருவுடையாரின் பிரம்மாண்டத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கல்கியின் கதாநாயகியர்

மாலதி மகாதேவன்

அமரர் கல்கி அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் பெரும்பான்மையான எழுத்தாளர்கள் பெண்களை கைப்பாவைகளாக, அலங்காரப் பொருட்களாகவே சித்தரித்து வந்தனர். அந்த காலத்து நாவல்கள் அதுவும் சரித்திர நாவல்களில் பெரும் பான்மையான பெண்கள் வெறும் பொம்மை போன்ற அழகுப்பதுமைகள், தனக்கு என்று ஒரு கருத்தோ அபிப்பிராயமோ உணர்ச்சியோ இல்லாமல் ஆண்களுக்கு முற்றிலும் அடங்கியவர்கள். ஒரு பெண் அழகாக உடை அணிவது கூட அவளது பண்பிற்கு எதிராக, அடக்கம் இன்றி உள்ள செயலாக அக்கால கட்டத்தில் கருதப்பட்டது. அவரது எழுத்துகளிலும் அந்த பாதிப்பு இல்லாமல் இல்லை. இருந்தாலும் காந்தியடிகள், தாகூர் போன்ற பெரியவர்களின் பாதிப்பின் காரணமாக அவர் சற்று முற்போக்கான பெண் கதாநாயகியர்களைச் சித்தரித்து இருக்கிறார். அவரது எழுத்து பெண்கள் மத்தியில் பல வருடங்கள் கழித்தும் அழியாத தன்மை பெற்று இருப்பதற்கு இது ஒரு முக்கிய காரணம். அவரது கதாநாயகிகளில் என் மனதை கவந்தவர் பலர் - சிவகாமியின் சபதம் 'சிவகாமி', பொன்னியின் செல்வன் 'பூங்குழலி', 'குந்தவை', 'நந்தினி', 'செம்பியன் மாதேவி', கள்வனின் காதலி 'கலயாணி' மற்றும் தியாக பூமி 'சாவித்ரி'. கல்கி இவர்களை நேரடியான புரட்சி பெண்களாக சித்தரிக்கவில்லை (சாவித்ரியை தவிர) ஆனால் பொம்மைகளாக இல்லாமல் ரத்த சதை உள்ள மனித ஜீவன்களாக, ஒரு பக்குவமடைந்த ரசிகன் எந்த காலத்திலும் ரசிக்கும் நிஜ உருவங்களாக சித்தரித்து இருக்கிறார்.

சிவகாமி - நாட்டிய கலையில் சிறந்து விளங்கியதோடு சய மரியாதையும் கடமை உணர்ச்சியும் நிறைந்த பெண். அரச குமாரனை காதலித்தாலும் தன் எளிய குடும்ப தூழல் அந்த காதலுக்கு தடையாக இருக்கலாம் என்பதை அவள் சற்றும் மறப்பது இல்லை. பலர் சிவகாமியை ராமாயண சீதைக்கு ஒப்பிட்டு கூறுவார். சீதை கணவன் மேல் பெரும் நம்பிக்கை கொண்ட அடக்கமும் சாந்த குணமும் நிறைந்த பெண். ஆனால் சிவகாமி பிடிவாதமும் சீற்ற குணமும் அதிகம் கொண்டு தன் வழி தவறாக இருந்தாலும் அதில் உறுதி உள்ளவளாகக் காணப்படுகிறாள். இறுதியில் காதல் தோல்வியால் மனம் உடைந்து சிதறிப் போகாமல் தன் கலைக்கு தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்து கொள்கிறாள். நிறைவேறும் காதல், இல்லை என்றால் தற்கொலை என்ற இரண்டே முடிவுகள் இருந்த அக்காலத்தில் இத்தகைய முடிவும் சோகத்தை தந்தாலும் நிறைவும் மதிப்பும் தருகிறது.

பொன்னியின் செல்வனில் பல பெண் கதா பாத்திரங்களில் பூங்குழலி ஏன் இன்னும் பலரது மனம் கவர்ந்த பெண்ணாக இருக்கிறாள் - பூங்குழலி வீட்டு (அல்லது அரண்மனையோடு) ஆண் பாதுகாப்பில் அழகு பதுமையாக வாழவில்லை. அவள் பயமோ கட்டுப்பாடோ இன்றி அலை பாயும் கடலில் படகோட்டுவது, புலியை கல்லால் விரட்டுவது என்று மட்டும் அல்லாமல் கடமை வீரனான அருள்மொழி வர்மனையே கவரும் அளவுக்கு தன்னம்பிக்கையும் தைரியமும் உள்ள பெண்.

பொன்னியின் செல்வன் குழுமத்தில் ஒருவர் கூறினார் - இந்த பெண்ணை திருமணம் செய்தால் நிச்சயமாக விவாகரத்துதான் என்று! உண்மையான கூற்று. ஏன் என்றால் பூங்குழலி போன்ற பெண்ணோடு வாழ சாதாரண ஆண்களால் சற்று கடினம் தான்! அவளை சேந்தன் அமுதன் போன்ற மிகவும் அடக்கமான ஒரு ஆடவனோடு இணைத்தது சற்று நம்ப கடினமாக இருந்தாலும் - தைரியமான பெண்களை மணந்த அடக்கமான ஆடவர் பலர் உண்டு என்பதை நினைவில் கொள்ளலாம். குந்தவையும் செம்பியன் மாதேவியும் ஏற்கனவே வரலாறு அறிந்த மதிப்பிற்குரிய அரச குல பெண்கள். கல்கியின் கை வண்ணத்தில் அது உண்மையாக இருந்தாலும் குந்தவை உடன் கட்டை ஏறுவது பற்றி பெருமையாக பேசுவது சற்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கடினமாக உள்ளது. அவரது தாயார் உடன் கட்டை ஏறினார் என்று வரலாறு கூறுவதால் இதை காலத்திற்கு ஏற்ற கருத்தாக கொள்ளலாம். செம்பியன் மாதேவி சிவபக்த சிரோன்மணியாக தென்படுகிறார் - பெற்ற பிள்ளையையும் வளர்ப்பு பிள்ளையையும் ஒரு போல பாவிக்கும் போது அவரது பரந்த உள்ளம் ரசிகர்கள் மதிப்பை பெறுகிறது.

நந்தினி - பொன்னியின் செல்வனில் நந்தினியை விட அதிகமாக ரசிகர்கள் மனம் கவர்ந்த பெண்மணி யாரும் இல்லை என்று சொல்லலாம். நந்தினியின் பிறப்பின் மர்மம், கதை இறுதியில் அவள் என்ன ஆனாள் என்று பல கேள்விகள் இருந்தாலும் - அவளை பொன்னியின் செல்வனின் வில்லியாகத்தான் பலரால் கருதப்படுகிறாள். ராமாயணம் படிப்பவர் கைகேயி மேலோட்டமாக கெட்டவளாக நினைப்பது போல அவளும் சுய நலக்கரியாக பலரை தன் நலத்துக்காக பயன்படுத்துபவளாக இருக்கிறாள். ஆனால் சற்று ஆழமாக கவனித்தால் ஒரு அனாதையாக வளர்ந்து பல கஷ்டங்கள் அனுபவித்து அறிவிலும் அழகிலும் அரச குடும்ப பெண்களை போல் இருந்தாலும் அவர்கள் நிலைமைக்கு வர பெரு முயற்சி செய்யும் தளரா நெஞ்சம் கொண்ட பெண்ணாக அவளை காணலாம். அவள் நிச்சயமாக புரட்சி எதுவும் செய்யா விட்டாலும், அவளது விடா முயற்சியையும் தன்னம்பிக்கையையும் பாராட்டலாம்.

கள்வனின் காதலியின் 'கல்யாணி' இளம் விதவை - ஒரு கொள்ளைக்காரனை காதலித்து அவனுடன் ஓடிப்போவதற்குக்கூட அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தவள். கள்வனின் காதலி எழுதப்பட வரும் 1937 என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அக்காலத்தில் விதவைகளை மொட்டை அடித்து வீட்டு மூலையில் உட்கார வைப்பது மிக மிக சகஜம். ஒரு விதவை இன்னொருவனை காதலிப்பதே புரட்சி. அதற்கு மேல் அவனுடன் ஓடிப்போக இசைவது அதை விட பெரிய புரட்சி. கதையின் வேறு எந்த பகுதியையும். கருதாது இதை மட்டும் நினைவில் கொண்டாலே கதாசிரியர் மீது நமக்கு பெருமதிப்பு ஏற்படும். இறுதியாக தியாக பூமி சாவித்ரி, முன்பு பார்த்த பெண்களைப் போல் வேறுபாடுகள் இல்லாத நேரடியான புரட்சிப்பெண். ஏழை பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்து, செவிலித்தாய், பின் மாமியார், முறை தவறிய கணவன் என்று பல கொடுமைகளை அனுபவித்து பின் உமா ராணி என்ற பெயரில் பணமும் வசதியும் உள்ள தனிப்பெண்ணாக வாழ்கிறாள். முறை தவறிய கணவனை ஜெயிலில் இருந்து மீது வரும் முதல் தமிழ் கதாநாயகி சாவித்ரி. மீண்டும் இந்த கதை எந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டது (1939) என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சாவித்ரியின் கணவன் அவளிடம் மன்னிப்பு கோரி மீண்டும் இனிது வாழ வரும் போது 'தர்வான் அவரை வீட்டை விட்டு வெளில் போக சொல்லு' என்ற சாவித்ரியின் ஆணித்தரமான சொற்கள் படிக்கும் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் பெரும் தன்னம்பிக்கையும் உற்சாகத்தையும் அளிக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

'நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர் கொண்ட பார்வையும் நிலத்தில் யாருக்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்' என்று மகாகவி பாரதி பாடிய புதுமை பெண்களுக்கு உதாரணமாக கல்கி இந்த பெண்களை படைத்தது இருக்கிறார். அவருக்கு செய்யும் நன்றியாக இன்றைய இளைய தலைமுறையினரிடம் நாமும் இக்கதைகளை பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். துணிவான செயல்களுக்கு துணை இருக்கும் காலத்தில் அவற்றை செய்வது எளிது - ஆனால் துணை ஏதும் இன்றி தன் சிந்தையும் துணிவும் மட்டுமே துணையாக செயல்புரிந்தவர்கள் எத்தனை என்பதை இந்த கதைகள்

வழியாகவும் கதாசிரியரின் வாழ்க்கை மூலமாகவும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

- செள ஜூ குவா, சீனத்து யாத்திகள் கிபி 1225ல் எழுதி வைத்த குறிப்பின்படி 70 படைப்பிரிவுகள். (ரெஜிமெண்ட்ஸ்) பெருந்தனத்து யானையாட்கள், பாகர்கள். பயிற்சியாளர்கள். (ராஜராஜன் முதல் ராஜாதிதாஜன் காலம் வரை யானைப்படைத் தலைவனாக இருந்தவன் முழையூர் செழியன். யானை மீது துஞ்சிய தேவனை காக்கும் முயற்சியில் உயிரிழந்தவன். யானை அரிவாரணம். பண்டித சோழ தெரிந்த வில்லிகள், வீர சோழ தெரிந்த வில்லிகள் சிங்களாந்தக தெரிந்த வில்லிகள் நிகரிலி சோழ தெரிந்த வில்லிகள்.....இவர்கள் வில்லாட்கள் கொண்ட பிரிவுகள்.
- அணுக்க வாயில் மெய்க்காப்பாளர் பெருந்தனத்து பரிவார மெய்க்காப்பாளர் என்று மெய்க்காவல் படைப்பிரிவுகள்.
- யானைப்படைக்கு தனிப்பிரிவுகள், போர் ரதங்களுக்கென்றும் பிரிவுகள், காலார்படைக்கு என்றும் பிரிவுகள், மொத்தம் 32 பிரிவுகளுள் பெயர்கள் கிடைத்துள்ளன. கப்பற்படை பற்றிய விவரங்கள் மட்டும் அதிகமாக கிடைக்கவில்லை

நந்தினி தந்தை (யார் ?)

கோகுல் சேஷாத்ரி

அந்த அழகுப் பதுமையை மனதில் நிறுத்தி நீண்ட நாட்களாகின்றன. இந்த விழா மலருக்காக அவளைப் பற்றி எழுதவேண்டும் என்று நினைத்த அக்கணமே நீரில் தெரியும் சந்திர பிம்பமாய் அவள் சடக்கென்று தோன்றுகிறாள். சிரிக்கிறாள். ஒரு காலத்தில் என்னை இரவு பகலாக அலைக்கழிக்க வைத்தவள். இவள் யார்? இவள் யார்? என்று ஏங்க வைத்தவள். இன்று சிரிக்கிறாள்.

அவள் தெரிந்ததைக் கொண்டு மட்டுமல்ல – தெரியாததைக் கொண்டும் ஆக்கப்பட்டவள். அவள் மர்மமாக இருப்பதனாலேயே அவளைப் பற்றிய கவர்ச்சி அதிகமாகின்றது. பகிரங்கமாக்கப்படும் விஷயங்கள் விரைவிலேயே அலுத்துவிடும். இரகசியமாய் மூடி மறையும் விஷயங்கள் மட்டுமே எப்போதும் மனதில் ஒரு குறுகுறுப்பை உண்டாக்கும். அப்படிப்பட்ட இரகசியக் குறுகுறுப்பை அனாயசமாக அளிப்பவள் அவள். அவள் காலமிட்ட நேர்க்கோட்டில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பயணம் செய்யும் கால்வாய் அல்ல. காட்டாறு. எதிர்படும் பாறைகளுக்கும் சரிவுகளுக்கும் ஏற்ப வளைந்தும் நெளிந்தும் முன்னேறும் காட்டாறு. தோன்றிய சுவடே தெரியாமல் ஒரு நாள் மர்மமாய் மறைந்துவிடும் காட்டாறு.

உண்மையில் அவள் யார்? தெரியாது. எங்கிருந்து வந்தாள்? தெரியாது. எங்கே சென்றாள்? எதுவுமே தெரியாது. மிக முக்கியமாக – யாருக்கும் யாருக்கும் பிறந்தவள் அவள்? அதுவும் தெளிவாகத் தெரியாது. மேகங்கள் கூடியிருக்கும் வானத்தில் திடீரென்று மின்னல் தோன்றுவதைப் போல அவள் தோன்றுகிறாள். மறைகிறாள். எந்த இரகசிய இடத்திலிருந்து அவள் புறப்பட்டாளோ அங்கேயே சென்று சேர்ந்துவிட்டாள். அவளைப் பற்றி நாம் முழுவதுமாக ஒருபோதும் அறியவே முடியாது.

பல்லக்குத் திரை சலசலக்க, அதோ! அவளது பொற்கரங்கள் சிவிகையின் பட்டுத் துணியை விலக்குகின்றன. இளவரசே! இளவரசே! என்று வீணில் கூவிக்கொண்டிருக்கும் வந்தியத்தேவனின் உச்சந்தலை கிறுகிறுவென்று சுழல்கிறது. இரளவசி...இவளரசி... என்றெல்லாம் அவன் வாய் குளறுகிறது. நந்தினி அவனைப் பார்க்கிறாள். பார்த்த மாதிரத்தில் அவளுக்குள் ஏதோ ஒரு இரசாயன மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிடுகின்றன. அவனைப் பற்றிய முற்ற முடிந்த முடிவுக்கு அவள் அந்தக் கணமே வந்துவிடுகிறாள். பின்வரும் காலங்களில் அந்த முடிவை அவள் மாற்றிக்கொள்வதேயில்லை. ஒருவருடன் சரிவரப் பேசிப் பழகாமல் ஒரே நொடியில் அப்படியொரு தீர்மானமான முடிவுக்கு வரமுடியுமா என்ன என்று கேட்கிறீர்களா? முடியும். அவளைப் போன்றவர்களால் முடியும். அவளுக்குள் நிகழும் இந்த முதல் மாற்றங்களைக் கல்கி விரிப்பதில்லை. சொல்லப்போனால் அவளது உள்மனப் போராட்டங்களை மிகச் சில நேரங்களில்தான் அவர் தெளிவாகக் காண்பிக்கிறார். பல நேரங்களில் அதனை வேறு சில நிகழ்வுகளின் மூலமும் கதாபாத்திரங்களின் மூலமும் சூசகமாக உணர்த்துகிறார்.

உதாரணமாக, நந்தினி வந்தியத்தேவன் மேல் கொள்ளும் இந்த நேயத்தை – நேயமென்று சொல்லாமல் காதலென்றா சொல்வது? நந்தினியால் எவரையாவது காதலிக்க முடியுமா என்ன? – வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் மிகக்

குறிப்பாக வெளிப்படுத்துகிறார் கல்கி. அந்த நிகழ்ச்சி இதுதான்: தன்னுடைய போக்கில் காட்டுவழியே போய்க்கொண்டிருப்பவனைத் தனது ஆட்களை விட்டுத் திடீரென்று கடத்திக்கொண்டு வரச் சொல்கிறாள் நந்தினி. எதற்காக என்று கேட்டால், சம்மந்தமில்லாமல் ஒரு பறக்கும் குதிரை வாங்கிக்கொண்டு வருவீரா? என்கிறாள். அவனைக் கடத்தும் உண்மையான காரணம் கடைசிவரை நமக்குப் புரிவதில்லை. ஒருவேளை அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற தீராத ஆர்வத்தின் காரணமாக அவள் அதனைச் செய்திருக்கலாம். அதனால்தான் எதற்காக என்னை இங்கே கொண்டு வந்தீர்கள்? என்று அவன் வினவம்போது அவளிடம் தெளிவான பதிலில்லை. கதையின் சம்பவங்களுக்குப் பொருந்தாமல் துருத்திக்கொண்டு நிற்கும் இது போன்ற சில சம்பவங்களின் மூலமே அவளைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

வந்தியத்தேவனுக்குக் கடைசிவரை அவளது நேயம் புரிவதேயில்லை. அதனால்தான் குந்தவையின் வாயிலாக அது வெளிப்பட வேண்டியதாகிவிடுகிறது. அந்த உண்மை அவனை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. அப்படியா? என்று வியக்கிறான் அவன். இதில் வியப்பில்லை. வந்தியத்தேவன் முளையை மட்டும் நம்பிச் செயல்படும் ஆண்கள் உலகின் ஓட்டுமொத்தப் பிரதிநிதி. மூடி மறையும் மர்மங்களை அவர்களால் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனால் கவிஞர்களால் அவளைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். கலா இரசிகர்களால் அவளை இரசிக்க முடியும். ஏனெனில் அவர்கள் முளையை விட இதயத்தை அதிகம் நம்புகிறவர்கள்.

நந்தினி உண்மையில் ஒருபோதும் பழுவேட்டரையரை ஏமாற்றுவதேயில்லை. பழுவேட்டரையர்தான் வலுக்கட்டாயமாகச் சென்று அவளிடம் ஏமாறுகிறார் என்கிறேன் நான். ஆச்சரியமாக இருக்கிறதல்லவா? ஆனாலும் அதுதான் உண்மை. திக்கற்று நிற்கிறேன் – கூட்டிக் கொண்டு சென்று பழுவூர் இராணியாக்கு! என்று அவளா இறைஞ்சினாள்? இல்லவேயில்லை. அவராக அவளைக் கண்டார். ஆதரவளித்தார். கூட்டிக்கொண்டு சென்று உச்சாணிக் கொம்பில் உட்கார வைத்தார்.

பழுவேட்டரையர் மர்மங்களையும் இரகசியங்களையும் கையாளத் தெரியாத பல ஆண்களில் ஒருவர். அவரால் இறுதிவரை அவளைத் தொடமுடிவதில்லை. ஆங்காரத்துடன் கடைசியில் அவளது கழுத்தையே நெரித்து விடுகிறேன்! என்று அவர் பலலைக் கடிக்கும்போது அதில் தெரிவது அவரது இயலாமையையொழிய வேறென்ன? ஆனால் அவரது இந்த பலகீனத்தை அவள் ஒரு அளவிற்கு மேல் பயன்படுத்திக்கொள்வதேயில்லை. கடைசிவரை அவருக்கு உண்மையானவளாகவே இருக்கிறாள். அவளது பழைய நினைவுகள் அவளை அலைக்கழிக்கின்றன – என்றாலும் அந்த அலைச்சல்களையெல்லாம் ஒரு

புன்னகைக்குள் ஓளியவைத்துக்கொண்டு களைத்துப் போய் விட்டிற்கு வரும் கிழவரை அவள் ஆசுவாசப்படுத்துகிறாள். ஒருபோதும் காமக்கணைகளைப் பகிரங்கமாக அவள் தொடுப்பதேயில்லை. ஓரிரு இடங்களில் நாதா! நாதா! என்று கொஞ்சுவதாக எழுதியிருந்தாலும் கல்கிக்கே அவளை விட்டுக்கொடுப்பதில் விருப்பமில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஒரு மரியாதையின் காரணமாக அவள் புரியும் பணிவிடைகளைக் கிழவராக அவ்வாறு பாவித்துக் கொள்கிறார். விளக்கு வலையே விரிக்காமல் விட்டில் வந்து விழுந்தால் அது விளக்கின் தவறா என்ன?

விளக்கு. ஆம். அதுதான் அவளுக்கான சரியான உருவகமாக இருக்க முடியும். இருளில் திடீரென்று சுடருடன் தோன்றும் கைவிளக்கு. பிரத்யேகமான எந்த முயற்சியும் இன்றியே விதவிதமான விட்டில்களைத் தன் பக்கம் இழுக்கும் விளக்கு. விட்டிலைச் விளக்கின் சுடர் எரித்து விடுவதாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறோம். அது தவறு. விளக்கு விட்டிலை எரிப்பதில்லை - கரைத்து விடுகிறது. தன்னுள் அமிழ்த்திவிடுகிறது. அப்படி அமிழ்த்திய சுவடு தெரியாமல் மீண்டும் எழுந்து நின்று சிரிக்கிறது. இது விளக்கின் இயல்பு. இதற்காக அதனைக் கோபிக்க முடியுமா என்ன?

நந்தினி எனும் விளக்கின் மீது வந்து விழும் இன்னொரு முக்கிய விட்டில் ஆதித்தன். பழுவேட்டரையரோ தெரியாமல் அவளிடம் சென்று விழுகிறார். இவன் தெரிந்தே சென்று விழுகிறான். இதுதான் முக்கியமான வேறுபாடு. அந்தக் இரவில் சந்தன மின்னலுக்கு நடுவே இலங்கைக்குப் புறப்படத் தயாராக இருக்கும் தனது உற்ற நண்பனிடம் உள்ளத்தைத் திறந்து காண்பிக்கிறான் ஆதித்தன். அவனது வாய்வார்த்தைகளின் மூலம் விசுவரூபமெடுக்கிறான் நந்தினி. விளையாட்டுத் தோழியாக - காதலியாக - பழுவூர் இராணியாக - திக்கற்ற அபலையாக - பழிவாங்கத் துடிக்கும் வில்லியாக - ஓ! அவளுக்குள் மட்டும் எத்தனையெத்தனை குணாதிசயங்கள்? இதில் கல்கியின் வருணனையையே மிஞ்சி நிற்பது இந்த ஒரு கட்டத்திற்காக அமர ஓவியர் மணியம் வரைந்த அற்புதமான படம்தான். கல்கியின் நூறாயிரம் வார்த்தைகள் விளங்க வைக்க முடியாத விஷயத்தை அந்த ஒரு ஓவியம் பளிச்சென்று விளக்கி விடுகிறது. ஒரு ஓவியன் காவியத்திற்கு எத்தனை தூரம் பலம் சேர்க்க முடியும் என்பதற்கு மணியத்தின் இந்த ஒரு ஓவியமே தகுதியான சான்று.

பழுவூர் அரண்மனையின் மாட மாளிகைகளில் பணிப்பெண்களுக்கு நடுவே எத்தனை ஓயிலுடனும் ஓய்வாரத்துடனும் இராணியாக நடந்துகொள்கிறாளோ அதே ஓய்வாரத்துடனும் அதிகாரத்துடனும்தான் காட்டிற்கு நடுவே பாண்டிநாட்டுச் சதிகாரர்களிடமும் நடந்து கொள்கிறாள். அங்கும் அவள் இராணி. இங்கும் அவள் இராணி. இரவிதாஸன் பலமுறை அவளைப் பணியவைக்க முயல்கிறான். பழைய சம்பவங்களைத் திரும்பத் திரும்ப ரூபகப்படுத்தி அவளது பலவீனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அவள் தீனமானவள் என்கிறான். திரும்பத்திரும்ப அவன் இந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவதிலிருந்தே அவனுடைய தொடர் தோல்வி புலனாகின்றது. இறுதியில் அவளை அவன் முழுமையான தலைவியாக ஏற்றுக்கொள்கிறான். இது ஆதித்தன் மரணத்திற்குப் பிறகு நிகழ்கிறது.

தனக்குப் பிடித்த இடம் எது என்று கேட்டால் மனிதர்கள் இல்லாத பாண்டி நாட்டு முழைகளைச் சுட்டுகிறான்

அவள். மனிதர்களின் மீதும் வாழ்வின் மீதும் கொண்டுவிட்ட கடுமையான கசப்பணர்வு அச்சமயத்தில் வெளிப்படுகிறது. கடைசிவரை அவள் கன்னி கழியாமல்தான் காலம் கழித்திருந்திருக்க வேண்டும். பொன்னியின் செல்வரிடம் உயிர்போகும் தருணத்தில் ஆதித்தன் கொலையைப் பற்றிய இரகசியத்தை அவள் வெளியிடும் அந்தக் கணத்தில் கூட "வெற்றி பெற்றது நான்தான் - நீயல்ல!" எனும் ஆணவம் அவளிடம் நிச்சயம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

படிக்கும் வாசகர்களை இத்தனை தூரம் அலைக்கழிக்கும் அவளைப் பற்றிய இந்தக் கட்டுரையில் அவளது பிறப்பு இரகசியத்தைப் பற்றியும் கொஞ்சம் பேசுவோமா?

அவளது பிறப்பைப் பற்றிய உண்மையை அறிய உதவுவது கல்கி அவ்வப்போது விவரிக்கும் சில முக்கியச் சம்பவங்கள் - எண்ணங்கள். குழந்தைகள் விளையாடுவதற்காகச் சிறிய சிறிய பகுதிகளைத் தனித்தனியாகக் கொடுத்துப் பின்னர் அவற்றைக் குறிப்பிட்ட முறையில் இணைத்தால் ஒரு படம் வருவதுபோன்ற புதிர்கள் உள்ளனவே? (Jigsaw Puzzles) அதைப்போலவே கல்கியவர்களும் பலப்பல சம்பவங்களை ஒரு ஒழுங்கற்ற முறையில் நாவலின் நெடுகத் தெளித்து வாசகனுக்கு ஒரு புதிதாக அவளை அளிக்கிறார். அந்தச் சம்பவங்களைச் சரிவரப் பொருத்துவதன் மூலமே அவளது பிறப்பு இரகசியத்தை குழம்பாமல் மிகத் தெளிவாகவே அறிந்துகொள்ளலாம். ஆக அந்தச் சம்பவங்களை ஓரளவிற்குப் பொருத்திப் பார்ப்போம்.

திருமலையான ஆழ்வார்க்கடியானின் கூற்றுப்படி அவள் அவனுடன் அர்ச்சுனர் வீட்டில் முழு வைணவ சூழ்நிலையில் சில காலம் வளர்ந்தவள். பின் பாண்டி நாட்டுப் போரின் காரணமாகச் சில காலம் காணாமற்போய்விட்டு மீண்டும் பழுவூர் இராணியாக அவனுக்கு தரிசனம் தருகிறாள். அதற்குப் பிறகு அவளை அவள் சந்திக்க முயல்வதில்லை. திருமலையின் இந்தக் கூற்றைக் குடந்தை ஜோஸியர் கூறுவதைப்போல் முக்காலே மூன்று வீசப் பொய்யும் கற்பனையுமாகக் கருதாமல் அரை வீச உண்மையாகவே கொள்வோம். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் அவள் என்ன செய்தாள் என்பது தெளிவாகத் தெரியாது. ஆனால் ஆதித்தன் கூற்றுப்படி வீரபாண்டியனின் மரணத்தின்போது அவள் உடனிருந்திருக்கிறாள். பாண்டியன் உயிருக்காக ஆதித்தனிடம் மன்றாடியிருக்கிறாள். அவளை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு வெறியில் ஆதித்தன் பாண்டியன் தலையை வாங்குகிறான்.

அது சரி, கொல்லப்பட்ட வீரபாண்டியனுக்கும் நந்தினிக்குமான உறவு எத்தகையது? இது பலப்பல இடங்களில் ஐயந்திரிபற மிகத் தெளிவாக நந்தினியின் வாயவாக்காகவே இந்த உறவு வெளிப்படுகிறது. குறிப்பாக, ஆதித்தன் பார்த்திவேந்திர பல்லவனிடம் இரவ

அவளைப்பற்றி விவரிக்குங்கால் "இளவரசே! முதலில் என் காதலைக் கொன்றீர்கள். பின் என் காதலான விரபாண்டியனையும் கொன்றீர்கள். என்னையும் கொன்றால்தான் உங்களுக்கு நிம்மதி கிடைக்கும் போலிருக்கிறது..." என்று அவள் ஆத்திரத்துடன் கூறிதாகக் குறிப்பிடுகிறாள். அதேபோல கடம்பூர் அரண்மனையில் விரபாண்டியனின் தலை நந்தினியிடம் பழிவாங்குவதைப் பற்றி விசாரிக்க வரும்போதும் "அன்பே!" என்றுதான் அவளை(அதனை?) விளிக்கிறாள் அவள். ஆக, மிகத் தெளிவாக நந்தினியைப் பொறுத்தவரை விரபாண்டியன் அவள் காதலனையன்றிச் சிலர் கருதுவதுபோல அவள் தகப்பன் அல்லன். தேவையற்ற இந்த வீண் குழப்பம் கல்கி நாவலுக்குள் புதைத்து வைத்திருந்த வேறொரு இரகசியத்தினால் உருவானது. அதனைப் பிறகு காண்போம்.

ஆக, விரபாண்டியன் நந்தினியின் காதலனே எனும் ஒரு விஷயம் தெளிவாகிவிட்டபின் வேறு சில புதிர்களும் விடுபடுகின்றன.

நந்தினி மந்தாகினிக்குப் பிறந்தவள். அதில் சந்தேகமேயில்லை. அவளது உடன்பிறந்தவன் பழைய மதுராந்தகன். தன் தாயார் சோழர்களால் அநியாயமாக வஞ்சிக்கப்பட்டதே நந்தினியின் மனதில் கொழுந்து விட்டெறியும் பகைமைக்கான முக்கியக் காரணமேயன்றி விரபாண்டியனின் கொலை மட்டுமல்ல. பிறக்கும்போதே அவள் அனாதையாக்கப்பட்டாள். வளரும்போது சோழ இளவரசிகளால் தொடர்ந்து அவமானப்படுத்தப்படுகிறாள். உச்சக்கட்டமாக நடப்பதுதான் விரபாண்டியன் படுகொலை.

லீலியெய் சாக்காடும் அச்சிறும் அப்பண்டம் சால மிகுத்துப் பெரின

என்பதைப்போல படிப்படியாக அவளுக்கு நடக்கும் கொடுமைகள் அவளை வஞ்சக நெஞ்சகியாக்கிவிடுகின்றன. ஈவிரக்கத்தை அடியோடு துடைத்தெறிந்து விடுகின்றன.

அமுத்தப்பட்ட நெஞ்சத்தோடு தன் பிறப்பு இரகசியம் தேடி அவள் அர்ச்சகர் வீட்டிலிருந்து வெளியேறுகிறாள். நந்தினியின் வாழ்வில் மிக முக்கியமான கட்டமான இந்த நிகழ்வுகள் கோடிகாட்டப் படுகின்றனவேயொழியத் தெளிவாக்கப்படுவதில்லை. எப்படியோ தன் பிறப்பு இரகசியத்தை அவள் அறிந்துகொண்டு விடுகிறாள். யார்-எதற்காக அவளுக்கு அந்த இரகசியத்தைப் புகன்றார்கள் என்பது பெரியதொரு கேள்விக்குறி. அந்த இரகசியத்தை அறிந்துகொண்ட பிறகுதான் அவளுக்கு வாழ்வில் ஒரு பிடிமானமும் குறிக்கோளும் ஏற்படுகின்றன. அவளாகச் சென்று வலுக்கட்டாயமாகத்தான் விரபாண்டியனோடு தன்னை இணைத்துக்கொள்கிறாள். அவன் நிச்சயம் அவளை மறுத்தளித்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் நாடிநந்து காட்டில் அலையும் மன்னன் காதலா புரியமுடியும்? இருந்தும் தனது நிலையை விளக்கி அவள் அவனைக் காதலனாக வரிக்கிறாள். பாண்டியனோடு அப்படித் தன்னை இணைத்துக்கொள்ளவேண்டிய கட்டாயம் எப்படி ஏற்பட்டது அவளுக்கு?

இந்த ஒரு கேள்விதான் அவளது பிறப்பு இரகசியத்தை அவிழ்க்கும் முடிச்சு. இந்த முடிச்சு ஒருவாறாகக் கருத்திருமன் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது. என்றாலும் இதனை முழுவதுமாகக் கல்கி வெளிப்படுத்த

விரும்பவில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில் அந்த இரகசியங்களுக்குள் பொன்னியின் செல்வன் போல வேறொரு மிகப்பெரிய நாவலே ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை அவர் பூரணமாக உணர்ந்திருந்தார். மிக ஊன்றிப் படிக்கும்போது அவரது எழுத்துக்கள் இதனை மிகத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

கருத்திருமன் கதையில் அவனுக்கும் ஒரு மர்மமான "பாண்டிய மன்னருக்கும்" உண்டாகும் உறவு காண்பிக்கப்படுகிறது. இந்தப் பாண்டிய மன்னரைப் பல வாசகர்கள் விரபாண்டியனாகக் கருதிக் கொள்வதினால்தான் நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட குழப்பமே நேர்ந்தது. பல முறை இந்தப் பாண்டிய மன்னர் பற்றிக் கருத்திருமன் குறிப்பிட்டும் குறிப்பாக அவர் விரபாண்டியன் என்று ஒரு முறைகூடக் குறிப்பிடுவதேயில்லை. ஆழ்வார்கடியான் கருத்திருமன் கழுத்தை நெறித்து மதுராந்தகனின் தந்தை யார்? என்று கேட்கும்போதுகூட அதனை மெல்லிய குரலில் அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி - அதாவது நமக்குக் கேட்காதபடிதான் - கல்கி எழுதுகிறார். கொலை செய்யப்படுவதற்கு முன்பாக ஆதித்தனிடம் மட்டும் நந்தினி இந்த இரகசியத்தைக் கூறுகிறாள். விரபாண்டியனே அந்தப் பாண்டிய மன்னர் என்று கல்கி கருதியிருந்தால் அதனை இத்தனை சிரமப்பட்டு மறைக்க வேண்டிய அவசியமே நேர்ந்திராது. அவனை நந்தினியின் காதலனாகக் காட்டியிருக்க வேண்டிய சூழ்நிலையும் உண்டாகியிராது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், நந்தினியின் தந்தை யார்? என்பதில் வாசகர்கள் குழப்பமடைந்தார்களே தவிர கல்கி ஒருபோதும் குழம்பவேயில்லை. சிலர் கூறுவதுபோல் வேண்டுமென்றே வாசகர்களையும் குழப்பவில்லை. "பாண்டிய மன்னர்" என்று பொதுப்படையாக அவர் குறிப்பிட நேர்ந்ததற்கான காரணங்களே வேறு.

இப்போது பொன்னியின் செல்வன் எனும் மகத்தான நாவலின் மிகப் பெரிய புதிரின் அத்தனை பாகங்களும் மிகத் தெளிவாகப் பொருந்தி வருகிறது பாருங்கள்....

- மந்தாகினிக்கும் ஒரு மர்மமான பாண்டிய மன்னருக்கும் இரட்டையர்களாய்ப் பிறப்பவர்கள் நந்தினியும் பழைய மதுராந்தகனும்
- மந்தாகினி கடலில் கருத்திருமனால் காப்பாற்றப்படும்போதே கர்ப்பமாகிவிட்டவள். அவளுக்குப் பித்துப் பிடித்ததற்குப் பின் ஒரு பயங்கரம் இருக்க வேண்டும். அந்த பயங்கரத்திற்குப் பின் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர் ஒருவர் இருந்திருக்க வேண்டும். அது யார் என்பதைக்கூட ஓரளவிற்கு என்னால் உணர முடிகிறது.
- தாயைத் தவிக்கவிட்டவர்கள், அவள் பிச்சியானதற்குக் காரணமானவர்கள், தாம் பிறந்த பாண்டிய குலத்திற்கு எதிரானவர்கள்

என்று படிப்படியாக நந்தினியின் சோழர் பகைக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன

இன்னும் ஒரு கேள்விதான் மிச்சமிருக்கிறது. ஒரே ஒரு கேள்வி. அந்த மர்மமான பாண்டிய மன்னர் யார்? அவருக்கும் கருத்திருமனுக்கும் என்ன சம்மந்தம்? அவருக்கும் வீரபாண்டியனுக்கும் என்ன சம்மந்தம்? அவர் வேறு - வீரபாண்டியன் வேறா? அப்படியெனில் பொன்னியின் செல்வன் நாவலில் அங்கு மட்டும் தலையைக் காட்டுபவருக்குப் பின்னர் என்ன ஆயிற்று?

இத்தனை தூரம் வந்துவிட்டவன் இந்தக் கடைசிக் கேள்வியை மட்டும் யோசிக்காமல் இருந்திருப்பேனா என்ன? யோசித்தேன். இரவு பகலாக யோசித்தேன். அந்தப் பாண்டிய மன்னரைத் தேடிப் பலப்பல வரலாற்றுப் புத்தகங்களை வாசித்தேன். தேடியவனுக்குக் காத்திருந்தது ஒரு பேரதிர்ச்சி.

அது... அந்தக் கேள்விக்கான விடை...

அதனை ஒரு கட்டுரையில் விளக்கிவிட முடியாது. ஒரு பெரிய நாவலே எழுதியாக வேண்டும். இதனை நான் கூறவில்லை - கல்கியே பொன்னியின் செல்வன் முடிவரையில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

எல்லாம் சரி, "சேரர் கோட்டை" என்றொரு வரலாற்றுத் தொடர் வரலாறு டாட் காம் பத்திரிக்கையில் வந்துகொண்டிருக்கிறதாமே? அதில்கூட இதைப்பற்றியெல்லாம்..... எவரோ... எழுதிக்கொண்டிருப்பதாக..... அதனை யாராவது வேலை மெனக்கெட்டு வாசித்தீர்களோ?

தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

- ராஜராஜன் அமைத்த நந்திக்கு அருகில் சப்தமாதரகள் இருந்தார்கள். பிராம்மி, வைஷ்ணவி, கௌமாரி, இந்திராணி, மகேஸ்வரி, சாமுண்டி அகியோர் கோபித்துக் கொண்டு காணாமல் போய்விட்டார்கள்.
- இதேபோல் ராஜராஜன் அமைத்து வழிபட்ட பஞ்ச தேக மூர்த்தி என்னும் விக்ரகமும் காணாமல் போய்விட்டது. கல்வெட்டு கூறுவதுபோல் பத்துக் கரங்களும் ஐந்து உடல்களும் கொண்ட அதுபோன்ற விக்ரகம் தற்போது இந்தியாவில் எங்கும் கிடையாது,

எட்டயபுரத்தில் என் எண்ணங்கள்

சீதாலட்சுமி

எண்ணங்களின் ஊர்வலம் புறப்பட்டு விட்டது. நீண்ட பயணம். நினைக்கும் பொழுது வியப்பைக் கொடுத்தாலும் எனக்குள்ளே பரவும் இன்ப உணர்வுகளை மறுக்கவில்லை. எங்கோ ஒரு கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒருத்தியின் வாழ்க்கையில் இத்தனைச் சம்பவக் குவியலா ?

எட்டயபுரம் பாரதியால் பலரும் அறியப்பட்ட ஊர். வெளியில் அதிக விளம்பரமில்லாத பல செய்திகளைக் கூற விரும்புகின்றேன். கவிஞர்களும் கலைஞர்களும் வாழ்ந்த, வந்து போன கரிசல் மண். சீராப்புராணம் பாடிய இஸ்லாமியக் கவிஞர் உமறுப் புலவர் வாழ்ந்த ஊர். குமார் கீதம் பாடிய பெண்பாற் புலவர் சுப்பம்மாள் வாழ்ந்த மண்.

எட்டயபுரத்தில் வாழ்ந்த மற்ற படைப்பாளிகள் : திருநெல்வேலி சீமைச் சரித்திரம் என்ற வரலாற்று நூலாசிரியர் குருகுத்தாசப் பிள்ளை. இவர் மகன் இளசை கு. பக்தவத்சலமும் ஒரு கவிஞர். எட்டயபுரத்தில் தோன்றிய எஸ்.ஏ. அய்யர் இந்திய தேசிய இராணுவத்தில் மிகத்தீவிரமாக ஈடுபட்டதுடன் நேருஜி பற்றி ஆங்கிலத்தில் நூல் இயற்றியுள்ளார்.

400 ஆண்டுகள் பழமையை விவரிக்கும் எட்டயபுரம் வரலாறு என்ற நூலைத் தொகுத்துப் படைத்தவர்கள் , வே.சதாசிவன், இளசை மணியன், மா. இராஜாமணியும் ஆவர். சுவாமி தீட்சதர் எழுதியது வம்சமணி தீபிகை. கே.கருணகரப் பாண்டியன் எழுதியது History of Ettaiyapuram .

இந்தத் தலைப்பில் ஆராய்ச்சி செய்து M.Phil பட்டம் பெற்றவர் பாரதியார் வாழ்க்கைச் சரித்திரம், பாரதியின் இசைஞானம் பற்றி நல்லதோர் வீணை , தினமலர் பத்திரிகை நிறுவனர் டி.வி. இராமசுப்பையார் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சித்தரிக்கும் கடல் தாமரை என்ற நூல் இவைகளைப் படைத்தவர், எழுத்தாளரும் பேச்சாளருமான தி. முத்துக்கிருஷ்ணன் ஆவார். இவர் உயர் நிலைப் பள்ளியில் ஒரே வகுப்பில் படித்த தோழரும் ஆவார்.

இந்தியா பத்திரிகையின் மூலப்பிரதிகளைக் கொண்டு ஆய்வு செய்து பாரதி தரிசனம் என்ற நூலை இளசை மணியன் எழுதியுள்ளார். வீரன் அழகுமுத்து யாதவ என்ற நூலை மா. இராஜாமணி எழுதியுள்ளார். சோதிடத்தைப் பற்றி பல புத்தகங்கள் எழுதினதுடன் பல சோதிட இதழ்களிலும் புலமையைக் காட்டியவர் கோபிகிருஷ்ணன். கவிஞர் கலாப்ரியா எழுதிய நூல் எட்டயபுரம். ஆனந்தவிகடன் சிறுகதைக்குப் பரிசு வாங்கியவர் வே. சதாசிவன். அதே விகடனில் சிறுகதைக்கு முத்திரை மதிப்பு பெற்றவர் சீதாலட்சுமி (நான் தான். என்னைப் பற்றிய விபரங்கள் எண்ணங்கள் ஊர்வலத்தில் வருவதால் மேற்கொண்டு விபரங்கள் இங்கே தரவில்லை.)

இன்றும் எட்டயபுரத்தில் வாழும் எழுத்தாளர்கள், இளசை மணியன், இளசை சுந்தரம், இளசை ஜமால், இளசை கணேஷ், டாக்டர். மரிய செல்வம் புலவர் மாரியப்பன், ஜ்வாலிகமம்.சோலைச்சாமி யாகும். இளசை அருணாவின்கையெழுத்து அற்புதமானது. கரிசல் மண் என்ற

புத்தகத்தின் சொந்தக்காரர். எட்டயபுரம் மட்டுமல்ல, மற்ற பகுதி வாழ்மக்களையும் ஆராய்ந்து எல்லா எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஒரு தொகுப்புரை. இரண்டு புத்தகங்களில் நிரப்பி எங்களைச் சிரஞ்சீவிகளாக்கிய இளசை அருணாவின்கை நாங்கள் எல்லோரும் கடமைப் பட்டவர்கள்.

இவர் தொகுத்த குறிப்புலிருந்து நான் எடுத்த முத்துத் தகவல்களைத்தான் இங்கே தருகின்றேன்.

எட்டயபுரத்து ஓவியர்களும் சிறப்பு வாழ்ந்தவர்கள். மா.முத்து, சங்கரவாத்தியார், எஸ் இராம சுப்பு, மாறன், கண்ணன். இவர்கள் என்னுடன் வாழ்ந்தவர்கள் என் எண்ணங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள். எங்கள் ஊரில் பாடகரும் உண்டு. நரசிம்மன் வானொலியில் நிறையப் பாடியவர். எங்கள் ஊர் நடிகர்களை விட முடியுமா ? ஈ.ஆர். சகாதேவன், டி.வி. நாராயணசாமி, பி.எஸ் வெங்கடாசலம் திரையுலகில் இவர்களைப் பார்த்திருக்கலாம்.

ராஜா உயர்நிலைப் பள்ளி நூறு ஆண்டுகளைக் கடந்தும் சில ஆண்டுகளாகிவிட்டன. பாரதி மட்டுமல்ல, ஸ்வாமி சிவானந்தா என்ற குப்புசாமியும் இப்பள்ளியில் படித்தவர்கள். மதுரை அரவிந்த கண் மருத்துவ மனையின் நிறுவனர் டாக்டர் வெங்கடசாமியும் இங்கு படித்தவர். நானும் இங்கே படித்தவள்.

இந்த ஊரில் வாழ்ந்த இன்னும் சிலரைப் பற்றிக் கூறவேண்டும். நாகூர்முத்துப் புலவர், கடிகை முத்துப்புலவர், கீரமசத்தான் புலவர்கள் வாழ்ந்த பூமி.

எட்டயபுரம் ஆஸ்தானத்திற்கு நிறைய சங்கீத வித்வான்கள் உண்டு. ஆனால் அங்கேயே தங்கியிருந்தவர்களில் முக்கியமானவர் சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான ஸ்ரீ முத்துசாமி தீக் விதரின் தம்பியான பாலுசாமி தீட்சதர். தம்பி வாழ்ந்த இடத்திற்கு அண்ணனும் வந்தார், வாழ்ந்தார், மறைந்தார். முத்துசாமி தீட்சதருக்கும் நினைவு மண்டபம் இருக்கின்றது. பாரதியின் நினைவு மண்டபத்திற்குக் கொஞ்ச தூரத்திலேயே இதுவும் அமைந்துள்ளது. உமறுப்புலவருக்கு 1912ஆம் ஆண்டில் பிச்சைக்கோனார் என்பவர் நினைவுச் சின்னம் எழுப்பியுள்ளார்.

எட்டயபுரத்தின் பேச்சுத்திறமைக்கு, கே.பி.எஸ் நாராயணன் (பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும் பயிற்சி கொடுத்து உருவாக்கிய தந்தை), முத்துக்கிருஷ்ணன், தி. சுப்பையா, கலிங்கன், தேவன் ஆகியவர்கள் சான்றுகள். பட்டமன்றம், வழக்காடு மன்றத்தில் ஊர்வலம் வந்தவர் குதுரைராஜ் அவர்கள்.

முற்போக்கு வாலிபர் சங்கம் ஒன்று பல வருடங்களாக இயங்கி வருகின்றது. வருடந்தோறும் பாரதி விழா டிசம்பர் மாதம் நடத்தி வருகின்றனர். அருமையான நூலகம்

வைத்துள்ளனர். பாரதி ஆய்வாளர் அமரர் தொ.மு. ரகுநாதன் தனது ஐந்து லட்ச ரூபாய் மதிப்புள்ள நூல்களை அன்பளிப்பாக வழங்கி பாரதி ஆய்வு மையம் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார். அமரர் கு. துரைராஜ அவர்களின் புத்தகங்களை அவரது துணைவியாரும் இதே மையத்திற்குக் கொடுத்துள்ளார்.

எட்டயபுரத்தில் ஒரு அச்சகமும் அக்காலத்தில் இருந்தது. அரண்மனைக்குச் சொந்தமானது. இங்குதான் சுப்புராம தீட்சதரின் சங்கீத சம்பிரதாயப் பிரதரகிணி என்ற நூல் அச்சானது. இப்பொழுதும் அந்தத் தெருவின் பெயர் அச்சாபீஸ் தெரு.

இந்நாடு சுதந்திரம் பெறும் முன்னர் வந்த பெரியவர்களில் இருவரின் பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. 1934 ஜனவரி மாதம் மகாத்மா காந்தி வந்தார். 1935-ல் வ. ஊ. சிதம்பரனார் வந்தார்.

இது ஒரு சின்ன ஊர். இத்தனைச் செய்திகளும் இந்த ஊருக்குச் சொந்தமா? எதற்கு இத்தனை விபரங்கள்? பயிர் வளர்ந்த விளை பூமியின் தன்மை தெரிந்தால் வியப்பு வராது. ஊர்வலத்தில் இதன் உண்மைகள் உணரலாம்.

நான் முதலில் பார்த்த எழுத்தாளர்கள் இருவர். ஒரே நேரத்தில், ஒரே இடத்தில் பார்த்தேன். மதிப்பிற்குரிய இராஜாஜி அவர்களும், பொன்னியின் புதல்வர் திரு கல்கி அவர்களும் ஆவார்கள்.

அரண்மனையின் விருந்தினர் விடுதியில் அவர்கள் தங்கியிருந்தனர். அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ள அமர்த்தப் பட்டவர்களில் மணியும் ஒருவர். தன் ஆசை மகளைக் கூட்டிப் போய் அவர்களைக் காட்ட மணி விரும்பினார். அவருடைய இந்த உணர்வுதான் மகள் பல பெரியவர்களைச் சந்திக்கும் காரணமாக அமைந்தது.

"பாப்பா, இவர்களை நமஸ்காரம் பண்ணு !"

அவள் நமஸ்காரம் செய்தபின் கல்கி அவளை அருகில் வரவழைத்து ஏதேதோ கேள்விகள் கேட்டார். எதுவும் இப்பொழுது நினைவிற்கு வரவில்லை. அவர்களைப் பற்றி அவள் அம்மா கூறியிருந்தது:

"வெள்ளக்காரன் கிட்டேயிருந்து நம் நாட்டைத் திரும்ப வாங்க சண்டை போடுகிற காந்திக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்"

அவளைச் சுற்றி நடக்கும் எல்லாமே புரிந்தும் புரியாமலும் இருந்தது. அப்பொழுது அவளுக்கு வயது எட்டு.

என் ஊர்வலம் ஆரம்பித்து விட்டது. எட்டயபுரத்தில் நாங்கள் குடிபுகுந்த வீடு இன்று பாரதியார் தெரு என்று அழைக்கப்படும் தெருவில், பாரதி தன் குடும்பத்துடன் சிறிது காலம் வாழ்ந்த வீடு.

என் பயணம் அங்கிருந்துதான் தொடங்கியது. என் ஊர்வலம் அங்கிருந்துதான் ஆரம்பித்தது.

தஞ்சை ராஜராஜேஸ்வரம் பற்றி

தஞ்சை பெரிய கோவில் விமானத்தின் சிகரம் எட்டு பாகங்களை சேர்த்து உருவாக்கப் பட்டது. ஒரே கல்லால் ஆனது என்பது தவறு.

கைத்தலம்

ஓகை நடராஜன்

சோம்பல் முறித்த சூரியன் கீழ்திசையில் உதிக்கலாமா வேண்டாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த நேரம், அந்த சிறு ஊர்வலம் மெதுவாக வடபெண்ணை நதியைக் கடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பல்லக்கும், இரண்டு எருதுகளும், ஒரு குதிரையும், ஏழு ஆட்களும் கொண்டிருந்தது அக்குழு. அந்தக்குழுவை தொலைவில் தென்கரையிலிருக்கும் தனிக்கரை என்ற ஊரிலிருந்து பார்த்தவர்களுக்கு ஏறும்புக் கூட்டமொன்று இரை சமந்து ஊர்ந்து வருவதைப் போலிருந்தது.

வரலாற்றின் பல நிகழ்வுகளின் மௌன சாட்சியான வடபெண்ணை, இப்போது சோழப்பேரரசின் வடக்கு எல்லையாக பெருமை கொண்டிருந்தது. இரண்டாம் ஆதித்தன் என்ற வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட ஆதித்த கரிகாலசோழன் சோனாட்டின் வடதிசை மாதண்ட நாயகராக கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தார். சோழப்பெரும் சேனையின் எல்லைக் காவல் படை அந்நதியின் தென்கரையில் ஆங்காங்கே முகாமிட்டிருந்தது. இப்படையில் பெருவீரர்கள் சிலர் இருந்தார்கள். தனிக்கரையில் படகுத் துறை போன்றிருந்த ஓரிடத்தில் முகாமிட்டிருந்த எல்லைக்காவல் படையில் சிலருக்கோ அந்தப் பணி அத்தனை சுரத்தானதாக இல்லை. ஆனால் எப்போதோ வரும் ஒரு சிலரைத் தவிர ஆள் நடமாட்டமில்லாத அந்த படகில்லாத படகுத்துறையை சோழசேனையின் தலைவர்கள் அலட்சியப் படுத்தவில்லை. துரோகிகளும் விரோதிகளும் வாகாக எல்லையைக் கடந்து சோனாட்டின் உள்ளூழைய ஏதுவான தனிக்கரையில் பொறுக்கி எடுத்த வீரர்களையே நியமித்திருந்தார்கள். அப்படகுத் துறையின் கிழக்கிலும் மேற்கிலுமாக எல்லைக்காவலின் இரண்டு சிறுகுழுக்கள் முகாமிட்டிருந்தன. அந்த ஊர்வலம் அந்தப் படகுத்துறையை நோக்கித்தான் வந்துகொண்டிருந்தது. கரைக்கு வந்ததும் அந்தக்குழு ஒரு நாட்டியக் கோஷ்டி என்பது தெரியவந்தது. எருதுகளின் மேல் அவர்களுடைய இசைக்கருவிகளைக் கட்டியிருந்தார்கள். பல்லக்கிலிருந்து யௌவனத்தின் முழுப்பயனையும் தனதாக்கிக் கொண்டவன் போலிருந்த ஓர் இளம்பெண் வெளியே வந்தாள். அவளே அக்குழுவின் தலைவி போலும். வாட்டசாட்டமான ஒரு படைவீரன் அவர்களை விசாரித்தான்.

யார் நீங்கள்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? எங்கு செல்கிறீர்கள்? ஏன் செல்கிறீர்கள்? இது சோழப் பேரரசு.

அடுக்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு அந்தப் பெண் வேறு மொழியில் நளினமான குரலில் தெளிவாகப் பதில் சொன்னாள். கிருஷ்ணைநதிக்கரை நகரொன்றிலிருந்து வரும் நாட்டியக் கோஷ்டி என்றும், ஸ்ரீகாளஸ்தியில் இப்போது முகாமிட்டிருக்கும் பார்த்திபேந்திர வர்மரின் அழைப்பின் பேரில் அங்கு செல்வதாகவும், இரண்டு பணிப்பெண்களும் ஐந்து இசைக்கலைஞர்களும் கொண்ட இக்குழுவின் இன்னும் மூன்றுபேர் பின்னர் இணைவார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டாள். இப்படி ஒரு கோஷ்டி வருவது தனிக்கரை முகாமுக்கு ஏற்கெனவே அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அடுத்த கேள்வியையோ அல்லது அதன் கடுமையையோ குறைக்குமளவுக்கு இருந்த அவளது பதிலால் கெடுபிடி மறைந்து உபசரிப்புடன் அவர்கள் சோனாட்டில் நுழைந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்களுடன் இணைந்துகொள்வதாகச் சொல்லி பின்னர் வந்த மூன்றுபேருக்கும் நாட்டியத்துக்கும் தொடர்பிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. குதிரையில் வந்த அவர்கள் வீரர்கள் போலவும் தெரியவில்லை. இவர்களை ஐயத்துடனே அனுமதித்த அந்த வீரன் உடனே ஒரு காரியம் செய்தான். சற்று இடைவெளிவிட்டு இரண்டு வீரர்களைப் பின் தொடரச் செய்தான். அவனது சந்தேகம் உறுதியானது. நாட்டிய கோஷ்டியின் மூன்று புரவிகாரர்களும் மூன்று வெவ்வேறு திசைகளில் சென்று விட்டார்கள், எவருமே ஸ்ரீகாளஸ்தியை நோக்கிச் செல்லவில்லை என்ற செய்தியோடு இருவரும் திரும்பிவந்தார்கள்.

முன்பாகவே இதனை ஊகித்து வைத்திருந்த அந்த வீரன் பல முடிவுகளை ஒரே நேரத்தில் தீர்மானித்தான். தீர்மானிப்பதற்கும் தீர்மானித்ததை செயலில் காட்டுவதற்கும் நேரபேதம் தெரியாத அவன் மூன்று வீரர்களை ஐயத்துக்கிடமான அந்த மூவர் சென்ற திசையில் செல்லப் பணித்தான்.

சூரிய அஸ்தமனம் கழிந்த அரை நாழிகைக்குள் ஆலங்காட்டு ஈசன் கோயிலுக்கு வடக்கே அரைக்கல் தூரத்தில் இருக்கும் நரிக்காட்டுக்கு வந்துவிடுங்கள்.

அங்கே பகலிலேயே யாரும் செல்ல மாட்டீர்களே, பெய் பிசாசுகள்...

நம்மைவிட பெரிய பிசாசுகள் யார் இருக்கிறார்கள்? ஆலங்காட்டு சிவனையும் காரைக்கால் அம்மையையும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். வாதிட இது சமயமில்லை. உங்களுக்கு கிடைத்த செய்தியுடன் காத்திருங்கள், நான் உங்களை அங்கு வந்து சந்திக்கிறேன். இரவுக்காவலுக்கு நீங்கள் மறுபடியும் இங்கு வந்துவிட வேண்டும். புரிந்ததா?

முவரின் குதிரைகளும் சீறிப் பாய்ந்தபின் இன்னும் இருவரை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீகாளஸ்தி சாலையில் விரைந்தான். மூன்று நாழிகை நேரத்தில் அந்த நாட்டியக் கோஷ்டியைப் பிடித்தான்.

பெண்ணே, உன் பெயரென்ன?

சிவமஞ்சரி

உன்னுடன் வந்த ஒருவனைக் காணவில்லையே, உங்கள் குதிரையையும் காணவில்லை?

அரிதாரங்கள் சிலது வாங்க காஞ்சி சென்றிருக்கிறான். மாலைக்குள் வந்துவிடுவான்.

உங்கள் பேரில் எனக்கு சந்தேகமிருக்கிறது. இந்த வீரர்கள் உங்களுடன் வருவார்கள். ஸ்ரீகாளஸ்திக்கு சற்று தூரம் முன்பாகவே நீங்கள்

வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்படுவீர்கள். என் ஐயங்கள் தீர்ந்தால் மாலைக்குள் நீங்கள் பார்த்திபேந்திரவர்மரின் பாசறைக்கு அனுப்பப்படுவீர்கள். ஏதேனும் தகராறு செய்தீர்களோ பெண்களுக்கு தஞ்சாவூர் பாதாளச் சிறையும் ஆடவர் அனைவருக்கும் பரலோகமும் கிட்டும். புரிந்ததா?

சிவமஞ்சரி பேசவே இடங்கொடாமல் அத்தனையும் பேசிவிட்டான் அந்த வீரன். அவனை ஏறிட்டு அவள் பேச எத்தனித்தபோது அவனே மீண்டும் சொன்னான்,

பெண்ணே, தொண்டை மண்டலாதிபதியும் ஆதித்தசோழரின் வலதுகரமுமான பார்த்திபேந்திரரின் அழைப்பின் பேரில் நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களை மரியாதையாக நடத்தவேண்டியது எங்கள் கடமை ஆனால் இப்போது உங்கள் கோஷ்டியை நாங்கள் மரியாதையாக நடத்தவேண்டியது உங்கள் நடத்தையைப் பொறுத்திருக்கிறது, என்று சொன்னவன் தன் வீரர்களைப் பார்த்து சொன்னான்,

ஸ்ரீகாளஸ்திக்கு நான்கு கல் முன்பாக வரும் சோமங்கலம் கிராமத்தில் வாலாம்பாளர் கிழவி வீட்டில் இவர்களை சிறை வைத்துவிடுங்கள். முரண்டு பிடித்தால் கைகளைக் கட்டிவிடுங்கள் வாலாம்பாளர் என்றால் அந்த கிராமத்தில் அனைவரும் அறிவார்கள். சற்று நேரத்தில் இன்னொரு சோழ வீரனும் உங்களுடன் சேர்ந்துகொள்ள அனுப்புகிறேன். மாலைக்குள் என்னிடமிருந்து செய்தி வந்து சேரும், அதன்படி செய்யுங்கள்

கட்டளை போலவும் மந்திரம் போலவும் சொல்லிவிட்டு அவன் காஞ்சி நோக்கி வெகுவேகத்தில் விரைந்தான்.

பார்த்திபேந்திர வர்மனின் அந்தரங்க உதவியாளருக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை. மத்தியானத்துக்கு வெகு நேரம் முன்பாகவே வந்து சேர வேண்டிய நாட்டியக் கோஷ்டி இன்னும் வந்து சேர்ந்த பாடல்லை. இன்றறவு பாசறையின் கேளிக்கைக்கு அவள் நாட்டியம் நடைபெற வேண்டும். தயங்கித் தயங்கி பார்த்திபேந்திரனிடம் இதைத் தெரிவித்தபோது அவன் வெடித்தான்.

வேங்கியிலிருந்து ஒரு குழு வரும் போது நாம் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். மூடர்களே, அதிகாலையில் அவர்கள் வடபெண்ணையைத் தாண்டிவிட்டார்கள் அல்லவா?

அந்த செய்தி வந்துவிட்டது அரசே, அதனால்தான் குழப்பம் அதிகமாகி உங்களிடம் வந்தோம்.

உடனே தேடுங்கள். வடபெண்ணை படகுத் துறைவரை புரவியாட்களை அனுப்பங்கள். என்று உறுமிச் சென்றான் பார்த்திபேந்திரன். இரண்டு புரவியாட்கள் வேகமாகக் கிளம்பினார்கள். ஆனால் அந்த அறிவுக் கொழுந்துகள் சோமங்கலத்தைத் தாண்டியபிறகே அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்துச் சென்றார்கள். வடபெண்ணைக் கரை வரை சென்று அவர்கள் விஷயம் அறிந்தபோது இங்கே சோமங்கலத்தில் வேறு நிகழ்ச்சிகள் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டன. காஞ்சியிலிருந்து நமது வீரன் அனுப்பிய ஒரு வீரன் வாலாம்பாளர் வீட்டுக்கு வந்தான். உடனே அந்தநாட்டியக் கோஷ்டி ஆடவர்களின் கைகள் கயிறுகளால் கட்டப்பட்டன. சிவமஞ்சரியின் கரங்கள்

மெல்லிய மணிக்கயிற்றால் கட்டப்பட்டது. சிவமஞ்சரி சீறினாள்,

சோழர்களின் அட்டூழியங்களைப் பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் சரிதான் போலிருக்கிறது. ஒரு கேள்வி முறையே கிடையாதா?

சோனாட்டுக்கு உளவு பார்க்க ஒரு நாட்டிய கோஷ்டி போல் வந்திருக்கும் உங்களுக்கு இந்த மரியாதையே அதிகம்தான். ஆதித்த கரிகால தேவர் ஸ்ரீகாளஸ்திக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார். இனி அவருடைய கருணையைப் பொருத்ததே உங்கள் வாழ்வு. இப்படிச் சொன்ன அந்த காஞ்சி வீரன் பிறகு அங்கிருந்த காவல் வீரர்களிடம்,

மாலை விசாரணை வரை யாரிடமும் எந்த தகவலும் சொல்லாதீர்கள், பார்த்திபேந்திரவர்மரிடமும் கூட சொல்ல வேண்டாம். இது ஆதித்தரின் கட்டளை. மேலும் நமது எல்லைக் காவல் வீரன் சொன்ன சில செய்திகளை அந்த வீரர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீகாளஸ்தியின் புறக்காவல் பாசறைக்கு விரைந்தான். ஆதித்த கரிகாலரின் ரகசியமான இந்த திடீர் விஜயத்துக்கு சில காரியங்களை அவன் உடனே செய்யவேண்டியிருந்தது.

அதன் பிறகே பார்த்திபேந்திரனின் புரவியாட்கள் பரபரப்பாக சோமங்கலம் வந்தார்கள். வாலாம்பாளரின் வீடு அல்லோலகல்லோலப் பட்டது. அங்கிருந்த அனைவரையும் வாலாம்பாளையும் சேர்த்து பார்த்திபேந்திரனின் பாசறைக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். ஆலங்காட்டு நரிக்காட்டில் தம் சகாக்களைச் சந்தித்து விவரங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட நமது எல்லைவீரன் வாய் வேகத்தில் ஸ்ரீகாளஸ்தி வந்து சேர்ந்தான். ஆதித்தகரிகாலரும் ரகசியமாய் ஸ்ரீகாளஸ்தியின் புறக்காவல் பாசறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். இதற்குள்ளாகவே பார்த்திபேந்திரவர்மன் தன் விசாரணையை ஆரம்பித்திருந்தான்.

சோர்ந்திருந்த சிவமஞ்சரியும் அவள் குழு ஆட்களும் பார்த்திபேந்திரனின் உபசரிப்பில் சற்று தெளிந்தவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். அந்தப் பாசறை ஒரு பெருவீடு. அதன் முற்றத்தில் நடுநாயகமாக பார்த்திபேந்திரன் தன் உதவியாட்கள் புடை சூழ அமர்ந்திருந்தான். வலது புறத்தில் சற்று தள்ளி சிவமஞ்சரியும் அவளது குழு ஆட்களும் ஒரு தரை விரிப்பில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களின் பின்னே இசைக்கருவிகள் பரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த விசாரணையை அவசரமாக முடித்துவிட்டு உடனே நாட்டியம் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தானோ என்னவோ, பார்த்திபேந்திரன் சூடாக விசாரணையை நடத்தினான். எதிரே எல்லைக்காவல் வீரர்கள் அடங்கி ஓடுங்கி நின்றுருந்தார்கள். கூரிய வேல் வீரர்கள் நால்வர் அவர்களுக்கு அரண் போல் சுற்றி நிற்க வாலாம்பாளர் அவர்கள் அருகே நின்றுருந்தாள். வந்திருக்கும் நாட்டியக் கோஷ்டியை விட எல்லைவீரர்களையும் வாலாம்பாளையுமே

விசாரணைக்குரியவர்களாக பார்த்திபேந்திரன் முடிவு செய்திருந்தான் போலும். அனல் கக்கும் தன் முதல் கேள்வியை எல்லை வீரர்களின் மேல் வீசினான்,

இவ்வளவு களேபரத்துக்கும் காரணமான அந்த மட வீரன் இங்கே இருக்கிறானா ?

ஐயா, அவர் காஞ்சிக்கு சென்றிருக்கிறார்.

அவனை எப்போது பிடிக்கலாம் ?

இப்போதுகூட அவர் இங்கு வரலாம். ஆனால் தனிக்கரை படகுத்துறைக்கு இரவுக் காவலுக்கு வந்துவிடுவார்.

ஏது அவனுக்கு மரியாதை பலமாயிருக்கிறது? அங்கு படைத்தலைமை முனிசேகரன்தானே, அருகில் கந்தவேள் மாறன் இல்லையா ?

அவர்கள் அரசாங்க காரியமாக தஞ்சைக்கும் கடம்பூருக்கும் சென்றிருக்கிறார்கள்.

ஓ, அதான் தலையிலலாத இடத்தில் வால் ஆடியிருக்கிறதா.

ஏ கிழவி ஏதோ ஒரு மடவீரன் சொன்னால் நீ அவன் இஷ்டப்படி ஆடுவாயா? இது என்ன தான்தோன்றித்தனமான வேலை? எதையும் செய்ய அதிகாரம் உள்ளவர்கள்தான் சொல்லவேண்டும் என்ற சாதாரண அறிவு கூடவா இவ்வளவு வயதாகியும் உனக்கு வரவில்லை?

என்னுடைய அழைப்பின் பேரில் வந்தவர்களை இப்படி நடத்துவதற்கு எவ்வளவு திமிர் பிடித்திருக்கவேண்டும் அந்தக் கயவனுக்கு? சிறுக்கி ம.....

வாலாம்பாள் குறுக்கிட்டாள், அரசரே, அந்தத் தம்பியைப் பற்றி அவமானமாய் ஏதும் சொல்லவேண்டாம். அந்த நாட்டிய கோஷ்டியை விசாரித்தால் உண்மை வெளிவரும்.

ஓ, அவ்வளவு மரியாதையா அவனுக்கு. இருக்கட்டும் பார்க்கிறேன். பிறகு சிவமஞ்சரியைப் பார்த்துக் கேட்டான்,

எந்த முகாந்திரத்தில் உங்களை அவன் சிறை வைத்தான் ?

குரலை சரிபடுத்திக்கொண்டு வேறு மொழிகள் கலந்த உடைந்த தமிழில் அவள் சொன்னாள்,

நாங்கள் ஒற்றர்களாம்.

என்ன ஆதாரம்?

யாமறியோம். அரசர் பெருமானே, நாங்கள் நாட்டியமடவே இங்கு வந்தோம். அதுவும் உங்கள் அழைப்பின் பேரில் வந்தோம். சிறிது பொன்னுக்கும் சோனாட்டுப் புகழுக்கும் ஆசைப் பட்டு வந்த எங்களை இப்படித் துன்புறுத்துதல் தகுமா? என்றாள் சிவமஞ்சரி.

அப்போது அந்தப் பாசறையில் சலசலப்பும் பிறகு பரபரப்பும் ஏற்பட்டது. ஆதித்த கரிகாலருக்குரிய புகழ்மொழிகளை காவல் வீரர்கள் உரத்துக் கூவினார்கள்.

பார்த்திபேந்திரன் சற்றும் எதிர்பாராத அந்தத் தருணத்தில் ஆதித்த கரிகால சோழர் அந்த விசாரணைக் கூடத்தில் நுழைந்தார். அவர் பின்னால் நெடிதுயர்ந்த நமது எல்லை வீரனும் வந்தான். மின்னல் வேகத்தில் ஆதித்தருக்கு ஆசனம் போடப்பட்டது.

பார்த்திபேந்திரன், வரவேண்டும் ஆதித்தரே, உங்களை நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை!

ஏதோ புது குழப்பம் போலிருக்கிறதே, பார்த்திபா!

நமது வடக்கு எல்லைக்காவலின் ஒரு மட சிகாமணி செய்த குழப்பம். நானே பார்த்துக் கொள்வேனே ஆதித்தரே, இது ஒரு சிறு பிரச்சனைதான்.

பிரச்சனை சிறியதா அல்லது பெரும் பிரச்சனையின் சிறுநுனியா என்பதை விசாரித்துவிடலாம், பார்த்திபா. தொடரட்டும் உன் விசாரணை.

நமது வீரன் ஆதித்தரின் ஆசனத்துக்கு வலப்புறம் நின்றுகொண்டான். பார்த்திபேந்திரன் எல்லைக்காவல் வீரர்களைக் கேட்டான்,

தொண்டைமண்டலத்தின் அதிகாரியான நான் இவ்வளவு அருகில் இங்கே ஸ்ரீகாளஸ்தியில் முகாமிட்டிருக்கும்போது இப்பிரச்சனையை ஏன் காஞ்சிக்கு இட்டுச் சென்றான் அந்த மகாமடையன்?

நமது வீரன் பதில் சொல்ல முன்செல்ல எத்தனித்தபோது அவன் இடக்கரத்தின் மணிக்கட்டைப் பிடித்தார் ஆதித்த கரிகாலர். நமது வீரனும் சமிக்ஞை புரிந்து அசையாமல் நின்றான். ஆதித்தர் நமது வீரனின் மணிக்கட்டை பிடித்தபடியே வைத்திருந்தார். எல்லை வீரர்களில் ஒருவன் சொன்னான்,

மன்னரே, அவர் இவர்களுடன் வந்த புரவீரர்களைத் தூரத்திக் கொண்டு காஞ்சிக்கு சென்றிருக்கலாம்.

சிவமஞ்சரி, உங்கள் துணைக்காக வந்தவர்கள் காஞ்சி செல்ல வேண்டிய காரணம்?

அரசரே, எங்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லையே, எங்களுக்கு நேர்ந்த கதியைக் கேட்டு அவர்கள் திசை மாறியிருக்கலாம்.

பெண்களை எப்படி நடத்துவது என்று தெரியாத நிரமூடன். தடியெடுத்ததால் தண்டல்காரன் ஆனானா? அகங்காரம் தலைக்கேறிய அவன் மட்டும் என் கைகளில் சிக்கட்டும்.....

இப்போதும் பதில் சொல்ல எத்தனித்தான் நமது வீரன். அப்போது ஆதித்தர் தன் வலது கரத்துக்குள்ளிருந்த அவன் மணிக்கட்டை வலுவாக அழுத்தினார். நமது வீரன் அமைதியானான். ஆனால் தன் மணிக்கட்டில் ஏற்பட்ட ஆதித்தரின் அழுத்தத்தை ஈடு கட்ட

தன் இடதுகை முஷ்டியை இறுக்கினான். அந்த முஷ்டி இறுக்கத்தின் வலுவை ஆதித்த கரிகாலரின் கரம் உணர்ந்தது. தனது அழுத்தத்துக்கு சற்றும் குறையாத எதிர் அழுத்தத்தை, வீரத்தின் விளைநிலமும் களமுமான ஆதித்தர் அதிசயித்தார். கிட்டத்தட்ட ஆராதித்தார் என்றே சொல்லவேண்டும்! அதிலும் அது தன் வலக்கரத்தின் அழுத்தத்துக்கு இடது முஷ்டியால் மரியாதையாகத் தந்த எதிர்வினை! ஆதித்தர் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். ஒரு நட்பின் விதை அங்கே வீரமாக ஊன்றப்பட்டது போலும். அந்த அழுத்தக்காரனை அவர் அப்போது ஏற்றுக் கொண்டார். பிறகு எப்போதும் கைவிடவில்லை. தன்னுடன் வந்த ஒரு வீரரிடம் சைகை செய்தார். அவன் கூறத் தொடங்கினான்.

தொண்டைமண்டலத்து அதிபதி ஸ்ரீஸ்ரீபார்த்திபேந்திரருக்கு அடியேன் வந்தனம். இந்த நாட்டியக் கோஷ்டியில் உள்ளவர்கள் குற்றமற்றவர்கள். ஆனால் இவர்களுடனே குதிரையோடு வந்த ஒருவன் மட்டும் ஓற்றன். அவன் இப்போது காஞ்சியில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுவிட்டான். அவனுக்குச் செய்யப்பட்ட விஷேச விசாரணையில் விஷயங்கள் அனைத்தையும் கக்கிவிட்டான். இவர்களுக்குத் துணையாக வந்த மூவரை வடபெண்ணையின் வடகரையில் தாக்கிவிட்டு அவர்களுக்குப் பதிலாக மூன்று வேங்கிநாட்டு ஓற்றர்கள் நுழைந்துவிட்டார்கள். அவர்களை சந்தேகப்படே இவ்வளவையும் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. அவர்களில் இருவரைப் பிடித்துப் புறக்காவல் பாசறையில் காவலில் வைத்துள்ளோம். ஒருவன் இன்னும் பிடிபடாமல் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். மேலும் விவரங்கள் இந்த கோஷ்டியின் மத்தளத்தைச் சுற்றியிருக்கும் பட்டுத்துணியின் உட்பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும் லிகிதத்தைப் பார்த்தால் புரிந்துவிடும்.

உள்பக்கம் பருத்தியும் மேலே பட்டுமாக இருந்த அலங்காரமான அந்த மத்தள மேல்துணி அவசரமாக பிரிக்கப்பட்டது. உள்ளே மஞ்சளாக இருந்த துணியில் காவலி மசியால் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது,

வீரபாண்டியனின் ஆபத்துதவித் தலைவர் இரவிதாசருக்கு வேங்கிநாட்டின் சிறுமைச்சன் சித்தண்ணராஜன் வரையும் நிரூபம். ஆதித்த சோழனின் அசைவுகளைக் கவனிக்க மூன்று வேங்கி நாட்டு ஓற்றர்களை தொண்டை மண்டலத்துள் செலுத்தியிருக்கிறோம். அவர்களைப் புரிந்து கொள்ளும் சங்கேத முத்திரைகள் கீழே வரையப்பட்டிருக்கின்றன. நாங்கள் இழந்த சோனாட்டின் வடக்கும் நீங்கள் இழந்த தென்னாடும் நமக்குக் கிடைக்கும் வரை நாம் ஓயோம். நமக்கு ஸ்ரீசைலேந்திரேஸ்வரரும் அன்னை மீனாட்சியும் அருள் பாலிக்கட்டும்!

இந்த வாசகங்களும் அதன் கீழே இருந்த முத்திரைச் சித்திரங்களும் பார்த்திபேந்திரனின் கோபத்தை உச்சிக்கு ஏற்றிவைத்தன. ஆசனத்திலிருந்து எழுந்துநின்று கூவினான்,

பாண்டிய நாட்டு ஓற்றர்களுக்கு என் மூலமாகவே துணை அனுப்பப்படுகிறதா? இவர்களைப் பிடித்து சோனாட்டுக்கு பெரும் சேவை செய்த அந்த வீரன் யார்?

ஆதித்தர் தன் பிடிலிந்து நமது வீரனின் மணிக்கட்டை விடுவித்தார்.

ஓவியம்: ஜெ.சந்திரசேகரன்

வீசத்துடிக்கும் வாளும் பாயத்துடிக்கும் வேலும்கொண்ட, காண்போர் நட்புகொள்ளும் முகவிலாசமும் கட்டுலும் கலங்காத மனமும் கொண்ட, ஆதித்த கரிகால சோழனுக்கு ஈடான எதிர் அழுத்தம் தரக்கூடிய வீராதி வீரனான அவன் சபை முன்னே வந்தான். அத்தனை பேரின் மூச்சுக் காற்றும்கூட கேட்க முடியாத அமைதி அங்கு குடிகொண்டது. அப்பெருவீட்டின் வெப்பத்தை அதுகாறும் தணித்துக் கொண்டிருந்த மலைக்காற்றும் கூட நின்றுவிட்டதோ என்று தோன்றும்படியாக நாற்புறமும் எரிந்துகொண்டிருந்த தீவட்டிகளின் மெல்லிய சடசடப்பும் கூட நிசப்தமாகியது. அத்தனை செவிகளும் ஆர்வமாகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஸ்ரீகாளஸ்திப் பாசறை முழுதும் நிறையுமாறும் அங்குள்ள ஓவ்வொருவரின் உள்ளத்தில் அழுந்துமாறும் தன் பெயரை நமது வீரன் சொன்னான்:

“ நான் வாணர்குலத்தோன்றல் வல்லவரையன் வந்தியத்தேவன்!”

இராஜராஜ சோழனும் ஆட்சி அமைப்பும்

இரா சதீஷ் குமார்

தென்னிந்திய வரலாற்றிலேயே மிக உயர்ந்த இடம் பெற்றிருந்த ஆட்சி சோழப் பேரரசின் ஆட்சிதான். அதுவும் முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலும், முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் காலத்திலும் தென்னிந்தியாவில் மட்டுமின்றி வட இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், பர்மாவிலும், கடாரத்திலும்(Malaysia) மற்றும் பல தெற்காசிய நாடுகளிலும் புகழ்பெற்றிருந்ததோடல்லாமல் அந்த பகுதியை எல்லாம் தன் ஆட்சி குடைக்குள் வைத்திருந்தார்கள்.

இராஜராஜ சோழனின் அருமை பெருமைகளை கல்கியின் பொன்னியின் செல்வனில் காணலாம். இராஜராஜ சோழனின் ஆட்சியில் தனது ஆதிக்கத்தின் எல்லையை வடநாட்டிலும், கடல் கடந்தும் விரிவுபடுத்தியதோடல்லாமல் ஆட்சி முறைகளையும், பல்வேறு சட்ட திட்டங்களையும், வரிகளையும் உருவாக்கியும் முறைப்படுத்தியும் இருக்கிறார். இவர் காலத்திலும் முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்திலும் கப்பற்படையும் அயல் நாட்டு வாணிகமும் சிறந்து விளங்கியது. திருக்கோவில்களின் எண்ணிக்கை பல்கிப்பெருகியது, தட்சிண மேரு, இராஜராஜீச்சுவரம் என்றழைக்கப்படும் தஞ்சை பெரிய கோவில் முதல் பலநூற்றுகணக்கான கோவில்கள் கட்டப்பட்டன பல கோவில்கள் புதுப்பொலிவு பெற்றன, இந்த கோவில்களுக்கெல்லாம் ஏராளமான நிலங்களும் பொருட்களும் மானியமாக வழங்கப்பட்டன. அவ்வாறு வழங்கப்பட்ட சொத்துக்களின் விபரங்கள் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் பதியப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் மற்ற சேர, பாண்டியர்களை விட அதிகமாக வரலாற்று ஆவணங்களை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர்கள் சோழர்கள் தான், அவர்கள் ஆட்சி புரிந்த இடமெல்லாம் கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும் மற்றும் பல ஆவணங்களும் கிடைத்தவண்ணம் உள்ளதே இதற்கு சான்று. இந்த வரலாற்று சின்னங்களில் ஒரு சில தஞ்சாவூர் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது, இந்த அருங்காட்சியகம் (விஸ்வமீஸ்ரன்) தஞ்சாவூர் - திருச்சிராப்பள்ளி சாலையில் உள்ள மணிமண்டபத்தில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி மையத்தால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கட்டுரையில் கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் கண்டறிந்த சோழர்களின் ஆட்சி பற்றிய தகவல்களையும் பொன்னியின் செல்வனான இராஜராஜன் பற்றிய தகவல்கள் சிலவற்றையும் காணலாம் வாருங்கள்.

இராஜராஜனின் பெயர்கள்: இராஜராஜ சோழன் என்று உலகறிந்த பட்டப்பெயரைக் கொண்டு ஆட்சி செய்த மன்னனுக்கு இருந்த பட்டப் பெயர்கள் மொத்தம் 32, இதோ அந்தப் பெயர்கள்.

1. அருண்மொழி
2. அரிதூர்க்கலங்கன்
3. இரணமுகபீமன்
4. இரவி வம்ச சிகாமணி

5. இராச சர்வஞ்சன்
6. இராச கண்டியன்
7. சத்ரு புசங்கன்
8. சிங்களாந்தகன்
9. சோழ மாரத்தாண்டன்
10. சோழேந்திர சிம்மன்
11. தெலிங்ககுலகாலன்
12. ந்திய விநோதன்
13. பாண்டிய குலாசனி
14. மும்முடிச்சோசன்
15. சனநாதன்
16. சத்திரிய சிகாமணி
17. அபய குலசேகரன்
18. இரவிகுல மாணிக்கன்
19. இராசராசன்
20. இராசராயன்
21. இராச மாரத்தாண்டன்
22. இராச விநோதன்
23. கேரளாந்தகன்
24. சண்ட பராக்கரமன்
25. சிவபாத சேகரன்
26. சோழகுல சுந்தரன்
27. திருமுறை கண்ட சோழன்
28. நிகரிலி சோழன்
29. பண்டித சோழன்
30. பெரிய பெருமாள்
31. மூர்த்த விக்ரமாபரணன்
32. செயங்கொண்ட சோழன்

இராஜராஜனின் மனைவியர் பெயர்கள்: பொன்னியின் செல்வனைப் படித்த யாவருக்கும் தெரிந்த இராஜராஜனின் மனைவி பெயர் வானதி, ஆனால் அவருக்கு மொத்தம் 11 மனைவிகள் என்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இதில் உள்ள வானவன் மாதேவியைத்தான் வானதி என்று கல்கி எழுதியிருப்பார் என்பது கருத்து.

1. ஓலோக மாதேவி
2. அபிமான வல்லி
3. இலாட மாதேவி
4. சோழ மாதேவி
5. திரைலோக்ய மாதேவி
6. பிரிதிவி மாதேவி
7. பஞ்சவன் மாதேவி
8. மீனவன் மாதேவி
9. வானவன் மாதேவி (திரிபுவன மாதேவி)
10. வீர நாராயணி
11. வில்லவன் மாதேவி

தஞ்சாவூரில் இருந்த தெருப் பெயர்கள்: பரந்து விரிந்தது சோழநாடென்னும் தலைநகரத்திற்கு இருக்கும் சிறப்பே தனிதான், இதோ அந்த தலைநகரத்திலிருந்த தெருக்களின் பெயர்கள்.

1. இராசவித்யாதரப் பெருந்தெரு
2. வரசிகாமணிப் பெருந்தெரு
3. செயங்கொண்ட சோழப் பெருந்தெரு
4. நித்தவிநோதப் பெருந்தெரு
5. மும்முடி சோழப் பெருந்தெரு
6. வீரசிகாமணிப் பெருந்தெரு
7. வீரசோழப் பெருந்தெரு
8. ஆனை ஆட்கள் தெரு

9. ஆனைக் கடுவார் தெரு
10. காந்தர்வ தெரு
11. சாலியத் தெரு
12. பன்மையார் தெரு
13. மடைப்பள்ளி தெரு

உலகம் போற்ற ஆட்சி செய்த இராஜராஜனின் ஆட்சி அமைப்பு:

இதில் ஆட்சி முறை அமைப்பும், இன்று மாவட்டங்கள் இருப்பது போன்று அன்று எப்படி மண்டலங்களாக ஆட்சிப் பிரிவுகள் இருந்தன என்பதும், ஆட்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்த அலுவலர்களைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்வோம்.

1. இராஜராஜன் காலத்து நாட்டுப் பிரிவு – மண்டலங்கள்
2. அதிராசராச மண்டலம் (சேலம் மாவட்டத் தென்பகுதி – கோவை – திருச்சி மாவட்டங்கள்)
3. இராசராசப் பாண்டி மண்டலம் (மதுரை – இராமநாதபுரம் – திருநெல்வேலி மாவட்டங்கள்)
4. செயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் (தென்னார்க்காடு – செங்கற்பட்டு – வடவார்க்காடு – சிதூர் மாவட்டங்கள்)
5. சோழ மண்டலம் (தஞ்சாவூர் மாவட்டம் – திருச்சி மாவட்ட கிழக்குப் பகுதி)
6. நிகரிலி சோழ மண்டலம் (மைவரின் தென்பகுதி – பெல்லாரி மாவட்டம்)
7. மலை மண்டலம் (திருவாங்கூர் – கொச்சி உள்ளடங்கிய சேரநாட்டு மேற்கு கடற்கரைப் பகுதி)
8. மும்முடிச் சோழ மண்டலம் (மைவரின் தென்பகுதி – சேலம் மாவட்ட வடபகுதி)
9. வேங்கை மண்டலம் (கிருட்டின – கோதாவரி ஆறுகளுக்கு இடைப்பட்ட கீழைச் சாளுக்கிய நாடு)

பேராட்சி முறையில் மன்னனுக்குத் துணை செய்த அலுவலர்கள்:

1. உத்திர மந்திரி
2. பெருந்தர அதிகாரிகள்
3. திருமந்திர ஓலை
4. திருமந்திர ஓலை நாயகம்
5. ஒப்பிட்டுப் புகுந்த கேழ்வி
6. வரியிலிடு
7. காடுவெட்டி
8. உடன் கூட்டத்து அதிகாரி
9. அனுக்கத் தொண்டன்
10. நடுவிருக்கை
11. விடையில் அதிகாரி
12. உள்வரி திணைக்களத்துக் கண்காணி
13. புரவரித் திணைக்களம்
14. புரவரி திணைக்களத்து நாயகம்
15. வரிப் பொத்தகம்
16. முகவெட்டி
17. வரிப்பொத்தகக் கணக்கு
18. வரியிலிடு புரவரி திணைக்களத்து நாயகம்
19. கடமை எழுதுவோன்
20. பட்டோலை
21. ஸ்ராகாரிய ஆராய்ச்சி

பெண் அதிகாரிகள்: அரசியின் ஆணையை நிரவேற்றிய பெண் அதிகாரி "அதிகாரிச்சி" என்று அழைக்கப்பட்டாள்

சபைக்குரிய அலுவலர்கள்

பிணக்கறுப்பான் (அ) நடுநிலையாளன்: கிராமசபை நடைபெறும்போது உதவி செய்வதோடு அங்கு ஏற்படும் கருத்து வேறுபாடுகளை நடுநிலையாக இருந்து தீர்ப்பவனாவான்.

கணக்கன்: சபைக்குரிய கணக்கை எழுதுபவன் ஆவான். சபை விரும்பும்போது கணக்கை அவ்வப்போது காட்டுவதோடு ஆண்டு இறுதியில் கணக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

கீழ்க்கணக்கன்: கணக்கனுக்கு உதவி செய்யவன்.

பாடி காப்பான்: கலகம், திருட்டு முதலான குற்றங்கள் ஊரில் நிகழாவண்ணம் காப்பவன்.

தண்டுவான்: கிராம மக்கள் அரசிற்கும், ஊர்ச்சபைக்கும் கொடுக்க வேண்டிய வரிகளை வவலிப்பவனாவான்.

அடிக்கீழ் நிற்பான்: ஊர்ச் சபையாருக்குக் குற்றவேல் புரிபவன்.

சோழர் காலத்தில் மக்களுக்கு இடப்பட்ட வரிகள்:

மக்களின் தேவைகள் மகேசனின் தேவைகள், அதை நிறைவேற்ற அரசுக்கு பொருள் வேண்டாமா? இதோ அரசின் வருவாய்க்காண வரிகள்.

1. அங்காடிப் பட்டம்
2. இடப்பாட்டம்
3. இலைக் கூலம்
4. இரவ்வரி
5. இறை
6. ஈழம்
7. உல்கு
8. ஊரிடுவரி
9. எச்சோறு
10. ஏரிப்பாட்டம்
11. ஓடக்கூலி
12. கண்ணாலக்காணம்
13. காவேரிக்கரை வினியோகம்
14. குசக்காணம்
15. குடிமை
16. சபாவினியோகம்
17. சித்தாயம்
18. சில்லிறை
19. சில்வரி
20. செக்கிறை
21. தட்டார்ப் பாட்டம்
22. தரகு
23. தறியிறை
24. நாடுகாவல்
25. நீர்க்கூலி
26. பாடிகாவல்
27. பூட்சி
28. போர்வரி
29. மரமஞ்சாடி

30. மரவிறை
31. மனை இறை
32. மீன் பாட்டம்
33. வண்ணாரப்பாறை

சோழர்கால கப்பல்கள்:

கடல் கடந்து வாணிகத்திலும், ஆதிக்கத்திலும் கோலோச்சிய சோழர்கள் நீர்ப்போக்குவரத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். இதோ கிபி. 9 – 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சேந்தன் திவாகரம் என்னும் நூல் குறிப்பிடும் கப்பலின் பெயர்கள்.

1. வங்கம்
2. பாடை
3. தோணி
4. யானம்
5. தங்கு
6. மதலை
7. திமில்
8. பாறு
9. அம்பி
10. பஸ்ரி
11. சதா
12. பாரதி
13. நெள
14. போதன்
15. தொள்ளை
16. நாவாய்

உலகளந்தான் கோல்

சோழநாட்டின் நிலம் அனைத்தையும் துல்லியமாக அளக்கவும், அவற்றின் தரத்தை நிர்ணயிக்கவும் குரவன் உலகளந்தான் இராசராச மாராயன் என்பவன் தலைமையில் இராசராசன் ஒரு குழு அமைத்தான். இக்குழு தனது பணியைக் குறைவறைச் செய்து அரசனின் பாராட்டைப் பெற்றது. நிலத்தை அளக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பதினாறு சாண் நீளமுடைய கோல் “உலகளந்தான் கோல்” என்றழைக்கப்பட்டது.

எந்தவித சாதனங்களும் கண்டறியாத அந்த காலத்திலேயே நிலத்தை அளந்து தரம் பிரிப்பதென்பது ஒரு அசாதாரண பணி, இதனை மிகவும் சீரிய முறையில் சாதித்த சோழராஜனின் மகுடத்தில் இந்த அரிய பணி ஒரு வரம்.

உலகளந்தான் கோல் பற்றிய சில விவரங்கள்:

- 24 விரல் கொண்ட முழம் – கிஷ்கு
- 25 விரல் கொண்ட முழம் – பிரஜாப மத்தியம்
- 26 விரல் கொண்ட முழம் – தனுர் முஷ்டி
- 27 விரல் கொண்ட முழம் – தனுர் கிரஹம்
- 28 விரல் கொண்ட முழம் – பிராச்யம்
- 29 விரல் கொண்ட முழம் – வைதேகம்
- 30 விரல் கொண்ட முழம் – வைபுல்யம்
- 31 விரல் கொண்ட முழம் – பிரகீரணம்

33” ஆங்கில அளவிற்கு சமமானது கிஷ்கு முழமாகும்.

இராஜராஜனின் அருமை பெருமைகளை எழுத சில பக்கங்கள் என்றுமே போதாது! பல புத்தகங்கள்

எழுதினாலும் இன்னும் எழுத செய்திகள் இருந்துகொண்டே இருக்கும். அனைத்தையும் ஒருங்கே கொடுத்தாலும் சலிப்பு தட்டிவிடும், ஆகவே இப்பொழுது இந்த செய்திகளோடு முடித்துக்கொள்வோம்.

பெருவுடையாருக்கு மருத்துவம் செய்த சித்தர் கருவூரார்

ஹிஷி ஆணந்த்

பொன்னியின் செல்வர் – இராஜராஜ சோழர் இம்மாபெரும் மன்னனின் ஆதமகுரு – கருவூரார் எனப்படும் கருவூர்ச் சித்தர் பற்றிச் சில தகவல்களைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்.

கருவூரார் கருரைச் சேர்ந்தவர் வெண்கலம், பித்தளை, தரா, தாம்பிர வேலை செய்யும் விசுவகன்மா மரபினர். இவரின் குரு போகர் என்று இவரின் பாடல் வாயிலாக அறிகிறோம்.

இவர் சமாத்ரி அடைந்த இடம் கூறுகையில் இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. சில நூலாசிரியர் கருவூரிலேயே சமாத்ரி கூடியுள்ளார் என்றும், சிலர் காளாஹத்தியில் சமாத்ரி பெற்றார் என்றும் கூறியுள்ளனர்.

பொன்னியின் செல்வருக்கு கருவூரார் குருவாக, உறுதுணையாக நின்று சைவம் பரப்பும் பெருஞ்சீலராக இருந்தார்.

தஞ்சைப் பெரியகோயில் பெருவுடையாரை சிவாச்சாரியார்கள் பிரதீஷ்டை செய்து மருந்தை சாத்தி பந்தனம் செய்தார்கள். மருந்து பந்தனம் ஆகவில்லை. அரசர் முதல் அனைவரும் கலங்கி நின்ற போது பொன்மணித் தட்டார் என்ற சிவயோகி கருவூர்ச் சித்தரை வரவழைத்தார். இவரும் ஆவுடையாரைச் சுற்றி மருந்து சாத்தினார். அதுவும் பந்தனமாகவில்லை. உடனே, தன் எச்சில் தாம்பூலத்தை உமிழ்ந்து பந்தனம் செய்தார். காண்போர் கண்கள் வியப்புற மருந்து இளகி பந்தனம் ஆயிற்று. கருவூர்ச்சித்தரின் சித்தமருத்துவ மகிமையை உலகிற்கு உணர்த்தவேண்டி இறைவன் ஆடிய திருவிளையாடல்களில் இதுவும் ஒன்று போலும்.

இந்நிகழ்வு, இராஜராஜன் அருகில் நிற்க, கருவூரார் மருந்து இடித்து பந்தனம் செய்யும் காட்சி உட்பிரகாரத்தில் சிறப்பான காட்சியாக, சாட்சியாக உள்ளது.

கருவூர்ச்சித்தர் பல தல தரிசனம் செய்துள்ளார். ஒரு சமயம் இவர் திருநெல்வேலி சென்று நெல்லையப்பரையும் காந்திமதி அம்மையையும் தரிசித்துவிட்டு மானூரில் தங்கியிருந்தார். அப்போது இவருக்கு அப்பரும், அம்மையும் நடனக்காட்சியைக் காட்டி அருளியதாக நெல்லை தல புராணம் கூறுகிறது. அந்நிகழ்ச்சி ஆண்டுதோறும் ஆவணி மூலத்திருவிழாவாக கொண்டாடப்படுகிறது.

கருவூரார் திருவிசைப்பா பாடிய ஒன்பது பேர்களுள் ஒருவர். திருக்கோயில் வழிபாட்டிற்கென தனி மதிப்பு கொடுக்கும் வகையில் பத்து சதலங்களின் சிவ மூர்த்தங்களைத் துதிக்கும் 103 பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார் அவற்றுள் இராஜராஜேசுவரம் குறிப்பிடத்தக்கது.

” உலகெலாந் தொழு வந்தெழு கதிர்பரிதி

ஒன்று நூறாயிரங் கோடி

அலகெலாம் பொதிந்த திருவிடம்பச்சோ

அங்ஙனே அழகிதோ வரணம்

பலகுலாம் படைசெய் நெடுநிலை மாடம்

பருவரை ஞாங்கர் வெந்திங்கள்

இலைகுலாம் பதணத் திஞ்சி வழ் தஞ்சை

இராசராசேச் சரத்திரக்கே”

இவர் சித்த மருத்துவத்திற்கென நிறைய நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள்,

1. கருவூரார் வாதகாவியம்
2. கருவூரார் பலதிரட்டு
3. கருவூரார் அட்டகன்மம் நூறு
4. கருவூரார் பூசா விதி போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

கருவூர்த் தேவர்க்கென தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் மேல் பிரகாரத்தில் மத்தியில் தனி கோயில் உள்ளது. வியாழன் தோறும் இவரைத் தரிசிக்க வரும் பக்தர்கள் கூட்டம் அவரின் மகிமையை இன்றும் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

Tamil Sangam Facts and fiction

Palaniappan Vairam Sarathy

The Myths about Madurai Tamil Sangam are numerous. We have heard about myths where Nakkikar, Murugan, Shiva were all heads of this Sangam. We also know the popular Thiruvilayadal story made ever green by Shivaji and Nagesh. But how much of these truths have any historical background to it. Was there really a Tamil Sangam or it just a great myth to prove the antiquity, divinity of our Language. Is there any historical evidence to validate this myth?

This essay aims to find some answers to the above question based on the works of Dr.Kamil Zvelebil.

Sangam as legend says was an Academy based in Madurai which shaped and controlled the literary, academic and cultural and linguistic life of early Tamil Nadu. The tradition of this academy is available to us in both Literary and epigraphic sources.

Literary accounts:

The most important account of Sangam legend is given in a commentary to Iraniyar Agaporul(dated between 4th-6th century AD) ascribed to Nakkikar(dated 7th and 10th century). It(commentary) might be the work of either Nakkikar or work of a Nilakantan of Mucuri. Other accounts can be found in Tiruvalavayutaiyar Tiruvilaiyatarpuranam, of Perumparrappuliyur Nampi(12th -13th century AD) and Triuvilaiyatarpuranam of Parancoti (16th - 18th cent. AD).

The legend:

According to Nakkikar, there were three Sangams or Academies.

First Sangam

- The First Sangam was based in Southern Madurai (which got submerged into sea), lasted for 4440 years and 4449 poets took part in it. The members of the Sangam included gods and sages : Akkatiyanar, God with with well spread entangled lock who set three cities on fire(Shiva), Murukavel who surrendered the mountain and lord of wealth(Kuberan).
- Works composed: Paripatal,Mutunarai, Mutukuru, Kalariyavirai among others.
- The Sangam had 89 people as the Chair beginning with Kayacinavaluti and ending with Katunkon.
- 7 Pandiyas also produced poetry in this Sangam.
- Treatise: Agattiyam

Middle Sangam

- The Second Sangam was situated in Kapatapuram(also submerged under sea), lasted for 3700 years and included 3700 poets. Important members: Akattiyandar,Tolkappiyandar
- Important works: Kali,Kuruku,Ventokai,Viayalamalai Agaval
- Treatise: Akattiyam,Tolkappiyam,Maapuranam,Icainunukam,Putapuram
- There were 59 chairs beginning with Ventercceliyan and ending with Muttatirumaran.
- 5 Pandiyas produced poetry in this Sangam

Last Sangam

- The Third Sangam was situated in present Madurai (Uttara or upper Madurai) lasted for 1850 years and included 449 poets.
- Important members: Nakkikar the son of Kanakayanar(accountant), Pernunkunrurkilar, Ilantirumanran
- Works: 400 Netuntokai, 400 Kuruntokai, 400 Narriani, Purananuru, Ainkurunuru , Patirrupattu, 150 Kalis, 70 Paripatals,Kuttu,Vari,Cirraci,Peracai and other works.
- Treatise: Agattiyam,Tolkappiyam
- There were 49 chairs starting with Mutattirumaran(who escaped submergence by sea) and ending with Ukkirap Peruvaluti.
- 3 Pandiyas composed poetry in the Sangam.

Other detailed account of the legend is available in Puranas on Madurai. But there are quite a few changes to Nakkikar's version. In this version Nakkikar becomes head of the Sangam and adjudged the work of the poets(what we see in Thiruvilayadal Movie!). This version also incorporated additional elements like motif of the Sangam bench(i.e they compose poems, they adjudge work others etc.),the story of Tarumi(immortalized by Nagesh!) and story of Agastya coming from north and being the father of Tamil.

Textual reference:

The earliest found textual reference of Sangam is found in one of the poems of

Appar in Thirupputtur Tantakam, St. 3 . The lines நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்க மேறி நற்கணக்க கிழிதருமிக் கருளி னோன்காண் mean "Look at him who was gracious enough to appear in assembly (Sangam) as a poet of fine poems and presented the purse of gold to Tarumi."(Translated by Kamil Zvelebil)

Campantar also refers to a learned body in Madurai (Tiruppacuram 54.11) which he calls Maturai Tokai (மதுரைத் தொகை).

Mannikavasakar in one of his poems(Thiruvagasam 44.1) says உன் அடியவர் தொகை நடுவே "amidst the assembly of thy saints" , else where in Tiruvagasam he also sings about sweet Tamil studied and promoted in Kutal(Madurai).Also Andal and Thirumangai Alvar have also quoted about Sanga Tamil. This shows both Saiva and Vaishnavite poets recognized a well established tradition of assembly of scholars or poets as early as 7th century AD.

This tradition was preserved till Nakkirar's period who then detailed this legend. A popular legend regarding the Sangam must have been prevalent and according to K.K.Pillay in A Social History of the Tamils," with lapse of time the legend itself must have assumed different forms."

There are few lines in the Sangam literature which might be interpreted as referring to a body of poets and Scholiasts.

In the following lines from Maturaikkanci, the poet refers to Netiyon,"Rich and land-bestowing úwho learnt sublime truths from great scholars of ancient lore,gathered in assembly

“ தொல் லாணை நல் லாசிரியர்
புணர்கூட் டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்
நிலந்தரு திருவி னெடியோன் போல

The preface to Tolkapiyam mentions a Pandiyan Avai (பாண்டியன் அவையத்து) which may be in a long stretch of imagination interpreted as the Sangam.

How ever since these are not explicit lines of reference, the conclusion that Sangam was body of scholars and poets is purely speculative.

There are also few poems in Sangam which connect Madurai and Tamil in a special way.

Puram 58.13 has the following line தமிழ்கெழு கூடல் . Similar references can be seen in Kalithokai (நீள் மாட கூடலார் புலன் நாவில் பிறந்த சொல்) and Cirupanatrupadai (தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின் மகிழ்நனைமறுகின் மதுரையும் வறிதே யுதாஅன்று).

There is no direct reference for Sangam as an "association or assembly" of poets and critics in any of the Sangam Literature (i.e from around 100 BC to around 300 AD). The meaning of the term Sangam as an "association or assembly" of poets and critics seem to be based on a Jaina Tradition found in Prakrit, according to which a Daavida Samgho was established in Madurai around 470 AD by Vajjanamdi a Jain.

There is also an very interesting point to note here. The years of each of the three Sangams are multiples of 37, first Sangam 37 x 120, second Sangam 37 x 100 and the last Sangam 37 x 50. It is well known fact that Jains had a special passion on numbers. This may give us the idea where the fictitious numbers for years of each Sangam had its origins.

Epigraphic References:

- Cinnamanur Plates (10th century) praises Pandya to have translated Mahabharata and to have established a Sangam in the city of Madhura. According to K.A.N.Shastri and S.Krishnaswamy Aiyangar this refers to Sangam at Madurai.
- Erukkankuti plates(9th century) praises Etticattan who had among his ancestors a poet who sat on the famous Sangam bench.According to Mu.Irakavaiyankar this may refer to Maturaik Kulavanikan Cattanar the author of Kurunthokai 349.

Rationale of the Legend:

- Of the bulk of works quoted by Nakkirar which belonged to First academy can be very speculatively dated to 300 or 400 BC.
- Out of all these books only Akkatiyam must have possibly survived till later part. (Only 17 verses have carried on to us from secondary sources)
- Out of the works quoted by Nakkirar belonging to Second Academy only few lines of Mapuranam and 16 lines said to be part of ancient Icaunukam(considered much later work) have survived and carried on to us through secondary sources.
- Out of the works quoted by Nakkirar belonging to Third Academy, 7 works have been completely preserved (Akananuru, Kurunthokai, Narrinai, Purananuru, Ainkurunuru, Kalithokai, Tolakapiyam), two in great fragments (Paripatal , Patirrupattu) and one in minor fragment
- (Agattiyam).
- The years of each Sangam quoted by Nakkirar is fictitious and possibly this is due to the influence of Jains in the Sangam legend.
- The number of poets quoted in last Sangam were 449 . The poets during that age are totally 473 poets (102 poems were anonymous poems). Out of the 473 , 35 are named after interesting line in their poem (like Orerulavanar). If we remove the 35 from 473 the total is 438 which is closer to Nakkirar's tally. Or if we take 473 and remove authors of later period we get a tally of 459 which is also

close to Nakkirar's tally. This doesn't look like a mere coincidence.

- Nakkirar's version and later version of the Sangam legend is not completely acceptable.
- The academy cannot dismiss as a pure fiction, such a legend couldn't have arisen without any historical basis and couldn't have been just a Buddhist or Jain assembly of scholars. There must have been some kind of assembly of scholars associated with Tamil being held at Madurai. But the some how facts and fiction have got mixed up so much that origin of either cannot be traced. K.A.Nilakanta Shastri says "That a college at Madura(Sangam) may well be a fact. Some of the names of the Kings and poets are found in inscriptions and other authentic records, showing that some facts have got mixed up with fiction, so that no conclusion of value can be based on it."

Fiction:

- Three successive academies in Southern Madurai, Kapatapuram and Upper Madurai
- The First academy with 4449 poets sitting in academy for 4440 years under 59 kings
- The Middle academy with 3700 poets sitting in academy for 3700 years under 59 Pandiya Kings in Kapatapuram.
- The last academy for 1850 years under 49 Pandiya kings.

Possible elements of Historical Truth:

- A body of scholars and poets function as norm giving, critical college of literary experts and shifts its seat according to the geo political conditions of Pandiya kingdom.
- Akkatiyar a pre Tolakappiyan grammarian who composed the first grammar of Tamil. After Akkatiyam many grammatical treatises arose, including Maapuram and Tolkappiyam. Tolkappiyam survived in ur text and later expanded to its present shape.
- In early historical periods, a norm giving body was established in Madurai for 250 years which comprised of 450 poets (who were authors of the anthology poems and number of works now lost). Various schools of Bardic poets regarded Akkatiyam (still in existence then) and Tolkappiyam as their authority.

Some additional information:

- While Nakkirar wrote his commentary all the anthologies must have been compiled (i.e compiling individual poems into Akananuru, Kurunthokai etc) but arrangement into Ettuthokai and pattupaattu has not taken place.
- Tolkappiyam is acknowledged by Nakkirar as a single finished grammatical work.
- Sanskrit tradition of Shiva being father of grammar got incorporated into the Sangam legend.
- Murugan as the member of Sangam and one who presided over the Sangam can be attributed to his popularity as Tamil Kadavul. Lord of Wealth (Kuberan)

should also been a popular god and possibly been associated with origins of Tamil.

Reference:

1. Tamil Literature (1975) by Kamil Zvelebil
2. Smile of Murugan by Kamil Zvelebil

கதை சொல்லும் சிலை, அதைப் போற்றும் வலைத்தளம்

விஜய் குமார் . ச்

பல நேரங்களில் நம் கண் முன்னே செல்லும் காட்சிகள் நம் அகக் கண்முன்னே தெரிவதில்லை.

அதே போல் சில நேரங்களில் நாம் கண்ட ஒரு காட்சி – ஒரு சம்பவம் – ஒரு உணர்வு – ஒரு மனிதர் – ஒரு நூல்.... நமது ஒவ்வொரு உணர்வையும் தட்டி எழுப்பி, வாழ்வின் ஜீவ நாடியை உலுக்கும்.

அதன் பின்னர் நம் வாழ்கை திசை திரும்பும். அவ்வாறு திரும்பிய எங்கள் வாழ்வின் விளைவில் உருவாகிய தளமே <http://www.poetryinstone.in> எங்களை கரை சேர்த்த கலங்கரை விளக்கம் அமரர் கல்கி, அவரது காவியங்கள். ஏதோ விட்ட குறை தொட்ட குறை என்று உறங்கிக் கொண்டிருந்த எங்கள் உள் உணர்வை உயிர்ப்பித்து, ஒரு மகத்தான வரலாற்றை, அரிய கலைப் பெட்டகத்தை பொன் ஏட்டில் புதிக்கவேண்டிய ஒரு கலையை வீணடிக்கும் அவலத்தை உணர்த்தியது.

சிற்பக் கலை – கருங்கல்லில் காவியங்கள் என்று தொன்று தொட்டு திகழும் இந்த அரிய செல்வங்கள் இப்போது அழிந்து வருகின்றன.

எதனால் ?

ஆயிரம் ஆண்டுகள் நின்று சிரித்த இந்த கல் ஓவியங்களை ரசிக்க இப்போது ஆள் இல்லை. ரசிக்கத் தெரிந்தால் இவற்றை சிதைய விடுவோமா? அரசனும் ஆண்டியும் போற்றி வளர்த்த கலை....சிற்பம் நாட்டியம் வாய்பாட்டு ஆன்மீகம் என்று ஒரு சமுதாயத்தை தாங்கி குடை பிடித்த மண்டபங்கள் இப்போது தங்கள் னண்களே சிதைந்து ஆட்டு புழுக்கையும், வெளவால்கள் குழுமும் அவலத்திற்கு தள்ளப்பட்டு உள்ளனர்... இன்று விழிப்புணர்வு இல்லாமையால் அரசின் கண்ணில் இருந்து விலகி நலிந்து மடியும் தருவாயில் உள்ளது இந்த கலை மட்டும் அல்ல அந்த கலை சின்னங்களும் தான்.

ஆடைகளை களைவது போல் இவை ரசிகர் மனதில் இருந்து பிரிந்தது எதனால்? எங்கோ அமெரிக்கா ஜப்பான் என்று உலகெங்கிலும் இருந்து ரசிகர்களை தன்வசம் ஈர்க்கும் இவை ஏன் நமது கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. கண்ணிருந்தும் நாம் ஏன் குருடர்களாக உள்ளோம். இந்த நிலையை சற்றே மாற்ற முயலும் எங்கள் சிறிய முயற்சி இது.

நாங்கள் சிற்ப கலை வல்லுனர்கள் அல்ல, ஆனால் நல்ல ரசிகர்கள். எங்களை கவர்ந்த சிற்பங்களை உங்களுடன் எளிய முறையில் பகிர்கிறோம், அதனுடன் அவற்றை சரியான தோரணையில் காண எங்கள் சிறிய விளக்கம். நம் கலைக் கண்ணை திறக்க இது ஒரு பூத கண்ணாடி அல்ல, சிறு முக்கு கண்ணாடி. சிலை பேசும் ஓலியை உங்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் ஒலிப் பெருக்கி, நடக்க ஆரம்பிக்கும் குழந்தை நடை பயிலும் கை வண்டி, ஒருமுறை எங்கள் கண்ணோட்டத்தில் இந்த உயிர் ஓவியங்களை பாருங்கள்.... உள்ளம் நெகிழுங்கள்.

எங்களுடன் உங்கள் படங்களை பகிருங்கள், ஒரு புதிய விழிப்புணர்வை பரப்புகள்.

இந்த விழா நடைபெறும் தருவாயில் இரண்டு அற்புத சிற்ப படைப்புகளை உங்களுடன் பகிர்வதில் நாங்கள் பேரின்பம் அடைகிறோம். பொதுவாக ஆலயங்களுக்கு நாம் செல்லும் பொது, நேராக கருவறைக்கு சென்று தரிசனம் செய்து விட்டு திரும்பி விடுகிறோம். அப்படி அல்லாமல் இன்னும் சிறிது நேரம் எடுத்துக்கொண்டு சுற்றிலும் இருக்கும் சிறு சிற்பங்களை பார்த்து ரசிக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே இந்த பதிவு.

இவ்வாறு நாங்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ள சிற்பங்கள் – ஒன்று தஞ்சை பெரிய கோயில் தக்ஷன் கதை , மற்றொன்று தாராசுரம் ஆலயத்தின் சுந்தரர் புராணம். இவற்றை படித்து முடித்த பின்னர், கண்டிப்பாக அடுத்த முறை இந்த இடங்களுக்கு செல்லும் பொது இது போன்ற ஏனைய அற்புத வடிவங்களை பாரக்காமல் திரும்ப மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறோம்.

முதல் கதை – தக்ஷன் வரலாறு

தக்ஷன் எனும் அரசன் முற்பிறவியில் செய்த தவத்தின் பயனாக பார்வதி தேவி அவரின் மகளாகப் பிறக்க அவளை சிவனுக்கு மணம் முடிக்க தேவர்கள் தக்ஷனிடம் பெண் கேட்டு வருகையில் ஆணவத்தால் அறிவிழந்த தக்ஷன் சிவபெருமான் தனது காலில் விழுந்து வணங்க வேண்டும் என்று வேண்டவே சிவபெருமான் பார்வதியைச்

சிறை எடுத்துச் சென்று மணம் புரிந்து கொண்டார். அவன் விருப்பத்துக்கு மாறாக அவன் மகள் தாக்ஷாயணியை சிவன் மணந்து கொண்டதால், வேண்டும் என்றே தக்ஷன் ஒரு மகா வேள்வி நடத்த எத்தனித்து, அதற்கு தன் மாப்பிள்ளையை அழைக்காமல் அவமானம் செய்தான்.

அந்த வேள்வியைக் காண தான் செல்ல வேண்டுமெனப் பரமேஸ்வரனிடம் அனுமதி கேட்டாள் மலைமகள். பரமேஸ்வரன் தன் தியானத்தில் ஆலோசித்து, “இந்த வேள்வியில் என்னுடைய அம்சமாக உள்ள ருத்திரனுக்கு ஹவிர பாகம் இல்லாமல் இந்த யாகம் நடத்த உள்ளனர். ஆகவே, என்னை அவமதிப்பதற்காகவே இந்த யாகம் நடத்தப்படுவதால் நீ செல்ல வேண்டாம்”, என்று சொல்கிறார்.

ஆனால் தந்தை பாசம் கண்ணை மறைக்க அழையா விருந்தாளியாக தாக்ஷாயணி அங்கே போனாள். தக்ஷன் வேள்விக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வேள்வியைத் தொடங்குகிறான். தாக்ஷாயணியை எவரும் விசேஷமாக கவனிக்கவில்லை. சிவனுக்கு நடந்த அவமானங்களை கண்டு சகிக்க முடியாமல் அங்கேயே மறைந்து போனாள்.

அப்பொழுது, பரமேஸ்வரனுக்கு விவரம் தெரிந்து, கோபத்தில் தக்ஷன் தலையைக் கொய்து - அதனை வேள்வி தீயினிலே இட்டு எரிக்கிறான் ஈசன். இதை காணும் அனைவரும் அஞ்சி நடுங்குகின்றனர்.

பின்னர், பிரம்மன் (தக்ஷனின் தந்தை) ஈசனிடம் சென்று வேண்டியதின் பெயரில் , வெட்டப்பட்ட தலைக்கு பதில் ஒரு ஆட்டின் தலையை வைத்து உயிர் பெறுகிறான் தக்ஷன்.

இவற்றை பெரிய கோவில் படிகளின் கைப்படியில் செதுக்கி உள்ள அழகு சிற்பங்கள்.. அருமை. ஒவ்வொன்றாக பார்ப்போம்.

முதலில் இது இருக்கும் இடம் நமக்கு சிற்பத்தின் அளவை விளக்க ஒரு பேனாவை வைத்து படங்கள் பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கதையை விளக்க சிற்பங்களை பாருங்கள். இரு பக்கமாக காட்சிகள் நகருகின்றன - ஒரு பக்கம் தக்ஷன் தலை கொய்தல் . மற்றொரு பக்கம் அவனுக்கு ஆட்டின் தலை லைய பொருத்துதல் .

ல கொய்தல் - முனிவர்கள் அனைவரும் கூடி நிற்கும் காட்சி (நீங்கள் பார்க்கும் போது மிகவும் பின்னால் இருக்கும் இடம்) - அதை அடுத்து மேல் தளத்தில் மிக அழகாக அமர்ந்திருக்கும் ஈசன், நந்தியின் மேல் ஒரு கை வைத்து அழகாக நிற்கும் உமை, அவர்களை அடுத்து ஒரு தோழிப்பெண்.

கீழே - முக்கிய காட்சி - தக்ஷனின் தலையைக் கொய்து தீயில் இடும் ஈசன் (அதை கண்டு முகம் திரும்பி நகரும் முனிவர். அடுத்து தலை வெட்டப்பட்டு முண்டமாக கிடக்கும் தக்ஷன் - அவன் நிலையை கண்டு கைகளை மேல் உயர்த்தி அழும் தக்ஷனின் துணைவி. அதை அடுத்து இந்த காட்சியை கண்டு பார்ப்போர் அலறி பயந்து

ஓட...என்ன ஒரு அருமையான படைப்பு, மூன்று பெண்மணிகள், அவர்களை அடுத்து மூன்று முனிவர்கள், அவர்களின் தோற்றம், திரும்பி, முகத்தில் பயம் அந்தக் கோரக் காட்சியை காட்சியை பார்த்துக்கொண்டே, ஓடும் படி செதுக்கி உள்ளான்.

சிற்பி.. கடைசியில் இருவர் - ஓட ஆரம்பித்தே விட்டனர். (சிற்பத்தின் அளவை குறிக்க பேனாவை கவனியுங்கள்)

சரி - அடுத்த பாகம் - மூன்று ரிஷிகள் - மற்றும் பிரம்மன் ஈசனிடம் வேண்டும் காட்சி, தக்ஷனின் தவறை மன்னித்து அவனுக்கு உயிர் பிச்சை கேட்டு நிற்கின்றனர். என்ன ஒரு அருமையான சிற்பம் - அதுவும் அந்த ஈசனின் வடிவம் - மான் , மழு , இடையில் தொங்கும் நாகம் , மிக அருமை.

ஈசனும் மனம் இறங்க - கடைசி காட்சி - மேல பூத கணங்களும் விண்ணவரும் இசை முழங்க, ஆட்டின் தலையுடன் ஈசனை வணங்கும் தக்ஷன் - மற்றும் மற்ற முனிவர்கள் ஆசி பெறுகின்றனர்.

இதோ தேவாரம் குறிப்புகள் (நன்றி: <http://www.thevaaram.org/>)

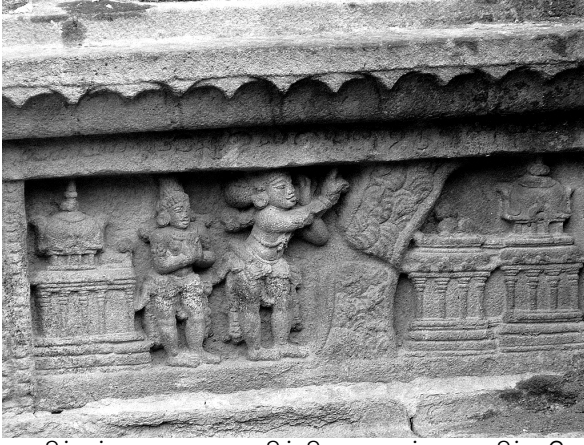
வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திர னார்தலை துஞ்சின வாபாடி உந்தீபற தொடர்ந்த பிறப்பற உந்தீபற.

கடுஞ்சினத்தால் தொடங்கின யாகத்துக்கு அதி தேவதையின் தலை அற்ற வித்ததை நமது பிறவித் தொடர் அற்று ஒழி யும் வண்ணம் பாடி உந்தீபறப்பாயாக!

ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக் கூட்டிய வாபாடி உந்தீபற கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற.

சிறுவதியின் தலையற்றுப் போக அதற்குப் பிரதியாக ஆட்டின் தலையைப் பொருத்தின வித்ததைப் பாடித் தனங் குலுங்க நின்று உந்தீபறப்பாயாக!

இரண்டாவது கதை - பெரியபுராணம் சிற்பம். முதலில் சிற்பம் இருக்கும் இடம்:

இப்
போ
து
சிற
பம்.
மிக
ச்சி
றிய
அள
வில்
உள்
ள
இந்

த சிற்பம் எதனை குறிக்கிறது என்று அறிந்துகொள்வது சற்றே கடினம்தான், ஆனால் பெரியபுராணத்தில் வரும் பாத்திரங்களும், நிகழ்வுகளும் நமக்கு தெரிந்திருக்குமானால் இந்த சிற்பங்கள் நமக்கு நிச்சயம் விருந்தளிக்கும்.

ஒரு கோயிலின் முன் இருவர், ஒருவர் ராஜ தோரணையில் இருகரம் கூப்பி பக்திப்பரவசத்தில் மற்றும் ஒருவர் ஒரு கையை மடித்து ஏதோ சொல்லல், மறு கரம் உயர்த்தி, ஏதோ ஒரு மரத்தை இடித்து /வெட்டி கோயிலின் மேல் விழச் செய்வது போல இருந்தது.

சுந்தரர், சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடன் மலை நாட்டுக்குச் செல்லும் வழியில், திருக்கண்டியூர் இறைவனை வணங்கி வெளியே வரும் பொழுது திருவையாறு எதிரே தோன்ற, சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அங்குச் சென்று இறைவனைப் பணிய வேண்டுமென்று கூற, ஓடம் முதலியவை செல்லாதபடி காவிரியில் பெருவெள்ளம் சென்றதைக் கண்டு...

130. பொன் பரப்பி மணிவரன்றி புனல் பரக்கும் காவேரித் 3877-1
தென் கரை போய்ச் சிவன் மகிழ்ந்த கோயில் பல சென்று இறைஞ்சி 3877-2

மின் பரப்பும் சடை அண்ணல் விரும்பும் திருக் கண்டியூர் 3877-3
அன்புருக்கும் சிந்தை உடன் பணிந்து புறத்து அணைந்தாரர்கள் 3877-4

131. வட கரையில் திருவையாறு எதிர் தோன்ற மலர்க் கரங்கள் 3878-1
உடலுருக உள்ளருக உச்சியின்மேல் குவித்து அருளிக் 3878-2
கடல் பரந்தது எனப் பெருகும் காவிரியைக் கடந்து ஏறித் 3878-3
தொடர்வு உடைய திருவடிவை தொழுவதற்கு நினைவற்றார் 3878-4

132. ஐயாறு அதனைக் கண்டு தொழுது அருள ஆருர் தமை நோக்கி 3879-1
செய்யாள் பிரியாச் சேரமான் பெருமாள் அருளிச் செய்கின்றார் 3879-2
மையார் கண்டர் மருவு திரு ஐயாறு இறைஞ்ச மனம் உருகி 3879-3
நையா நின்றது இவ்வாறு கடந்து பணிவோம் நாம் என்ன 3879-4

133. ஆறு பெருகி இரு கரையும் பொருது விசும்பில் எழுவது போல் 3880-1
வேறு நாவாய் ஓடங்கள் மீது செல்லா வகை மிகைப்ப 3880-2
நீறு விளங்கும் திருமேனி நிருத்தர் பாதம் பணிந்தனபின் 3880-3
ஆறு நெறியாச் செல்வரியார் தரியாது அழைத்துப் பாடுவார் 3880-4

134. பரவம் பரிசு ஒன்று எடுத்து அருளிப் பாடும் திருப்பாட்டின் முடிவில் 3881-1
அரவம் புனைவார் தமை ஐயாறு உடைய அடிகளோ என்று 3881-2
விரவம் வேட்கை உடன் அழைத்து விளங்கும் பெருமைத் திருப்பதிகம் 3881-3
நிரவம் இசையில் வன்தொண்டர் நின்று தொழுது பாடுதலும் 3881-4

135. மன்றில் நிறைந்து நடமாட வல்லார் தொல்லை ஐயாற்றில் 3882-1
கன்று தடை உண்டு எதிர் அழைக்க கதறிக் கனைக்கும் புனிற்றாப்போல் 3882-2
ஓன்றும் உணர்வால் சராசரங்கள் எல்லாம் கேட்க ஓலம் என 3882-3
நின்று மொழிந்தார் பொன்னி மா நதியும் நீங்கி நெறி காட்ட 3882-4

136. விண்ணின் முட்டும் பெருக்காறு மேல்பால் பளிக்கு
வெற்பு என்ன 3883-1
நண்ணி நிற்கக் கீழ்பால் நீர் வடிந்த நடுவு நல்லவழிப் 3883-2
பண்ணிக் குளர்ந்த மணல் பரப்பக் கண்டதொண்டர் பயில்
மாரி 3883-3
கண்ணில் பொழிந்து மயிர்ப் புளகம் கலக்கக் கை அஞ்சலி
குவித்தார் 3883-4

137. நம்பி பாதம் சேரமான் பெருமாள் பணிய நாவலூர் 3884-1
செம்பொன் முந்நூல் மணிமார்பர் சேர் பெருமான் எதிர்
வணங்கி 3884-2
உம்பர் நாநர் உமக்கு அளித்தது அன்றோ என்ன உடன்
மகிழ்ந்து 3884-3
தம்பிரானைப் போற்றி இசைத்து தடம் காவேரி நடு
அணைந்தார் 3884-4

138. செஞ்சொல் தமிழ் நாவலர் கோலும் சேர் பிரானும் தம்
பெருமான் 3885-1
எஞ்சல் இல்லா நிறை ஆற்றின் இடையே அளித்த மணல்
வழியில் 3885-2
தஞ்சம் உடைய பரிசுமும் தாமும் ஏறித் தலைச்சென்று
3885-3
பஞ்ச நதி வாணரைப் பணிந்து விழுந்தார் எழுந்தார் பரவினார்

(நுன்றி மதுரை திட்டம்)

சிற்பத்தில் இருப்பவர்கள் சுந்தரர் மற்றும் சேரமான் பெருமாள். இடது புறம் (நம் பார்வையில்) இருப்பது கண்டியூர் கோயில். நடுவில் காவிரி கரை புரண்டு ஓடும் காட்சி...வெள்ளம் அலை மோதி செல்லும் காட்சி சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள முறை அருமை. வலது கரையில் திருவையாறு கோயில். ராஜ உடையில் இருப்பவர் சேரமான் பெருமாள், காவிரியை நோக்கி (வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடும் சத்தத்தில் அவர் பாட்டு கேட்க கையை அப்படி வைத்து கூவுகின்றாரோ ?)

இனி ஆலயங்களுக்குச் சென்றால் கருவறையில் இறைவனை வணங்குவதோடல்லாமல் சுற்றிலும் இருக்கும் கதை சொல்லும் சிலைகளையும் பார்ப்பீர்கள் அல்லவா!

Under the Magizham Tree

Pavithra Srinivasan

Author's Note: Exploring Kalki's characters has always been a favourite pastime of mine. This little piece is an extension of an important conversation between Kundhavai and Arulmozhi that took place in Book III.

It was a sunny morning – like most that dawned in the Chola Empire, these days. The spires of the Thiruvaiyaru Temple rose in the distance, obscured by the mists of winter; the Kaveri flowed gracefully; her touch benign, soothing. All was at peace in the kingdom – and she seemed a living echo of peace. Which was certainly a commodity that had been in short supply, lately. She sat under a magizham tree on the banks, an ethereal statue on the soft grass, watching the water. Little eddies swirling, disrupting the flow, sinking to nothing. A twig, flower, or branch rushing along with the current. The low murmur of voices: people going about their work, worship, daily chores. Her eyes were filled with wisdom beyond her ears – but she was a young woman, an epitome of beauty with her coiffed hair, delicate figure and tasteful attire.

Footsteps attracted her attention. Someone walked up to her and sat down. She smiled.

"Well, Arulmozhi? Where's Vanathi?"

The Chola Empire's most beloved prince smiled. "Dressing. Packing. I never knew how much time women spent on making themselves up. Your doing, I know."

"I object!" Kundhavai, Chola Princess and now the consort of Vandiyathevar laughed.

"Making-up, as you call it, is indispensable to both men and women. Sometimes it's done in the open – at others, its not."

Arulmozhi drew his knees together and coupled his hands around them. "You're wise. As always."

Kundhavai smiled slightly. "Does that bother you?" Arulmozhi drew a deep breath. "If you won't take offence, may I ask you something?"

"This sounds mysterious. Since when do you need my permission to ask me anything?"

"For this, I do." Arulmozhi paused. He seemed to be struggling with some emotion; the question came out in a rush. "What would it have been like if I had married Poonghuzhali?"

Kundhavai sat still, startled. The sound of Thamizh hymns floated to them across the water. "What sort

of a question is this?" her voice held censure. The woman in question was, after all, now the Chola Empress, the consort of Uthama Chozhar, their uncle.

"The question is hypothetical Akka. I cherish no designs on her – now, least of all," Arulmozhi said wryly. "My personal honour wouldn't allow me to even think of such a thing."

"I should hope it wouldn't." An outsider wouldn't notice the nuance, but Arulmozhi could detect the faint relief in her voice. Irrationally, his ire rose.

"Every single step in my life has been pre-determined," he said suddenly. "My studies, my training, my visits, my military strategies –"

"– and your marriage," Kundhavai said slowly.

And at last, it was out. For weeks, brother and sister had been carried along inexorably along the tides of great upheaval: plots and counter-plots, Adithya Karikalan's death, Nandini's betrayal and then, finally, the crowning and weddings ...they had barely had time to speak to each other. Until now.

"You don't like Vanathi, then?" Kundhavai asked. Arulmozhi's consort had been and was her very dear friend; the scion of the Kodumbaloor clan – and eminently fit, in Kundhavai opinion, to make her brother an excellent wife.

"It's a little too late for that."

Arulmozhi's words sent a chill skittering through her. "You don't regret – you – what are you saying?"

Arulmozhi sighed. "Don't worry. Vanathi is my wife, for now and always. She was your choice – but the decision was mine, in the end. The first time I saw her, standing under a tree trying to rescue a nest of birds ..."

Kundhavai raised her eye-brows. She'd thought she knew everything about their courtship – but Vanathi, apparently, had had a few secrets on her own. "You don't seem very happy about it." There was a sinking feeling in her stomach. Had she made a great mistake?

"I want you to know that I have never disliked your friend. Far from it ..." Arulmozhi's voice trailed away, and she heaved a sigh of relief.

"What seems to be the problem, then?"

"Meeting Poonghuzhali when I did. She liked me – I saw that in her eyes."

Kundhavai smiled. "Arulmozhi, name me one young woman – marriageable age or otherwise – who could look at you and not like you. Or want to wed you."

For the first time, a crimson blush suffused Arulmozhi's face. "I don't think that's true, but let's say, for the sake of argument, that it is. It doesn't follow that I must like every woman."

Kundhavai's fingers curled with unknown tension. "I see."

Arulmozhi shifted uncomfortably. "This has not been easy for me – for any of us. Our best friends are those who are true to us when we are caught in crisis. Vandiyathevar, for example. He came to us as our brother's emissary..."

"And ended up your brother-in-law. Yes, I see your point."

Arulmozhi looked at her. "You don't like what I'm implying. But that wasn't my intention. I've never met anyone like Poonghuzhali, before. Strong, resilient, imaginative – and a spirit like the soaring winds and sea – nothing and no one can stop her."

"And yet – she chose our meek, pious uncle. Opposites attract, indeed."

Arulmozhi bit his lips, aware of the sternness in her voice. "She will always be a woman I admire."

Kundhavai sat up. "As our aunt – she deserves all our respect and admiration." Even mine, she thought. Though she came so close to displacing Vanathi from her rightful position, she did eventually save her, after all, from the jaws of a crocodile.

Arulmozhi smiled. "Never fear – I consider her our revered aunt as well."

Suddenly, Kundhavai sat up. "Arulmozhi – I'm aware that you think I interfere too much – that I must keep to myself –"

"I don't think that at all." Arulmozhi relaxed. "I know what you feel, Akka. Believe me – I am grateful to have someone who has so much of my best interests at heart." He smiled. "Even if it is only to further the Empire."

And then, suddenly, things seemed to clear. The conversation in Nagai, when Kundhavai had spoken with such zeal about their country. She had meant what she said, of course – but there were many different interpretations to her words. So this was

what Arulmozhi had been carrying within all these months – and what he wanted to know.

"Arulmozhi – I stand by what I said. I would sacrifice anything if it meant the welfare of our Empire."

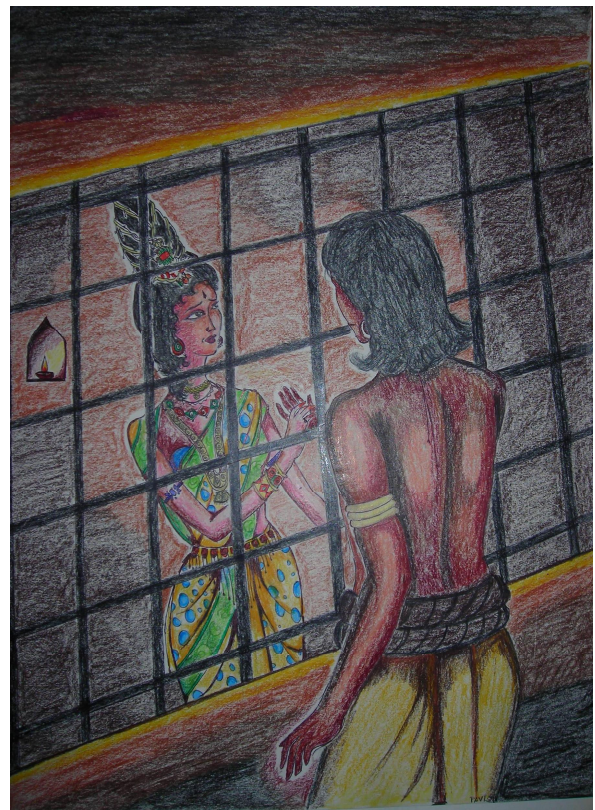
Arulmozhi's eyes grew steely. "I see."

"Anything – except you. You are the embodiment of the Empire's ideals. You are the symbol of everything that is great about our dynasty. You are its soul. But more than anything else ..." she reached out to take one of his hands. "You are my little brother. I have watched you grow from a child to a man. You are everything I hoped you would be. You will be more. I foresee a time of greatness for us. You will head it. And if you will let me – I will always be at your side."

After a long moment, Arulmozhi's stance relaxed. A slight smile tugged at his lips. He clasped his sister's hands. And Kundhavai knew that she had said the right thing, at the right time.

"My big sister – always wise."

Kundhavai laughed. "And always right."

பொ. செ. பா

ஜெ. சந்திரசேகரன்

'பொ. செ. பா' - எதோ கட்சிப்பெயர் மாதிரி இருக்குதேன்னு பார்க்கிறீர்களா? இல்லங்க, அதுல்லாம் நமக்கு சரிப்பட்டு வராதுங்க! இது **பொன்னியின் செல்வனால் பாதிக்கப்பட்ட** ஜென்மங்கள் பற்றிய புதிவங்க! அட, சும்மா கெடந்த சங்க ஊதிக் கெடுத்தான் ஆண்டிங்கற மாதிரி, ஏதோ சும்மா இருந்த என்னை உசுப்பி விட்டு வேடிக்கை பார்க்குற ஒரு வெறிபிடிச்ச சும்பல் இருக்குமய்யா..! 2005 வருஷம், அக்காவுக்குத் துணை போற சாக்குல ராத்திரியோட ராத்திரியா மெம்பர் ஆகி, எதோ குழுமத்துல இழுத்துவிட்டுறென்னு இதுல கூட்டிகிட்டு போயி, வீராணம் ஏரியிலேர்ந்து, கோடியக்கரை வரைக்கும் போகணும்னு ஒரு குரூப்பா கிளம்பினோம். பெரிய வந்தியத் தேவன்னு நினைப்பு பல தொந்தியத் தேவன் அதுல வந்தாங்க! அவனைப் போலவே சாப்பிட்டு நோம் போக மிச்ச 'தீவிரவாதி' ந்கல்லாம் சேர்ந்து ரவண்டு கட்டி, மெய்கீர்த்தி, கல்வெட்டு, மழபாடி, செப்பேடுன்னு ஏதேதோ பேசிகிட்டு வந்தாங்க. சுத்தமா புரியல. எனக்கு கல்கண்டு, நெய்தோசை, வாழைப்பழம், மதிய சாப்பாடுன்னுதான் நினைப்பு. கொஞ்சம்போல படங்கள் வரைவேன். அப்பப்ப படங்கள் எடுப்பேன். கொஞ்சம் சிலைங்க, ஓவியம்னு பார்த்தால், அங்கேயே ஆக்கர் அடிச்சுடுவேன். இந்த றீர் போனதுல, ஊர்ச் சுத்தி உலகச் சுத்தி கடைசில பெரிய கோவிலை நெஜம்மா புரியிறபடி காமிச்சாங்க. மகாமேரு போல தக்ஷிண மேருவா தஞ்சைக் கோவில் உருவகப்படுத்தி ராஜ ராஜன் கட்டினாங்கறத வநுணிச்சுகிட்டே குடவாயில பாலு சொல்லச் சொல்ல, என்வாயில் எது போச்சுன்னு தெரியாம வாய்ப்பொளந்துகிட்டு கேட்டுகிட்டே இருந்தேன்.

வற்ற வழியில புள்ளமங்கைங்கிற ஒருகுட்டிக் கோவில். பாடல் பெற்ற ஸ்தலம். நாங்க போன நேரம், மதியம். ஆளுங்களும ஆடுகளும் படுத்துக்கிட்டு, வாசல மறிச்சு கிடந்தாங்க. ஆளுக்கு சொல்லி அனுப்பிதான் கோவிலத் தெறக்க வெச்சோம். அங்கிருக்கிற மினியேச்சர் சிற்பங்க எத்தன ஊர்ச் சுத்தினாலும் பார்க்கக் கிடைக்காது. 'காமிறா காமிறா'ன்னு கண்ணுகட்டி சொர்க்கத்துல விட்டத, நானும் காமிராக்குள்ள வளச்ச வளச்ச படம் பிடிச்சேன். வழில சும்மா தேவர் மகன் வீடு கணக்கா உள்ள 'பெரிய எடத்து' வீட்டுல, நம்ம க்ரூப் ஆர்வக் கோளாறு பார்ட்டிங்க, ஊஞ்சல் ஆடினாங்க. அந்த வீட்டு பெரிய மனுஷன் விட்ட லுக்ல, 'டேய், எங்க பொண்ணோட ஏதோ சரித்திரம் படிக்க கூட வந்தேங்களோ, பொழைச்சீங்க. இல்ல, -" நங்கிற பார்வை இருந்தது. பசங்க மெதுவா பம்மிட்டாங்க! மழையும் பிடிச்சுகிட்டதுல, கோடிக்கரை ப்ளான் கட், மீண்டும் சென்னைப் பயணம்.

என் கண்ணுல என்னவோ, வழியெல்லாம், கண்ணுல சுண்ணாம்பு பட்டாப்புல அஞ்சு கிலோமீட்டருக்கு ஒரு பாழடைந்த கோயில் கண்ணுல பட்டுகிட்டே இருந்துச்சு! 'அட, இதெல்லாம்..?'

'ஆமா, தஞ்சை, சும்பகோணம் பக்கத்துல கோயிலுக்கா பஞ்சம்? லட்சக் கணக்குல இருக்கு, ஆனா 90 சதவிகிதம், பாழடைஞ்சதுதான்' னாரு எஸ்பி.எஸ்! மனசல அது எதோ பண்ணிருச்சு.

என்னை இதுக்குள்ள இழுத்து விட்ட மகராசி எங்க அக்கா உமா இப்ப எஸ்கேப்! வேதாளம் பிடிச்ச விகிரமாதத்தின் கதையா நம்மள இப்ப இது கட்டிப்போட்டுச்சு.

எதோ கதையப் படிச்சோமா, மடிச்ச தலைக்கடில வெச்சு படுத்தோமானு இல்லாம, வரலாற பொரட்டிப் போடுற அந்த சும்பல் கிட்ட மாட்டிகிட்டுதான் இப்ப தினமும் பழைய கல் (கள இல்ல) தேடிப் போற பிசாசா அலைய வெச்சுட்டாங்க!

சரி, என்னதான் செய்யறது? இருக்குற இடிஞ்ச கோயில்களை சுத்தம் பண்ணி அட்லீஸ்ட சாமி சும்பிட்டு மாதிரி பண்ணலாமே?

பண்ணோம். இன்னொரு சும்பல் யாஹூல உருவாச்சு. temple_cleaners. மாசம் ஒரு கோயில், ஞாயிற்றுக்கிழமைங்கள்ல. வந்தாங்க. முக்கால்வாசி பேர் ஐடி. ஆளுங்க. அதான் பசப் பார்ட்டிங்க! கம்ப்யூட்டர் துறை. கீபோர்ட்டு பிடிச்ச கையால, கட்டப்பாறை பிடிச்சா?

இவரு நாலு மணி நேரத்துல நூறு சதுரடி சுத்தம் பண்ணா, ஊர்கார விவசாயி, சும்மா ஒரு ஏக்கர் சுத்தம் பண்ணிபட்டான்! நம்மாளோ, ஞாயிற்றுக் கிழமை மண்வெட்டி பிடிச்சுட்டு, அடுத்த நாலு நாள் முதுகுப் பிடிச்சுகிடுச்சுன்னு மட்டம் போட்டான்! ! உஹும், இது சரிப்படாதுன்னு ஐடியாவை மாத்தினேன். நீ கூலிப் பணத்த குடு. ஊர்காரணையே வெச்சு சுத்தம் பண்ணலாமனு பண்ணி, அது கொஞ்ச நாள் ஓடிச்சு. ஒரு முறை அப்படி சுத்தம் பண்ண கோயிலைப் பார்க்கலாமனு ஆசையாப் போனா, மண்டபத்துல அழகா சீட்டு ஆடிகிட்டு, தண்ணி அடிச்சுகிட்டு இருந்தான்!

அப்பதான் தெரிஞ்சது. ஊர் அருமையும், கோயில் அருமையும் தெரிஞ்சு, மதிச்ச வற ஊர்காரனத்தான் நாம் மதிச்ச போகணும், மிச்ச கோயிலெல்லாம் சுத்தம் பண்ணா, அது சாராய மடமா போகும்னு!

நல்ல வேளைல, நாலு பெரிய மனுஷங்க நம்ம க்ரூப்ல சேறபோது, தொல்லியலேர்ந்து ரிடையர் ஆகி, டாக்டர். சத்தியமூர்த்தி சார், எங்க கிட்ட மாட்டிகிட்டாரு. ரொம்ப பொறுமைசாலி அவர். கேனத்தனமா நாங்க கேக்குற கேள்விக்கெல்லாம் அமைதியா பதில் சொல்லி, 'சரித்திரத் தேர்ச்சி கொள்'னு பெரியவங்க சொன்ன வாக்குக்கு ஏற்ப, எங்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமா, 'சரி' பண்ணாரு.

அவர் தலைமைல REACH FOUNDATION உருவாச்சு! Rural Education And Conservation of Heritage என்பதின் சுருக்கம் ரீச். மக்களை ரீச் ஆகணுமல?

மெதுவா, கோயில் கட்டறதுக்கு தொழில்நுட்பம், அந்தந்த ஊர்ல, உழவாரப் பணி செய்யிற அன்பர்களுக்கான புராதனக் கோயில்களை காப்பது எப்படின்னு விளக்குற முகாம், அப்புறம், கல்வெட்டு, கோயில் கட்டிடக் கலை, இதெல்லாம் சொல்லி கொடுக்க ஆசை ஆசையா சிவபாதசேகரனா தன் பேரை சொல்லிக்கிற எஸ். பி. சார் வெச்ச பேருல (Academy of Archeology and Sciences of Ancient India) - AASAI ஆரம்பம்!

ஞாயிற்றுக் கிழமையானா கேமராவும் நோட்டுமா, பழைய கோவில்களை ஆவணப் படுத்தக் கிளம்பிடுவோம். சுமார் 200 கோயில் இப்படி நம்ம லிஸ்ட்ல! எத்தன ஆயிரம் பேர் வேணும், அத்தனையும் எடுத்துக் கட்டுறதுக்கு?

ஒருத்தன் கேட்டான். கோவில் கோவிலாத் திரியறயே, திருவண்ணாமலை பார்த்திருக்கயா? 'இல்லை' நெல்லையப்பர் கோவில் பார்த்திருக்கயா? 'இல்லை' பின்ன என்னத்த உருப்படியா பார்த்த?

அப்பா, அததுக்கு குடுப்பினைன்னு ஆண்டவன் அளந்து வெச்சிருக்கான். எனக்குன்னு எழுதி வெச்சது பழைய கோவிலுங்க, இடிஞ்ச கோவிலுங்கதான்' னேன்! 'ஒரு மார்க்கமா' என்ன பார்த்து, "இடிஞ்ச சிவன் கோவிலுக்குப் போனா பூத கணங்கள் பிடிச்சுடுமாமே, அங்க எதுக்கு போற மாமே?" ன்னான்.

'அட, அழகா பூதரேகை வரிசையில், கை தட்டி, கொக்கரிச்சு, பழிப்புக்காட்டி போஸ் கொடுக்குற பூதங்களா என்ன சாப்பிட்ட போகுது? அடப்போய்யா!

'என்னதுபூத ரேகையா?' அப்படி ஒரு ஸ்வீட் ஐயிட்டம் ஆந்திராவலதான் குடும்பாங்க; கோயிலிலயும் பூதரேகையிருக்கா' ன்னான்.

வா காட்டறேன்.

'குமுதம், கபோலம், ஏகதளம், த்விதளம்....' நான் சொல்ல சொல்ல, கேள்வி கேட்ட நண்பன், எஸ்கேப்!

இப்படி ரொம்மம்மப் டெக்னிகலா பேசற அளவுக்குக் கெட்டுப்போயிட்டேன்!

மேலும் மேலும் இதுல ரொம்ப பெரிய மனுவங்களை நாகசாமி, ராமச்சந்திரன், ஸ்ரீராமன், சுப்ரமணியம் சுவாமிநாதன், டாக்டர் சித்ரா மாதவன்னு பல பேர் வாழ்க்கைல குறுக்கிட்டு, என்னைய ரொம்ப கெடுத்து வெச்சுட்டாங்க. நாம கெட்டா போதாதுன்னு, ஒரு ஊரையே கெடுத்துகிட்டு இருக்கேன்! இப்ப கை கொடுக்கும் கையா நடராஜன், சந்தர், சந்துரு, கோபால், இப்படி பல சரித்திர, கோயில் பிரியர்கள், ரீச் பல தரப்பட்ட மக்களை ரீச் பண்ண வெக்கிறாங்க!

அதுல பல அனுபவங்கள்! சேரில கோயில் கட்டின பெரியவர் வானு சொல்லி அங்கே கூட்டிகிட்டு போனார். ஊர்காரங்க தயங்கித் தயங்கி பேசுனாங்க! என்னன்னு விசாரிச்சா, 'சாமி நாங்க தந்தா, உ சாப்பிடுவாரா?' ன்னு ஒரு கிழவி கேட்டுச்சு. 'பாட்டி நீங்க நல்ல உ போடுவீங்களா, போட்டா நான் குடிக்கிறேன்'னு சொன்னேன். பாட்டிக்கு ஒரே சந்தோஷம். உ எப்படியோ, அவங்க மனசு பாலு!

சாயங்காலம் ஊர் திரும்பறப்போ, 'சரி, கோயில் கும்பாபிஷேகத்தை உங்க ஊர் பெரியவங்க யாரையாச்சும் வெச்சு செஞ்சிடுங்கன்னு' என் கூட வந்த பெரியவர் சொன்னார். அவங்க கையால கலசத்துல் நீர் ஊற்றினா, அவங்களுக்கு ஒரு பிடிப்பு உண்டாகுமனு!

'அதெப்படி? நீங்கல்லாம், ஹோமம் வெச்சு, மந்திரம் சொல்லி ஐயரை அழைச்சு செய்விங்க? எங்க கோயிலுல நாங்களே செஞ்சிக்கிடனுமா' னு எதிரும் புதிருமா ப்ளேட்டை திருப்பி போட்டாங்க!

சேரின்னதும் பல மாம்பலம் வைதீகர்கள் பின் வாங்கினாங்க. ரொம்ப 'அழுத்தி' ஒருத்தரை ரெடி பண்ணி கூட அழைச்சுகிட்டு போனோம். மனசே இல்லாம, அரைகுறை மந்திரமுணுமுணுப்போடு, ஹோமம் முடிஞ்சது. கலசங்களுக்கு அந்த ஊர் பெரியவர்களோடு, ஐயரும் சேர்ந்து நீர் ஊற்றினார். இருவருக்கும் ஒரே மாதிரியான படடுத் துணி தலையில் சுற்றி பரிவட்டம் கட்டப்பட்டது. அவர்களுக்கு ஒரே சந்தோஷம், பெருமை. ஐயர்தான் 'கொஞ்சம்' பலஸ் டவுன் போல் முகவாட்டமாயிருந்தார்.

ராத்திரி கிளம்பறப்ப, ஜீப் பின்பக்கமெல்லாம், கல்லைக் கட்டி விட்ட மாதிரி கெனம்! என்னன்னு பார்த்தா, மூட்டைகளில் காய்கறிகள்!

'நாங்கதான் சாமி வெச்சோம். உங்களுக்கு, ஐயருக்கு. எதோ எங்களால முடிஞ்சது' என்று அன்பாய் சிரிச்சு சேரி ஜனங்க வழியனுப்பினாங்க! வழியெல்லாம், ஐயர் மவுனமாய் வந்தார். இறங்குகையில், மூட்டைகள் எல்லாவற்றையும் அவரிடமே தர, அவர் நா தழுதழுக்க, "எனக்கு பெரிய ஐ ஓபனர்! கண்ணு தெற்றதேன். அவா பாசத்துக்கு முன்ன நாம பண்ண பூசை புனஸ்காரம் எல்லாம் மண்ணுன்னு ஆயிடுத்து. சார், அடுத்த தடவ எங்க கும்பாபிஷேகமனாலும் என்கிட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கோ, ஓடி வந்துடறேன் னார்!

நாங்க சுண்ணாம்பை வெச்சு கட்டு, கல்லை வெச்சு கட்டுன்னு எல்லா இடத்துலயும் சொல்வோம். சிமிண்ட், பெயிண்ட் இதெல்லாம் எங்கள் அகராதியில் கிடையாது. இன்னொரு ஊரல கஷ்டப்பட்டு அஞ்சு வருஷம் முன்னாடி சிமிண்டால கட்டின விமானமே இடிஞ்சு விழுந்து பாணம் பிளந்து, சிவலிங்கமே உடைஞ்சி போச்சு!

வேற ஒரு ஊர்ல, நல்ல புராதனமான ஐம்பொன் சிலைய வித்து (அதன் மதிப்பு தெரியாம) அந்த காசல கோவிலை கட்டியிருக்கான்! சாமியை வித்துக் கோவில்! எப்படி? இன்னும் பல அனுபவங்கள் சொல்லிகிட்டே போகலாம்.

தாங்கி பிள்ளையார் கோவிலைக் கட்டி பிள்ளையார் சுழி போட்டு, இன்னிக்கு குழைபூர் சிவன் கோயில், அதை ஓட்டுன மண்டபம், அப்பறம் உத்தரமேரூர் கைலாசநாதர் கோவிலுனு கோயில்களை எடுத்துக் கட்ட ஆரம்பிச்சுட்டோம். முதல் ரெண்டு முடிஞ்சாச்சு. ஒரு ஆறு லட்சம் 'துண்டு' விழுற உத்தரமேரூர் கோயில், பொ.செ.வ. பே வை நம்பி முடிய காத்திருக்கு! இதுவும் கட்சி பேரு மாதிரி இருக்கா? நம்ம கோஷ்டதான். பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவை. மக்களே, அள்ளிக் கொடுங்க. கோவிலை முடிப்போம். உங்க தாத்தன் பாட்டன் அப்பன் சொந்த ஊருகளுக்கு பையனுக்கு மொட்டை போட மட்டும் போகாம, சுத்தி முத்தி பார்த்தா எதானும் பரம்பரை கோயிலோ, அல்லது பழைய கோயிலோ கட்டாயம் வா, வானு கூப்பிடும். போங்க, முடிஞ்சா ஊர்காரங்க கிட்ட பேசி சுத்தம் பண்ண வைங்க. கட்டிக் கொடுக்கணுமா. சொந்த பந்தமெல்லாம் கூடிப்பேசி, மக்களோட ஒத்துழைப்புல கோயில கட்டி முடிங்க. வரலாற்றுச் சின்னத்தை காப்பாத்துன நல்ல பேரும், கோயிலை மீட்டதால் பெரியவங்க ஆசீர்வாதமும் கட்டாயம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். வாங்க, நாங்க தயாரா இருக்கோம்! நாங்க ரெடி, நீங்க ரெடியா?

Chandrasekaran. J is a manufacturing consultant now the P.R.O of REACH Foundation since its inception. He is a collage and cartoon artist, a stage performer and was the student reporter in the Vikatan Group of magazines. He is a whistling performer and was part of the Limca record holders' whistlers group. More of his works can be read in his blogs : <http://maraboorej.blogspot.com> and <http://sirichuvai.blogspot.com>

ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று

ம. இராமநாத்

கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

இந்த மூதுரையை அனைத்து மக்களும் தங்கள் மணங்களில் ஆழ்ந்து விதைத்து எதிர்கால சந்ததியினர் வளமாக வாழவேண்டும் என்பதற்காகவும் ஆலயங்களை அமைத்தனர்.

இந்த அடிப்படை எண்ணங்களே பிற்காலத்து அரசர்களின் திருப்பணிகளுக்கு அடித்தலமாக அமைந்தன.

அரசர்கள் தாம் வழிபடுவதற்கு மற்றுமன்று மக்களும் வழிபடுவதற்காக கோயில்களை கட்டினார்கள். கோயில்கள் இறைவனை தொழுவதற்கான இடமாக மட்டுமல்லாமல் அனைத்து சமுதாய மற்றும் அரசு விழாக்கள் நடைபெறும் இடங்களாகவும் திகழ்ந்தன.

பல்லவர் காலத்தில் பெரும்பாலான கோயில்கள் பாறைகளை குடைந்தும், மண், சுண்ணாம்பு மற்றும் செங்கற்களை வைத்தும் கட்டப்பட்டன. பிற்காலத்தில் தான் கோவில்கள் முழுமையாக கற்றளிகளாக மாறின.

பல கோவில்களை கற்றளியாக்கிய பெருமை சோழர்களை அதிகம் சாரும்.

**புல்லினால் கோடியாண்டு
புதுமண்ணால் பத்துகோடி
செங்கல்லால் நூறுகோடி
செம்மையாம் சிந்தையோடு
கல்லினால் புதுக்கினார்கள்
கயிலை விட்டு அகலார் தாமே**

– என்பது மேலார்வாக்கு.

இந்த வரிகள் அரசர்களையும் மற்றவர்களையும் பெரிதாக தாக்கியிருக்க வேண்டும்.

இந்த அடிப்படை எண்ணங்களின் காரணமாகத்தான் நாம் இன்று காணும் பல பெரிய கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவை பழம் பெரும் புதையல்களாகவும், வரலாற்று சின்னங்களாகவும் நமக்கு திகழ்கின்றன.

இப்படி அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்கள் செழுமையாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும், அதே நேரத்தில் வழிபாடுகளும், கலைத்தொண்டும் தடைபெறாமல் நடைபெற எண்ணிலாத வகையில் நிவந்தங்களை அரசர்கள் மட்டுமல்லாமல் சாதாரண நிலையில் உள்ள மக்களும் அளித்தனர். முடிந்த வரையில் இவை அனைத்தும் கல்வெட்டுக்களாக பொறிக்கப்பட்டு நமக்கு அன்றைய கால நிலை மற்றும் நடப்புகளை கல்வெட்டுகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

அப்படிப்பட்ட அரும்பெரும் திருத்தலங்களில் ஒன்றுதான் சென்னையிலிருந்து 80 கி.மீ. தெற்கே தேசிய நெடுஞ்சாலையில் உள்ளது மதுராந்தகம். இதற்கு ரயில் வசதியும் உண்டு.

முதல் பராந்தகன் மகனான கண்டராதித்த சோழரே இத்தலத்திற்கு மதுராந்தகச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பெயரைச் சூட்டியுள்ளார். இத்தலத்து இறைவன் திருவெண்காடுடைய மகாதேவர் என்று கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

மதுராந்தகம் பெயர் காரணம் :

மதுரை + அந்தகன் = மதுராந்தகன்

முதலாம் பராந்தகன் (கி.பி. 907 – 955) மதுரை மீது படையெடுத்து சென்று பாண்டியர்களை வென்றதால் "மதுரை கொண்ட கோப்பர கேசரிவர்மன்" என்று அழைக்கப்பட்டான். சோழ அரசர்களே நான்கு வேதங்களை ஓதும் அந்தணர்க்குத் இந்த ஊரை தானமாக வழங்கியதால் இந்நகர்க்கு "மதுராந்தகச் சதுர்வேதிமங்கலம்" என்று கல்வெட்டுக் குறிப்பு காணப்படுகிறது.

கோவிலின் அமைப்பு :

கிழக்கு நோக்கிய நிலையில் கோவிலின் ஐந்து நிலைகளை உடைய ராஜ கோபுரம் அமைந்துள்ளது.

ஐந்து நிலை ராஜகோபுரம், அழகிய திருக்குளம், கோயிலைச் சுற்றி மாடவீதி, கோயிலைச் சுற்றி நந்தவனம், அந்தணர்கள் மற்றும் கோயில்களுக்காக தங்களை அர்ப்பணித்த அனைவரும் வாழ இடங்கள், சிற்ப ஆகம் சாத்திரங்கள் கூறிடும் விதிமுறைகளின்படி உருவாக்கியுள்ள வெண்காட்டீஸ்வரர் திருக்கோயிலினுள்ளே நுழைகிறோம். பலிபீடம் , கொடிமரம் , நந்திதேவர்... ! இங்கே நாம் காணும் பலிபீடமே சற்று பரந்து, விரிந்து, உயரமான நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது தனிச்சிறப்பும் இத்திருக்கோயிலின் தொன்மைக்குச்சான்று கூறுவதாகும். சிகரத்துடன் கூடிய கோபுர வடிவில், நுண்ணிய சிற்ப வேலைப் பாடுகளுடன் அது அமைந்துள்ளது. அதனையும் மிஞ்சிடும் வகையில் நந்திதேவர் அமர்ந்துள்ளார். அவருடைய கழுத்தில் காணப்படும் மணிமாலைகள், உள்ளங்கால்களை மடக்கிய நிலையில் அமர்ந்த நந்திதேவர் அவ்வளவு அழகு!

கோவில் வெளிச்சுற்று, உள்ளுற்று என பல சுற்றுக்களை உடையதாக அமைந்துள்ளது. கோயிலின் தென்மேற்கு மூலையில் நடன கணபதி காட்சி தருகிறார். கோயிலை வலம் வந்து நந்திதேவரை தாண்டி நாம் உள்ளே நுழைந்தால் பெரும் தூண்களை உடைய வெளி மண்டபமும், மண்டபத்தில் நமக்கு வலப்புறமாக கோயிலின் நாயகியாம் மீனாட்சியம்மை நமக்கு காட்சியளிக்கிறாள். சரி, இறைவனை தரிசித்துவிட்டு வந்து இறைவியை மேலும் காண்போம்.

வெளி மண்டபத்தை கடந்து சென்றால், பழங்காலக்கற்களை கொண்டு கட்டப்பட்ட உள்திருச்சுற்றை மண்டபத்தை அடைகிறோம்.

உள்திருச்சுற்றிலும் நாம் ஒரு நந்திதேவரை காண்கிறோம். உள்திருச்சுற்றை கடந்து உள்ளே சென்றால் துவாரபாலகர்கள் உருட்டும் விழிகளுடன், இறைவனின் தவத்தை கலைக்காமல் தரிசித்து விட்டு வரும் படி நம்மை மிரட்டுகின்றனர்.

அருள்மிகு திருவெண்காடுடைய நாயனார் எனப்படும் திருவெண்காடுடைய மகாதேவர் நம்மை அன்புடன் வரவேற்று அருள்பாலிக்கிறார்.

இறைவனை தரிசித்துவிட்டு நாம் திரும்பும் பொழுது, கருவறை மண்டபத்திலேயே, நமக்கு வலப்புறமாக அடைக்கப்பட்ட நிலையில் ஒரு சுரங்கபாதை உள்ளது. ஆடல் வல்லான் சிலையும், விநாயகர், முருகர் மற்றும் கிராம உற்சவ தேவதைகள் என அனைத்து உற்சவ மூர்த்திகளும், கலைநயத்துடன் கூடிய விலைமதிப்பற்ற பஞ்ச லோகமத்தில் காட்சி தருகின்றனர்.

இறைவனை தரிசித்துவிட்டு உள்திருச்சுற்றை சுற்றி வந்தால் நாம் முதலில் காண்பது சமயக்குறவர் நால்வரை. அவர்களை கடந்து செல்ல, இங்கு நாம் காண்பது கோஷ்ட தெய்வங்களாக அமர்ந்துள்ள கணபதி, தட்சிணாமூர்த்தி, திருமால், நான்முகன் மற்றும் விஷ்ணு தூர்கை.

உள்திருச்சுற்றின் தென்மேற்கு மூலையில் கணபதியும், வடமேற்கு மூலையில் வள்ளி தெய்வயானையுடன் சேனாதிபதியாக என்றும் இளமையுடன் திகழும், மயில் வாகனத்தில் ஆறுமுகம் கொண்ட முருகனும் உள்ளனர்.

முருகனை கடந்து சென்று சண்டிகேஸ்வரரை காண்கிறோம். சண்டிகேஸ்வரருக்கு அருகிலேயே கோயிலின் திருக்கிணறும் அமைந்துள்ளது. இங்கு உள்ள சண்டிகேஸ்வரர் சந்நிதியில் உற்று உள்நோக்கினால் சண்டிகேஸ்வரருக்கு வலது புறத்தில் சோம கணபதி உள்ளனர்.

இந்த கோவிலில் உள்ள சோமாஸ்கந்தனும், சோம கணபதியும் பல்லவர் காலத்து கலை நுட்பங்களை தாங்கி விளங்குகிறது என்பது அறிஞர்கள் கருத்து. இங்கு காணப்படும் சோமாஸ்கந்தரில் பொதுவாக எல்லா இடங்களிலும் காணப்படும் விஷ்ணுவும், பிரம்மாவும் காணப்படவில்லை. இவை நமக்குள்ளே ஒரு பெரிய கேள்வியை எழுப்புகின்றன. ஏன் இங்கு விஷ்ணுவும், பிரம்மாவும் இல்லை? முதலில் சோமாஸ்கந்தர் இப்படித் தான் வடிவமைக்கப்பட்டனரோ? அல்லது சிற்பியின் கற்பனையோ!!!

சண்டிகேஸ்வரரை கடந்துவர வட கிழக்கு மூலையில் பைரவர்கள் காணப்படுகின்றனர். பொதுவாக கோயில்களில் ஒரு பைரவர் மட்டுமே காணப்படுவதற்கு பதிலாக இங்கு

1. கால பைரவர்
2. உன்மத்த பைரவர்
3. அசிதாங்க பைரவர்
4. ஸ்வர்ண ஆகர்ஷண பைரவர்

என நான்கு பைரவர்கள் காணப்படுகின்றனர். இது இத்தலத்தின் மற்றுமொரு சிறப்பு.

நான்கு பைரவர்களுக்கு அருகில் மற்றுமொரு சண்டேச நாயனார் காட்சியளிக்கிறார்.

மேலும், சூரியன் இறைவனை நோக்கிய வண்ணம் உள் வாயில் நிலைகளுக்கு அருகில் காட்சியளிக்கின்றார். இங்கு உள்ள அனைத்து சிற்பங்களும் கலை நயம் மிக்கவையாக இருக்கின்றன.

உள்திருச்சுற்றை தாண்டி நாம் மீண்டும் வெளித்திருச்சுற்றுக்கு வருவோம். வெளித்திருச்சுற்றில் தனி சந்நிதியில் திருக்காமக்கோட்டமாக கருதப்படும் இடத்தில் இறைவி மீனாட்சி அருள்பாலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இறைவியை தரிசித்துவிட்டு நாம் சுற்றி வர முதலில் நம்மை தடுத்தாட்கொள்பவர் ஸ்ரீ பாண்டீஸ்வரரும் அவருக்கு அருகில் உள்ள புவனாபதி நாச்சியாருமே. அவர்களை கடந்துவர, நவக்கிரக சந்நிதியை காணலாம். சமீபத்தில் நடைபெற்ற கும்பாபிஷேகத்தின் பொழுது இந்த சந்நிதியை இராச கோபுரத்திற்கு அருகில் மாற்றி அமைத்துள்ளனர்.

கோயிலின் வெளித்திருச்சுற்றை மீண்டும் ஒருமுறை சுற்றிப்பார்க்க தென்கிழக்கு மூலையில் இறைவனுக்கு திருவமுது படைக்க மிகப்பெரிய மடைப்பள்ளி அமைந்துள்ளது.

வடகிழக்கு பகுதியில் வாகன மண்டபமும், யாக சாலையும் உள்ளது. வாகன மண்டபத்தையும் அழகுடன் காட்ட மண்டபத்தின் கபோதங்களுக்கு மேலே வாத்து வரி அமைந்துள்ளது.

கோயில் ஒரு சிறுகுறிப்பு :

இடம் : மதுராந்தகம். சென்னையில் இருந்து 80 கி.மீ. தொலைவில் தெற்கு நோக்கி உள்ளது.

இறைவன் : அருள்மிகு வெண்காட்டீஸ்வரர்

இறைவி : அருள்மிகு மீனாட்சியம்மன்

கல்வெட்டுப் பெயர் குறிப்புகள்

இறைவனின் பெயர்கள் : ஆளுடையார் திருவெண்காடுடைய நாயனார் மற்றும் திருவெண்காடுடைய மகாதேவர்
ஊர் பெயர் : தநியூர் ஸ்ரீ மதுராந்தகத்து சதுர் வேதி மங்கலம்.

நீர் நிலை : கோவிலின் எதிரில் உள்ள குளம் "விஷ்ணு தீர்த்தம்". இது சுமார் ஒரு ஏக்கர் பரப்பளவு கொண்டது. பங்குனி உத்திரத்தில் இறைவனுக்கு தெப்பத்திருவிழா நடைபெறுகிறது. ஏரி : வீர சோழப்பேரேரி

தலவிருட்சம் : கொக்கு மந்தாரை.

கல்வெட்டு மொழி : தமிழ்

கல்வெட்டு குறிப்புகள் :

முதல் பராந்தக சோழன் (கி.பி. 907 – 955)

கண்டராதித்த சோழன் (கி.பி. 947 – 957)

சுந்தரசோழன் (கி.பி. 957 – 974)

முதல்ராசராசன் (கி.பி. 985 – 1014 – இரண்டு கல்வெட்டு)

விக்கிரமசோழன் (மூன்று கல்வெட்டுகள்)

முதல் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1070 – 1120 – ஏழு கல்வெட்டுகள்)

இரண்டாம் இராசராசசோழன் (கி.பி. 1146 – 1166 – மூன்று கல்வெட்டுகள்)

இரண்டாம் இராசாதிராசசோழன் (கி.பி. 1166 – 1180 – ஒன்று)

மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1178 – 1218 – மூன்று கல்வெட்டுகள்)

மூன்றாம் ராசராசன் (கி.பி. 1216 – 1257 – இரண்டு கல்வெட்டுகள்)

மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி.பி. 1268 – 1318)

கோனேரின்மை கொண்டான் மாறவர்மன்

விக்ரம பாண்டியன் (கி.பி. 1323 – 1330)

விசயநகரப் பேரரசன் வீரப்பிரபுடதேவராயன் (கி.பி. 1448)

வெங்கடராயன் எட்டுர் திருமலை குமாரதாதாச் சாரியார் (கி.பி. 1586 – 1614)

ஆகியோர் காலத்திய கல்வெட்டுகளைப் (27) இதுவரை படியெடுத்திருக்கின்றனர்.

வைகாசி விசாகப் பெருவிழா, பங்குனி உத்திரம் :

முதலாம் இராசராசன் ஆட்சிக்காலத்தில்,(கி.பி. 989) வைகாசி விசாகப் பெருவிழா, நடைபெற்றிருக்கிறது. கோவிலைச்சுற்றி மாடவீதிகள் அமைத்து, 'திருவெண்காட்டுப் பெருந்தெரு' என பெயரிட்டு, அதில் சிவபிராமணர்கள், உவச்சர்கள், தவசிகள், தேவரடியார்கள் ஆகியோர்களைக் குடியேற்றினர்.

முதல் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் (கி.பி. 1076) மதுராந்தக மூவேந்த வேளான் என்பவன், கோவில் நந்தவனம் அமைத்துள்ளான்.

கி.பி. 1099-ல் முதல் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் ஓய்மாநாட்டுப் பேராயர் நாட்டு (தற்போதுள்ள பேராவூர்) உலக மாதேவிபுரத்து (தற்போதுள்ள ஓலகாபுரம்) வியாபாரி ஆர்வலங்கிழான் கம்பன் திருவூறல் என்பவன் கோயிலில் திருநந்தா விளக்கு ஒன்று வைக்க 90 ஆடுகள் கொடுத்துள்ளான்.

முதல் குலோத்துங்கனின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி.1103) வீரநாராயணமூவேந்த வேளானான தில்லையாளி என்பவன் இக்கோயிலுக்கு வரும் சிவ யோகிகளுக்கும் தவசிகளுக்கும் உணவளிக்க இருபது* பாடகம் (தளை) நிலம் கொடையாக அளித்துள்ளான்.

*50 சென்டு = ஒரு தளை

அக்காலத்தில் செய்யூரில் வாழ்ந்த "பெரியாள்" என்னும் கோயில் பணிப்பெண் இக்கோயிலுக்கு திருநந்தா விளக்கு வைக்க தொண்ணூற்றாறு ஆடுகளைக் கொடுத்துள்ளாள்.

முதல் குலோத்துங்கனின் 47-ஆவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1117) சோழநாட்டைச் சேர்ந்த புதுவை ஊரிலுள்ள இராசேந்திரசோழ பழந்திராயனான பன்றிகியிலாயன் ஒரு நந்தா விளக்கெரிக்க 95 ஆடுகளை தானம் அளித்தான். பள்ளி செங்கேணி சாத்தன், சோழனான வாணராயன் என்பவன் திண்டிவனம் வட்டம் முன்னூரில் வாழ்ந்த பள்ளி மரபினன். இவனே இக்கோயிலை கி.பி. 1085ல் கற்கோயிலாகக் கட்டியவன் என குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

திரிபுவன வீர சம்புவரையன், மூன்றாம் இராசராசனின் 14ஆவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1230) பங்குனி விழா எடுக்க மணியன்பட்டி என்னும் ஊரில் 15 வேலி நிலம் கொடையளித்தான்.

மூன்றாம் இராசராசன் ஆட்சியின்போது பள்ளி செங்கேணி குடியில் வந்த பலலவாண்டார் எதிரிசிச் சோழசம்புவராயர் மகன் அழகிய சீயன் என்னும் அழகிய சோழச் சம்புவரையன் நந்தாவிளக்கு எரிக்க 91 ஆடுகள் கொடுத்துள்ளான்.

மதுராந்தகம் வட்டம் புத்தகத்துறையில் வாழ்ந்த அகனளங்க சம்புவரையன், இக்கோயிலுக்கு விளக்கு எரிக்க புவனமுழுதுடைய பெருந்தெருவில் வாழ்ந்த வணிகர்களிடம் 12 காசுகள் கொடுத்தான்.

இவ்வூரில் தீனசிந்தா மணிப்பெருந்தெருவில் வாழ்ந்த வணிகர்கள், இக்கோயிலின் கருவூலத்திலிருந்து 300 பழங்காசு பெற்றுக்கொண்டு, கோயில் மூர்த்திகளின் மேல்பூசம் வாசனை திரவியங்கள் அளிக்க ஒப்புக்கொண்டு செய்து வந்தனர்.

கி.பி. 1194-ல் புலியூர் கோட்டமான குலோத்துங்க சோழ வளநாட்டு திருச்சரத்து, குலோத்துங்க சோழ கண்ணப்பன். தூசி ஆதிநாயகன் பஞ்ச நேதிவாரனான இராசராச நீலங்கரையன் என்பவன் முப்பத்திரண்டு பசுக்களும், ஒரு ரிஷபமும் கொடையாக அளித்தான்.

சமீபத்தில் நடைபெற்ற கும்பாபிஷேகத்தின் பொழுது கூட, நடைமுறைக்கு எதிராக, கல்வெட்டுகளின் மீது வண்ணம் பூசாமல், அதை தூய்மை படுத்தியுள்ளனர். இது மிகவும் பாராட்டுக்குரியது.

பெற்ற தாய்க்கு சமமான, இத்தனை சிறப்புடைய இந்த ஊரில் தான் நானும் பிறந்து வளர்ந்தேன். இது பெருமையன்றோ.

கோபுரம் தந்த கலைஞர் ஸி. கிருஷ்ணராவ்

ரகோத்தமன்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஒரு சிறுவன், தினமும் காலையில் மேற்குக் கோபுர தரிசனத்துக்கு தனது மொட்டை மாடியில் சென்று அந்த கோபுரத்தின் அழகை அருந்தி ரசித்து கொள்வான். அதன் வானளாவிய உயரமும், பரந்த தோற்றமும், பொற்றாமரை குளத்தின் மலர்களும், மதுர பக்தி ரசம்கொட்டும் பாட்டும், பக்தர்களின் கூட்டமும் அவனை மிகவும் கவர்ந்திருக்கவேண்டும். என்று பார்த்தாலும் முதன்முறையாக பார்த்தது போல் ஒரு அனுபவம். இருபது வருடங்களாக பார்த்த ஒரு அனுபவமும், ரசனையும் என்றோ ஒரு நாள் தான் அதை அழிக்க முடியாத ஒரு காவியத்தில் பிரசவிக்க போகிறோம் என்று கனவிலும் நினைத்து இருக்க மாட்டான்.

பல வருடங்களுக்கு பின் தனக்கு தமிழ்நாட்டின் அரசு சின்னத்தை படைக்க வாய்ப்பு கிடைத்தவுடன், முனைவர் ஸி. கிருஷ்ணராவ் தன் வீட்டின் மொட்டை மாடியில் இருந்து இத்தனை வருடங்களாக மனதில் பதிவு செய்த, ரசித்த அருளமிகு மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் ஆலயத்தின் மேற்கு கோபுரத்தை அரசு சின்னமாக ஓவியத்தில் படைத்தார். இது நடந்த காலம் 1948, இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற ஒரு வருடத்தில்.

எழும்பூரில் உள்ள கவர்ன்மென்ட் காலேஜ் ஆப் ஆர்ட்ஸ் அண்டு கிராப்ட்ஸில் அப்பொழுது இருந்த கல்லூரி முதல்வர் D. P. ராய் செளதுரிக்கு வந்த அரசு ஆணைப்படி (commercial art) விளம்பர பிரிவில் ஆசிரியராக பணிபுரிந்த ஸி. கிருஷ்ணராவிடம் இந்த பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஸி. கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் தன் படைப்பில் அரசு சின்னமாக பொறிக்க மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலின் மேற்கு கோபுரத்தை தேர்ந்து எடுத்தார். இந்த தமிழ்நாட்டின் அரசு சின்னம், அப்பொழுது 1948ல் ரசனை மாநில அமைச்சராக இருந்த திரு. ஓமந்தூர் ராமச்சந்திர ரெட்டியார் அவர்களால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டது.

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலை வெவ்வேறு கோணங்களில் அவர் தனக்கு பிடித்த நீர் வண்ண ஓவிய பாணியில் படைப்பது அவருக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு விஷயம். Watercolour என்ற நீர் வண்ண ஓவிய பாணியில் அவருக்கு குருவாக இருந்தவர் முனைவர் D. P. ராய் செளதுரி மற்றும் K.C.S. பணிக்கர். கோவில் ஓவியம் அல்லது Temple Artல் கிருஷ்ணராவ் வல்லுனராக இருந்து தஞ்சை பெரிய கோவில், திருமலை வெங்கடாசலபதி கோவில், கங்கை கரை வாரணாசி என கோவில்களை பல ஓவியங்களாக படைப்பதில் அவருக்கு அலாதி பிரியம். மேலும் தமிழ்நாட்டின் இயற்கை காட்சிகளும் குறிப்பாக பனை மரங்கள் சூழ்ந்த எருது கூட்டங்களும் நீர் வண்ண ஓவியங்களாக படைத்துள்ளார். 1968ல், கல்லூரி முதல்வராக பதவி பெற்ற பின்னரும் நீர் வண்ண ஓவியத்தில் ஊதா, மஞ்சள், பழுப்பு மற்றும் சிவப்பு நிறங்களில் செய்த Entrance to the temple gate, Car festival Madurai, Varanasi Bazaar, Temple tank என்ற படைப்புகள் லலித் கலா அகாடமி மற்றும் பல ஓவிய கண்காட்சியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தமிழ்நாட்டின் அரசு சின்னம் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் கோவில் கோபுரம் என்று பல குழப்பம் இன்றே நிலவுகிறது. அது மதுரை மேற்கு வாசல் கோபுரம் என்பதற்கு பல குறிப்புகள் சொல்லலாம். ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் கோவிலில் சுதை சிற்பங்கள் கிடையாது ஆனால் முனைவர். கிருஷ்ணராவ் படைத்த சின்னத்தில் சுதை சிற்பங்கள் நூண்கலையாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

1971 இல் தமிழக அரசின் வேண்டுகோளின்படி லாட்டரி சீட்டின் சின்னம் படைத்தார். ஒரு சிறுவன் வலது கையை உயர்த்தி ஆள்காட்டி விரலை 1 ரூபாய் என காட்டியபடியும், இடது கையில் பணமுட்டையும் வைத்தவாரும் இருக்கும் சின்னம்.

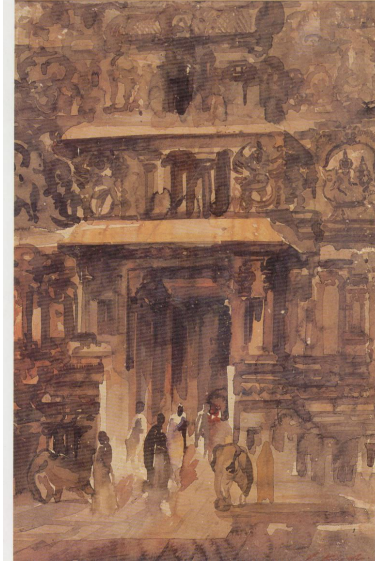
கோவில் ஓவியங்களை தவிர முனைவர் க்ரிஷ்ணராவின் கவனங்களை திருப்பியது கோலங்கள். கலை எல்லா இடத்திலும் உள்ளது என்பது அவரின் சொல், அது உண்மையும் கூட. காலை வேளையில் பெண்கள் வாசலில் போடும் நித்ய செயல் ஒன்று கோலம் இடுவது. அதில் கலையுணர்வு தவிர கணக்கும் உண்டு. ஒரு சின்னத்தின் வெளிப்பாடு கோலம், ஒரு கலாச்சாரத்தின் வெளிப்பாடு சின்னம். இந்த விஷயத்தை எத்தனை எளிமையாக கோலம் சொல்லுகிறது என்பதை தன் வாழ்கையில் உணர்ந்தவர் முனைவர் கிருஷ்ணராவ்.

மேலும் படிக்க:

1. R. K. Rao; Contemporary Indian Art Series By Anjali Sircar, Lalit Kala Academy, New Delhi, 2006 ISBN: 8187507195.
2. Who's Who by Tamilnadu ovia Nunkalai Kuzhu
3. "A fascination for temple architecture" Lakshmi Venkataraman. The Hindu, Sunday, August 27, 1995.

Self sketch - R. Krishna Rao

Madurai temple, Madurai (1949) by R. Krishna Rao
Watercolour on paper, Size: 20"x14.5"
Collection: K.M. Adimoolam

Dr. ரகோத்தமன் யனமல்லி, முனைவர் ஸி. க்ரிஷ்ணராவின் மகள் வழி பேரன், டில்லியில் உள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் Ph.D பெற்றார். கலாக்ஷேத்ரா பாணியில் பரதநாட்டியம் மாணவர். தற்போது Iowa State University, USA இல் மக்காசோளம் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

R.E.A.C.H FOUNDATION

(Rural Education And Conservation of Heritage)

26/43, Janakiraman Street, West
Mambalam, Chennai 600 033. India
Tel: +91- 94442 54285, 94444 41181

Email reach.foundation.india@gmail.com

websites: www.conserveheritage.org

<http://templesrevival.blogspot.com>

<http://reachhistory.blogspot.com>

Namaskars, dear Ponnaiyan Selvan Varalathru Peravai patrons, members, history and heritage lovers. R.E.A.C.H FOUNDATION is happy to join hands with you to uplift the spirit of saving the heritage and pride of history. R.E.A.C.H FOUNDATION (Rural Education And Conservation of Heritage) an NGO found to conserve heritage, under the guidance of eminent Archeologist Dr. T.Satyamurthy has embarked on the following objectives:

- Documenting dilapidated and heritage temples, mandapas, historical insignia, inscriptions etc and creating a data base for the same. Spreading the word about the said heritage site through electronic media, internet and magazines.
- Conducting seminars and workshops for masons, temple cleaning groups who are named as 'Heritage Wardens' by us, at various cities in Tamilnadu, to enlighten them on the do's and don'ts of heritage renovation work.
- Conducting epigraphy courses to interested members through regular week end contact classes and site visits, encourage them to learn how to make imprints of inscriptions, estempage, etc and encourage learners to read inscriptions directly from the granite walls of temples.
- Conducting heritage tours to unknown yet interesting historical sites.
- Not fully depending on the Government, we embark on rebuilding and renovating the dilapidated temples through village public and philanthropists' partnership after seeking permission from the respective Governmental agencies.
- To improvise on newer methods and technology adaptation to renovate ancient structures. For example, we have collaborated with IIT Chennai to develop

stitching of granite stones thus bringing down the costs of removing and re-arranging basement and temple walls made of loosened granite. We have also worked alternates for sand blasting like water jet cleaning and cleaning with dry ice, using special equipments and technology.

- We are documenting all the temple architecture methodology like lime-mortar mixing and cementing methods, stone arranging methods, painting using natural dyes etc.

To inform the state and central museums to pick any sculptures or inscriptions lying uncared in any part of the village, enabling them to pick up and leave them at safer museums

- Having completed the Masilamani Vinayaga Thangi temple and Kuzhaiyur Shiva temple, we are now on the verge of completing the **Uttaramerur Kailasanathar temple which belongs to 742 AD.** *The work is slow due to paucity of funds and we request all philanthropists and history lovers to become part of those who have contributed to revive one of the most beautiful historical piece of land mark in Uttaramerur.*

*Donations can be made in the name of **REACH FOUNDATION** payable at Chennai. All donations on and above Rs.250.00 are exempt from I.T deduction under section 80-G. Those who wish to join hands with us in our Endeavour may log on to our websites and can join our yahoo group at:*

http://groups.yahoo.com/group/temple_cleaners/join

பொன்னியின் செல்வன்

ஐஓஓஓ

வரலாற்றுப் பெருவிழா மலர் – 2009

பொன்னியின் செல்வன் வரலாற்றுப் பேரவை
(<http://www.ponniyselvan.in>)